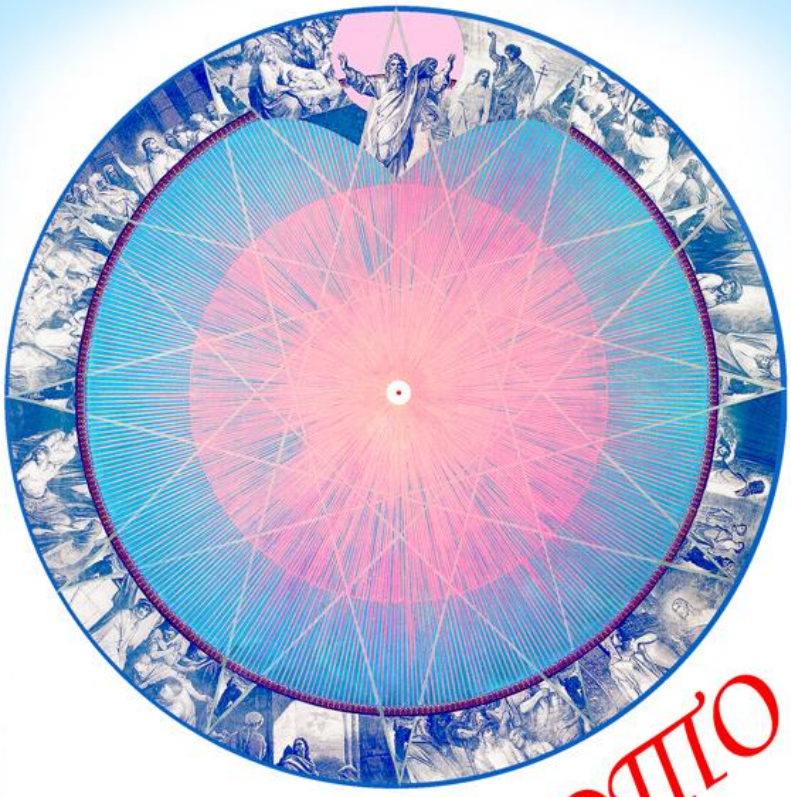

НЕОБЯТНОТО ГОВОРИ

Осияния от Елма, пояснения от единатора, кореспонденция и други текстове

Книга XLII

27.V. – 4.VII.150(2014) г.

София - Изгрев

КНИГА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

СЪДЪРЖАНИЕ[1]:

1410 27.05.2014 Души, които ни посещават 12305
141128.05.2014Искрящо червено; 12328;1412-29.05.2014 Божие проявление на Бялата точка.....12328
1413 29.05.2014 Векове няма да стигнат да осмислим и микрочастичка!; 1414 30.05.2014 Доброто сърце и свещената простота; 1415.31.05.2014 Може да идете да целунете ръката му.....12331
1417 31.05.2014 Учение, което изисква Чистота1418 04.06.2014 Частичка от тебе е в мен и братното.....12332
1419 11.06.2014 Съвестта, т.е. душата.....12333
1420 11.06.2014 Долината на смъртната сянка и б. „Сродните души”.....12337
1421 19.06.2014 Бог е благ, абсолютно благ и положителен.....12409
1422 19.06.2014 Годениците и съпруз. ни на земята.Децата ни на небето.12417
1423 19.06.2014 Мигновен отклик и пълно всеизгаряне.....12427
1424 19.06.2014.Които го обичате комплексно; 1425 19.06.2014 Моят вид "холизация" е когато помагам на другите.....12433
1426 20.06.2014 Щом сме от Един Баща, не може да не се обичаме; 1427 20.06.2014 Мекота, отзивчивост, всеотдайност и много любов; 1428 20.06.2014 За прерражданията на Н. и чудесата в живота му.....12434
1429 20.06.2014 Тройната звезда (повторение на осияние за Н. от 1991г.)..12436
1430 20.06.2014 Продължение за прераждд. на Н. и чудесата в живота му.....12442
1431 20.06.2014 Среща със С. Вронски - астролога на Хитлер и Сталин.....12454
1432 20.06.2014 За запознанството с Азер Алиев и сведения за него.....12463
1433 20.06.2014 Направихме частично отваряне на времевата капсула; 1434 20.06.2014 Бих дошъл да живея с вас даже и в психиатрията ….12468
1435 20.06.2014 Вещество и поле.....12468
1436 21.06.2014 Изумителна пратка и изключителна синхронност!.....12475
1437 21.06.2014 Щастието като цел.....12477
1438 21.06.2014 Сега вече ще разтворя интегриона.....12481
1439 21.06.2014 За самомнението, суетността и фалшивата скромност.12482
1440 21.06.2014 Силно емоционална и дълбоко разтърсваща регресия.....12483
1441 21.06.2014 С цялото си същество искам да слушам Бог и Учителя!...12486
1442 21.06.2014 Освобождаването на няколко вериги от сродни души.....12487
1443 21.06.2014 Въпрос за настоящето според Учителя и Екхарт Толе.....12492
1444 22.06.2014 Божественото уравновесява Дух и Природа: мненията на Учителя Беинса Дуно и Екхарт Толе.....12493
1445 22.06.2014 35 съвета от Уейн Дайър.....12499
1446 22.06.2014 5 мисли за любовта от Тич Нат Хан.....12501

[1] Със синьо са писмата и бележките на приемащия и евентуалните холизации, с розово – писма от приятелки, с тъмносиньо – писма от приятели, с лилаво или оранжево – текстове от и за други автори.

1447 22.06.2014 14 мисли от Дийпак Чопра.....12503
1448 22.06.2014 26 безценни житейски съвета от Далай Лама.....12505
1449 22.06.2014 И още веднъж Екхарт Толе.....12507
1450 22.06.2014 Вчера изграхме Паневритмията с новия текст;
1451 23.06.2014 За класическия Майстер Екхарт (1260-1328). Eckhartus de Hochheim, с рождено име Йоханес - доминиканец-неоплатоник.....12509
1452 23.06.2014 Тънкости на беинсастрията – лични астробеседи; 1453 23.06.2014Периферните астробеседи са за външните ни тела.12511
1454 23.06.2014 Истинският приятел иска да учим, да работим и да живеем заедно.....12511
1455 23.06.2014 Прогнози чрез беинсастрия; 1456 23.06.2014 Културни ценности за народа и оглашените; 457 25.06.2014 Много ми харесват астроформулите и астромолитвите; 1458 23.06.2014 Поне горе се срещаме.....12518
1459 27.06.2014 Нищите духом. Абсолютност и пълна безотговорност; 1460 27.06.2014 Блажено осияние! Живея без угризения и колебания; 1461 27.06.2014 Разтваряне и изчезване, за да оживее Цялото в мен.12529
1462 27.06.2014 Дълбоко, красиво, истинско, толкова близко!; 1463 27.06.2014 Знаех, че ти ще го разбереш и почувстваш най-добре; 1464 27.06.2014 Ти си от най-дълбоките и чисти води на тази земя; 1465 27.06.2014 Един неописуемо красив и пълен с благост свят…..12531
1466 28.06.2014 Носене и споделяне тежестта на Учителя. Колоните на Сътворението. Делото по износване на Бремето.....12532
1467 28.06.2014 Идване на нови души на земята, прераждане в Кавказ и др.12533
1468 28.06.2014 Колчем и „то̀лчем" (Бог ни дава, когато даваме); 1469 28.06.2014 Можем ли да обичаме всички хора?; 1470 28.06.2014 Усещане, че сме за нищожества не само пред Учителя; 1471 28.06.2014 Въпроси за родените от Бога и от други бащи. За проекциите на апостолите; за изчистване от верски егрегор; за Тройния ритъм.....12540
1472 28.06.2014 Кои лични астробеседи от Учителя са „брилянтни"?.....12540
1473 28.06.2014 Кога овцата Божия е пълноценна?; 1474 28.06.2014 Родените от Бога. Проекция на ап.Павел. „Вероломство" и освобождаване от егрегор. Троен и четворен ритъм..... ..12542
1475 29.06.2014 Името Хектор. Хектор Берлиоз, Хектор Мало, Хектор Хю Мънроу-Саки, "Хектор и тайните на любовта" от Франсоа Лелор, извод……12546
1476 29.06.2014 Възкресение на кръста и възкресение чрез блаженство....12554
1477 29.06.2014 Скъпоценно и безценно. Кои са „Запасливците"? С какво ни обливат тия, в които са минали имотите, вещите и колите ни..12556
1478 29.06.2014 Висшите чувства, френологията, видове богове и др.....12558
1479 29.06.2014 Иде ми да се разплача; 1480 29.06.2014 Безкрайната любов и благост; 1481 30.06.2014 Отново ще бъдем в стихията си на руската земя.....12564
1482 30.06.2014 Емоционален човек – ЖИВ човек; 1483 30.06.2014 Ученик в Школата на Бялото Братство; 1484 01.07.2014 Хората на Шестата раса и Епохата на Водолея.....12566
1485 01.07.2014 Картини с могъщ асуин.....12566
1486 03.07.2014 Статика, динамика, кинематика.....12570
1487 04.07.2014 Въпроси за същността и същностите.....12592
1488 04.07.2014 Образци за покани ("данкноти"- благодарствени банкноти) от "милутата" (валутата) на Новото човечество.....12592
1489 04.07.2014 Жива, будна и бодра съвест.....12594
1490 04.07.2014 Ако издържà както БОГ иска, ще намеря и светлината, и поуката, и любовта, и душите, които търся.....12595
УКАЗАНИЯ ЗА АВТОРСКИТЕ ПРАВА.....12597

НОВОТО ЛЕТОБРОЕНЕ.....12598
ВЪПЛЪЩЕНИЯТА НА ГОСПОД КАТО ЧОВЕК НА ЗЕМЯТА.....19599
КОИ МОГАТ ДА НИ СВЪРЖАТ С БОГА, С ХРИСТА И С УЧИТЕЛЯ.....12600

27-28.V.150(2014)

с.Стоб, Западна Рила

ДУШИ, КОИТО НИ ПОСЕЩАВАТ

5,15 ч.Тази сутрин в съзнанието идва името Аполинер. Помня само, че е поет, но нищо друго. Филолозите сме държали изпит по западноевропейска, но толкова и сме запомнили. Чакам с нетърпение да видя в интернет.

Преди две сутрини същото се случи с Труман Капоти. И той ми бе известен само като име. Зачетох се в биографията му, видях познати заглавия на негови книги, някои от които са ми известни и като екранизации ("Закуска в Тифани" и др.). Видях "крилати мисли" и от него - безспорно, мъдри и интересни. Върнах се на биографията му, но като стигнах до това, че е бил неприкрит и активен от рода на „нежните мъже", моментално затворих страницата и си казах: "Ясно,

край".... Така правя и с филмите, които изследвам. Изтеглил съм стотици, но като се стигне до такъв герой, спирам филма веднага и никога повече не го гледам до края, даже и писателя отписвам "завинаги"... Когато сме гледали филм с някой приятел и направя така, даже му ставам смешен - реакцията ми е отвращение... Така не отварям въобще или затварям моментално и филми за вампири и кървави филми. Хората гледат всичко. Като няма какво да правят, вечер се пулят в екраните стотици милиони всеядни психики. Всичко това остава в душата и после не се знае за колко векове ще се изчисти, особено ако човек не влива в себе си Истина и Абсолютна Красота. Или прословутата "калокагатия" - като се включи и Доброто.

. Но при Труман почувствах непонятно огорчение във въздуха, не можах да си обясня защо. ***Едва тази сутрин дойде обяснение, че това са ДУШИ, КОИТО НИ ПОСЕЩАВАТ! По една или друга причина те са ни видели в пространството и са дошли. Оказва се, че някои виждат*** *не само Словото, но и търсят помощ.* ***(това тук самичко се изписа с големи червени букви!)***

Реших да се извиня на Труман и да се върна пак на него. Да направя нужното за душата му. За колко души сме го правили, какво е виновен чак толкова Бог Труман Капоти, че го отхвърлих? Да - напоследък почнах да наричам всеки човек с душа "Бог", понеже е така. Всеки човек е въплъщение на ***Бога****, Който се прави на грешен и несъвършен с някаква тайнствена и велика цел. Така не бива да отхвърляме и всеки човек, когото ни изпраща* ***Бог*** *- това не са случайни неща. Някои идват при нас като духове, други ни ги пращат "на живо" не само за да им се помогне, но понеже са души от нашата сродна верига - да възстановим приятелството си. Някои идват и за да на-*

*учим нещо от тях и те от нас, други - да ни помогнат. Ние сме братство във **Вечността** - не може без тази обмяна. Трети направо са били влюбени в нас в предишни животи и ние в тях, били сме даже семейни, раждали сме деца.*

Реших да се извиня на Бога - както въобще, така и във всеки Негов човешки образ, в който съм Го бил пренебрегнал или отхвърлил. Даже замалко да ми тръгнат сълзи, като си представих колко души така съм отстранил от пътя си, въпреки че съм "любвеобилна Риба". Фактически съм и Стрелец на асцендента - претенциозен, "аристократ"... Известно е как реагират Стрелците, когато създават дистанция. Пък и троен Водолей - и те не цепят басма където нещо не им харесва, въпреки че в други случаи са най-големите фенове.

*Веднага си припомних, че през последните месеци по същия начин ми дойдоха изведнъж в съзнанието и други известни имена на хора. Например - Маркес, **който почина** само няколко седмици, след като ми бе дошло името му. Изчетох негови разкази, извадих един за "Чудаците", изкарах най-хубавите му снимки и ги сложих в един материал, който написах и разпратих на приятелите. След това се случи **същото и с Одри Хепбърн.** И тя ли ме е посетила?...*

*Като си представя сега в колко мои писания съм изреждал и разглеждал още стотици мои любимци и даже някои "врагове", тази сутрин ми побиха тръпки - бих се изпотил, както се казва. Някои от "лошите" може да са идвали и да се извинят - да кажат, че са се покаяли и сега вече са други. Даде ми се да се уверя, че всяка от тия души ме е била посетила и е искала нещо от мене или ми е помогнала по някакъв начин. Те са не само в пространството, но в друго измерение всички са вътре в нас. Всички сме **едно** - 60 милиарда душѝ Божии в орбитата на Земята, в нея и върху нея! Това го знаем отдавна, но в тази практическа светлина не сме го осъзнавали.*

*Практическа, защото това са **срещи** - реални срещи. Да отхвърлиш някого, защото ти е неприятен или ти се присмива, е все едно "да убиеш присмехулник".*

СЛЕДВА ПАСАЖ, КОЙТО БЯХ МАХНАЛ ОТ ПЪРВИЯ ВАРИАНТ НА ТАЗИ КНИГА И НЯМАШЕ ДА ГО ВКЛЮЧА НИКЪДЕ В НИКОЙ СЛУЧАЙ, НИТО ПЪК ФИЗИОНОМИЯТА СИ НЯКЪДЕ, АКО НЕ БЕ КАТЕГОРИЧНОТО НАСТОЯВАНЕ НА НЕЩО НАД МЕНЕ, С КОЕТО НЕ МОГА ДА НЕ СЕ СЪОБРАЗЯ. ВСИЧКИ НИЕ ОТ ОПИТ ЗНАЕМ, ЧЕ АКО НЕ ПОСЛУШАМЕ, НЯМА НАКАЗАНИЕ, НО ИМА УЧЕБНИ ПОСЛЕДСТВИЯ. ЕТО ГО:

Всеки път, когато минавам край отсрещната къща в селото, където живееше Таня, казвам на глас, гледайки счупените прозорци и жалейката й: "Господи, благослови Стоянка, дай нещо на душата й, където и да се намира. Таничка, обичам те и ще те обичам винаги - колко съжалявам, че съм още сляп и не те виждам в момента!" От-

ветната вълна от обич и благодарност е неописуема! Как се случи, че си замина от този свят това момиче тъй рано? Казват, се е била алкохолизирала и са я намерили мъртва от препиване, но това може да е версията на бабите и на някой, който я е пребил... Тя беше от съществата, които идват и не могат да си тръгнат. Когато един ден се качвах на рейса, тя ме догони и се качи с мене, дойде в София, живяхме на таванчето почти седмица. Пушеше денонощно, носеше си и пиене, но не искаше интимности - въпреки че името й се разнасяше из селото по най-лошия начин. Бабите даже направиха комплот и почваха да крещят по улицата и от прозорците, когато тя ми идваше на гости да си вземе нова книга или да се изкъпе. Чатеше като "книгозавър" - рядка душевна нужда в чак такива размери. Имаше нужда от разговорите ни. За един мъж не е лесно такова нещо, ако няма принципи - и той ще се пропие от отчаяние при такава ситуация - само духовно приятелство с млада жена... Седеше демонстративно с мене на терасата и си пиехме кафето. Като я молех да влезем вътре, за да не злобеят бабите, тя казваше: "Аз пък искам да им покажа, че ние сме ***свободни*** *хора!..." Но в София ми дойде до гуша - спахме на креватчето от 70 сантиметра... Направих се на болен и луд или наистина ми изгърмяха бушоните. Тя ме търпя стоически още малко - и си отиде... От десетки по-добни хуманитарни дейности ми е излязло неизтриваемо лошо име в средите на хората с нечисто подсъзнание и съзнание, но един ден акашовите филми показват каква е била точно истината. Чувал съм за себе си, че съм „сеел" десетки деца по света, а аз знам само за две и никой не ми се е оплакал лично за други... Даже най-най-близки приятели ме питат дали еди кое си бебе не е мое и са напълно убедени... Даже се радват заради някаква си „космическа наследственост"... Когато искрено отричам,*

понеже Бог вижда и чува всичко, дори тия доброжелатени приятели не ми вярват – мислят си, че отричам, за да спазя „тайната" и това ми правело още по-голяма чест... Най-близка приятелка веднъж ми каза, че съм бил участвал в групов секс; и когато й казах, че няма такова нещо, че бих й го казал, понеже си споделяме всичко, тя не ми повярва. Упорито държеше на своето си и я попитах защо. „Ами едикоя си обща приятелка ми каза, че и тя е участвала и ти си бил там..." – „Ама ти на нея ли вярваш или на мене? Нали съм ти разправял и за други с развинтена фантазия, които не отличават сънища от действителност или съзнателно клепят някого, за да си отмъстят, че не са могли да го свалят?..." – „На нея повярвам..." Представяте ли си?! Това ме отчужди от тази приятелка, въпреки че бе видна авторка и издателка на духовна литература. Почти няма порок, който да не съм чул, че притежавам, но най-ужасяващото, което чух напоследък бяха думите на една жена, която въобще не познавам и която твърдяла, че чете осиянията на „Елма" и че е много близка с Него. „Колко близка?" – попитали я? – „Ами аз съм спала с него..." – и казала моето име... Тогава се изпотих 1000 пъти не от абсурда, а от предусещането за това, което я очаква в живота й. Така по 1000 или 10 хиляди пъти се изпотявам от ужас и неудобство всеки път, когато един приятел ми целува ръката и ми казва „Учителю", а аз се оглеждам да не види и чуе някой, понеже ще потъна в земята от срам.

Сега да разправям ли как една друга женска душа тръгна като хипнотизирана с мене от рецепцията на хотела в Кърджали, където работеше, без да си вземе нищо друго, освен чантата? Не се интересуваше дали има пари и документи. Платих й билета и дойде в София. Главата й бе на скута ми през цялото време в купето. Постарах се да й обясня, че не съм й дал абсолютно никакъв повод - само й бях говорил нещо

много възвишено във фоайето цяла нощ, понеже нямаше места в хотела. Казах й по пътя, че не може да става въпрос нито за "любов", нито за женитба - понеже тя бе готова на всичко... Казах й и най-важната подробност от онзи период - че не съм спал още с жена и нямам такова намерение в живота си, понеже ще ставам "светия"... Тя виждаше инстинктивно, че не съм от "нежните мъже", но след този аргумент и след категоричните ми думи, че на гарата се разделяме, се разплака и тръгна неизвестно накъде. Даже не успях да ѝ дам пари за връщане! Много скоро след това си платих за този случай (казаха ми, че е заради него) - веднъж ходих пеш десетки километри, защото нямах пари за билет до София... Бях ходил на връх Вежен. Ето автентична автоснимка от там – точно от този случай:

За всяка несънателна подлост, която извършваме, си плащаме с лихвите.

Има много случаи – разказват приятели. - Млада жена напуска мъжа, който е пияница и я бие до смърт, и отива при друг. Как да се постъпи според Бога? Има случаи, когато млади, хубави жени канят някого да живее в дома им, при ус-

ловие, че ще бъдат само духовни приятели. Как да узнаят кое е по волята на Бога? За да помогнеш на такава душа, ти трябва да си "професионален" духовен приятел, безукоризнен "джентълмен"... Трябва да гледаш чисто, да не въздъхнеш нито веднъж, за да не притесниш "съществото". То трябва да ти разправя с години за непостижимия си възлюбен, по който, на свой ред, въздиша. Ти трябва да си искрено съпричастен и да измисляш милион утешителни фрази, да даваш надежди... И дума не може да става да отидеш през нощта в стаята й - нали си единственият мъж, който е коректен?... По много дълбоки причини, женската душа цени това особено много; по понятни причини Дон Кихот трябва да й партнира безпогрешно. Тя си има домашен астролог, утешител, готвач, разказвач на приказки и клоун... Важното е, че докато има някой при нея, тя не скача от 15-ия етаж... Странна е драмата и психиката на този род женски "същества". То не иска от тебе интимности – иска духовна подкрепа. Друг път пътуваш стотици километри по подобна покана, но вечер трябва да слушате музика с часове без да се докосвате, да си говорите мъдри работи и всеки да си легне в стаята си. Друг път си шофьор на тролейбус, возиш в кабината си нещастни женски същества, обикновено млади и патили. могат да те глобят, ако ги видят – понякога даже спят там на пода, не са пияни. Една те кани на таванчето си и нощем да си четете библията, защото си й необходим като духовен утешител. Друга – мъничка, 14-годишно сираче – един ден ти казва в кабината: „Чичко искам от нова година да живея с тебе! Сам ли си, имаш ли си жена и деца, бихте ли ме приели? И сам да си, много си ми симпатичен! Като се возя с тебе, много хубаво ми става и не искам да се разделям с тебе." - Не е циганка, чудесно и много женствено бяло българче. Предлагаш й да дойде да се нахрани и да си отпочине, въоръжен си „до зъби" с десе-

тилетия железна практика да не се възползваш от доверието на нещастни или духовни женски същества. Момичето ти казва: „Не мога сега – до нова година живея с чичко еди кой си, обещала съм му...” (един колега шофьор...). Милото дете! Как ли ѝ се разви съдбата? Колко ли пъти е абортирала и раждала?

Като станеш на 72, въпреки че понякога си мислиш за категоричните думи на Учителя си, че в Божественото „мъж без жена не може и жена без мъж не може”, един ден тази мисъл престава да ти бъде тревожна и най-после излизаш на слънчевата полянка. Този вид любов оставяме за други преражданя, ако въобще просъществува в същата форма.

*Но да се върнем към Аполинер. Да видим какво е писал и защо е дошъл сега. После ще се извиня и на Труман Капоти. Но си спомням и за други внезапни имена, изниквали в главата ми и даже с ясен глас в стаята: "Анри Поанкаре!", "Енрико Ферми"! Отиваш в руската книжарница и първата биография, която ти попада и още мирише на печатарско мастило, е на единия от тия двамата. Купуваш, четеш и се дивиш - "**Абсолютно наш**"!... А колко такива имена сме пропуснали и не сме реагирали! Свещена простот(ия)...*

Колко много душѝ сме отблъснали, защото са ни неприятни! "Не съм мандра" - казва Юпитер в тебе, но Меркурий и Нептун го апострофират моментално и още същия ден ти сервират някого, комуто не можеш да откажеш. Пак клатиш глава с разбиране, защото на "съществото" му е тежко и му се говори... Няма никакво значение, че при дълги монолози не само по телефона редовно се възбужда острата болка в сърцето на "рицаря" до причерняване и появане на оловната топка в главата... "Съществото" не разбира, защото си "приятел"... Знае със сигурност, че няма да му посегнеш или даже

*да въздъхнеш. Сигурно си мисли, че преувеличаваш или си **измисляш** това за болката в сърцето ти, ако случайно се издадеш. В такива случаи, а те са стотици, минаваш на свиреп хранителен режим или на пълен пост до 40 дни, за да можеш да си коректен приятел.*

Гийом Аполинер

от Уикипедия, свободната енциклопедия
Гийом Аполинер
френски поет
Роден:26 август 1880 г., Рим, Италия
Починал: 9 ноември 1918 г. (на 38 г.), Париж, Франция

Гийом Аполинер (на френски Guillaume Apollinaire) е френски поет, писател и критик. Активен участник във френския артистичен авангард, той участва в оформянето на естетическите принципи на кубизма, а с поезията си става непосредствен предшественик на сюрреализма.

Аполинер е роден през 1880 в Рим и получава името Вилхелм Алберт Владимир Аполинерис де Костровицки. Майка му е полякиня с благороднически произход, а баща му е неизвестен. Предполага се, че е италиански офицер от швейцарски произход. Аполинер говори френски от малък, а след преместването си в Париж през 1900 приема името Гийом Аполинер.

Аполинер става един от най-популярните участници в артистичната общност в Монпарнас. Сред неговите приятели от този период са Пабло Пикасо, Макс Жакоб, Андре Салмон, Мари Лорансен, Андре Бретон, Андре Дерен, Блез Сандрар, Пиер Рьоверди, Жан Кокто, Ерик Сати, Осип Задкин, Марк Шагал, Марсел Дюшан. Заедно с Пабло Пикасо той полага теоретичните основи на естетиката на кубизма. През 1907 Аполинер е арестуван за кратко по подозрения в участие в кражбата на картината „Мона Лиза“...

През 1914 Аполинер постъпва в армията и участва в Първата световна война. През 1916 получава тежко нараняване на черепа. Изтощен след раняването си, той умира през 1918 при епидемията от испански грип.

Библиография:

„La Gráce et le Maintien Français“, 1902 (съвместно с Молина да Силва)
„Les exploits d'un jeune Don Juan“, 1907
„Les onze mille verges“, 1907
„L'enchanteur pourrissant“, 1909
„L'Hérèsiarque et Cie“, 1910
„Le Théâtre Italien“, 1910
„Le bestiaire ou le cortège d'Orphée“, 1911
„Alcools“, 1913
„Les peintres cubistes“, 1913
„La Fin de Babylone“, 1914
„Case d'Armons“, 1915
„Le poète assassiné“, 1916
„Les mamelles de Tirésias“, 1917
„L'esprit nouveau et les poètes“, 1918
„Calligrammes“, 1918
„Le Flâneur des Deux Rives“, 1918
„La femme assise“, 1920
„Le guetteur mélancolique“

*Издърпвам книгата му за Принца ("11 хиляди камшика") и чета. Попадам на такъв отвратителен епизод, че си проклинам съдбата защо ми пращат **такива**... Но на преводача мога да кажа "евала" - абсолютен майстор. Толкова съм възмутен, че съм готов веднага да приключа и с Аполинер, както ми се изпари желанието да се занимавам и с Труман Капоти... Не знам какво да правя. **Но не - усещам, че има нещо за осъзнаване**. Сблъскват ме с това, което ми е най-противно. Гийом*

описва с най-големи подробности такива сексуални гнусотии и преверзии, че...

...В собствения ми живот най-големите неприятности, които съм имал, е поради познанството ми с личности като някои негови герои - едва не съм им строшил главите от негодувание, като ме канят у тях. Във всеки случай, тряскаx им вратата силно, като си отивах. Можеше и по-човешки да им обясня, че са сбъркали адреса. Мислех да взривя милициите, които ме привикваха с такова подозрение. Нещо съм мътил в минали животи - сега всичко трябва да се изплати. Но защо и как - енигма.

Изхождайки от хипотезата, че наистина имената, които ми идват сутрин в главата, не са случайни, както и от обяснението днес, че ***тия души ни посещават с молба за помощ****, в момента кандисвам да се "отчета" в това писание само с няколко "крилати мисли" - в момента от Аполинер. Да ме прости Господ, но не знам дали по-нататък ще проявя такова послушание...*

Явно, първата задача в подобни случаи е да потърсим ***бисерите****, а не да се отвращаваме от свинете, които описват такива автори и от свинските епизоди в живота на самите тях.* ***Освен това, когато животът постоянно ни сблъсква с нещо, трябва да има много важна и основателна причина.*** *За Христос се казва, че през Него е трябвало да мине и всичкото зло, цялата гнусота и ужасите на греха, цялата карма на човечеството.* ***Това****, всъщност, значи слизането на Посветените в ада. То е приоритет на най-високите Посвещения - последните две на Ученика и някои от последните при Учителите. А когато е Сатурнов период както през настоящата 2014 година, изучаването на ада в личния живот и в света е задължително. И да не искаме, Програмата ни го* ***налага****.*

За доказателство, че има и защитници на писания от типа на коментираното и необходимостта да се изследват, говори и краят на едно мнение за същата книга на Аполинер:

Wallküre (15 август 2013, 16:59): ***Завършвам с два цитата на апостол Павел: „За чистия всичко е чисто.“ и „Духовният изследва всичко.“***

Да, казал е Ап. Павел: "Всичко изпитвайте, доброто дръжте".

*Доосъзнавам защо се случва това и с мене. Достоевски казва чрез думите на църковния отец Зосима: "**Ние** сме виновни за всичко!"* ***Като ни представя ужасите в човечеството, Небето ни учи нагледно какво сме направили и правим ние, духовните човеци с претенции. Всяко ужасно и отвратително нещо се случва автоматично като негативно отражение на това, което ние не сме направили или сме направили погрешно, дори и да си мислим, че е било най-вярното и най-доброто****.*

От това, че хората с дух и душа не искаме да се обединяваме, следва разрухата на слабите души - те попадат под контравихъра на „духовните” хора. Нас горе ни съдят много по-строго от самите грешници - те са само ***функция****. После ни слагат във формите на техните страдания и падения или поне ни сблъскват с описанията им, за да видим какво сме надробили. Прекалените светци са недраги Богу - и той им "отмъщава". Не само с лични нещастия и болести, но и с попадане в обстоятелствата, които са точно обратното отражение на представите им за истина, любов, морал, съвест, духовност. Един самобичуващ се монах-фанатик*

трябва да се преброди като проститутка; проститутката се преражда като монахиня само на хляб и вода.

Ето няколко истински бисера от Гийом Аполинер, предадени малко по-свободно, някои с мои коментари в скоби:

- Понякога е добре да спреш да преследваш щастието - и просто да си щастлив. *(Старата приказка "Вода газите, жадни ходите"...)*

- За да полетиш, трябва да скочиш!
- Приближете се до ръба! – каза им той.
Те отвърнаха:
- Страх ни е!...
- Приближете се до ръба – каза той.
Те се приближиха. Той ги бутна - и те се научиха да летят... *(С тая разлика, че зависи кой те бута, защо те бута, къде те бута, как те бута и т.н. - и наистина ли политаш* ***нагоре****. Положителният вариант, за който пледира Аполинер, е само срещата с Гуруто или с душите, които са ни определени. Останалите ни примамват в пропастта или* ***ние*** *се хипнотизираме от тях - и полет няма.)*

Какво като обичаш - може и да си се излъгал... *(99% от случаите...)*

Когато сме жестоки, потрисаме цялата вселена! *(Вселената е* ***квантов*** *обект - всяка сълза, паднала в езерото, отзвънява мигновено до краищата й.)*

Бездните не са създадени, за да бягаме от тях. *(На дъното може да има ранени и умиращи, на които може да се помогне.)*

Някои поети имат правото да си останат необясними. Защото тия, "ясните", не се знае дали не са паднали в много по-дълбока яма от тях, при това наистина нечистоплътна.

(Аз твоя дух, безкрайно мил,
с неяснота не бих окалял
и с яснота не бих убил.
(Евтушенко)

Едно време любовта е била нещо наистина божествено и прекрасно, а днес е на крак и по съображения. *(Но да останеш и цял живот някого не винаги е нещо "божествено и прекрасно". Няма гаранция, че така наречената "любов" днеска не е пак само навик или мъченичество - прозаична, скучна, ревнива, безразлична, истерична, "между другото". И накрая* ***отпадаща*** *- то се знае...)*

Той се ухили самодоволно, присви гордо очи и продължи бавно напред - на инат. Отново се скри в черупката си. А в това време Съдбата, съвестта му и добрият му ангел - за кой път вече - се мъчеха с всичка сила да му разкрият истински и миналото му; и настоящия му момент, и възможното му щастливо бъдеще. *(Това и с нас се случва*

ежедневно, само дето не сме чак толкова нагли и самоуверени. ***Има*** *наглост, но тя се познава в постъпките или безучастието ни, не винаги по очите.)*

Разперѝ си, паун, чудесата! -
Ти просто си чудо бе, брат!
Разкрий си докрай телесата,
и цялата прелест... отзад...
(Много малко са тщеславните, които знаят какви грозотии лъсват в тях, когато си разперят перата...)

Не си струва да отмъщаваш, по-добре мълчи. Невинните мълчат - също като свети Стефан, който не е броял камъните, с които са убивали. *(А ние крещим истерично, даже когато ни боднат.)*

Понякога иреалното става реално. *(За някои това е ежедневие.)*

Пред силната воля всички попълзновения са безсилни. *(Не само външните, но и вътрешните.)*

Градът
Пиян от лампи, той за сън се
не сеща нощем и греха не крие.
Дай, Боже, истинското слънце
да гръмне - и да ни затрие!

(А старий вълк, а старий свят,
отива да си легне, гузен и пиян.(Смирненски)
Градът е глух за нашите мечти;
градът е глух за любовта ни
и странният и кораб ще потъне,

преди едно сърце да освети. (Лилиев)

Няма и никога няма да има в света човек, който да може да ме утеши, освен самият аз себе си. (Това се оказва аксиома. Всеки мисли само за себе си; а когато си мисли за другия, той... само си мисли... Или си мисли, че му дава точно това, от което другият има нужда.)

Вчера, 27 май, във връзка с Аполинер се случи нещо необикновено. В къщата тука има стотици книги на хазяите, които съм подредил до стената на голям куп и покрил със стари одеала. Трябваше да се чисти хола, където са те. Не щеш ли, при едно от връщанията в него, виждам книга върху купа, **а съм абсолютно сигурен, че не съм я изваждал и слагал аз - бях покрил всички**! Гледам: "Френски поети-сюрреалисти", съставител и преводач Стефан Гечев, изд. "Glibri", 1993 г. Естествено, първо отварям на Гийом Аполинер. Самият той ли я е изкарал от купа, някой друг дух ли, Св.Дух или св. „Случайност" - нека някой да каже...

Взимам книгата да търся къде беше главата за него, но тя се отваря сама точно на неговите стихове. Тъй много хуленият циник моли в тях тълпата жени от пазара на света да го оставят най-после на мира... И - какво нещо са поетите! Той вижда едно одрано "дете" в месарницата и, като се вглежда, разбира, че е теленце, но за втори път пак го нарича "дете"! Есенин пък, гледайки как жънат една нива, си е представял, че сърповете режат през шията глави на лебеди...

Сред налудничавите сюрреалистични образи и алогизми без никаква връзка помежду им, Гийом вижда неща, които само Посветените могат да си обяснят. Например: **"Нови същества изникват тук внезапно, три по три"**. Поетите са яс-

*новидци и констатират неща, които за ума са непонятни, но може да засичат една нова реалност в Битието. Цялата вселена чака със затаен дъх да дойде моментът, когато ще се възцари принципът на Тройката - имаме сведения, че това вече е започнало ("Очакването на Третия"). После Аполинер говори за **"тройни сърца"**; после осъзнава, че хората са неспасяеми в стереотипите си и затова са собствените си гробокопачи. Търси усмивката на Йоан Кръстител, мяркат му се серафими... И **той** е преследван от съпругата си като от съдбовна сянка, но не губи уникалните си усещания. Сигурен е, че е съдия в спора между традициите и откривателството, между Реда и Приключението. Тука вече не може да не се цитира продължението на тази негова визия:*

Вие, устата на които е създадена по Божие подобие -
уста, която е самият Ред, -
бъдете снизходителни, когато ни сравнявате
с онези, които бяха пример за ред и съвършенство.
Ние, търсещите приключения навсякъде,
ние не сме ви врагове!
Ние желаем да ви подарим огромни, странни обители,
където Тайната, във вид на цвете,
е предоставена на всеки, който иска да я вдъхне.
Там има непознати огньове и невиждани багри,
хиляди странни миражи,
които чакат да ги въплътим.
Ние желаем да изследваме и Добротата -
една огромна страна, където всичко е мълчание;
а също и времето, което можем да изгоним или върнем.
Смилете се над нас, които вечно се сражаваме
на границите на Безкрайното и Бъдното.
Смилете се над грешките и греховете ни!
О, Слънце! Идва времето на Разума пламтящ!

Аз чакам!

За да последвам този нежен и благороден образ,

който приема Разумът, когато го обичам.

Той идва и ме притегля, както магнит желязото...

И тук - изведнъж, - ни в клин, ни в ръкав, което може да мине за нова приумица на този модерен по онова време стил, Аполинер твърди, че Разумът, когото Той очаква тъй трепетно, приема образа на... ***Червенокоса красавица****! На него му е абсолютно безразлично дали разбира бълнуванията си и дали ще ги разбере някой друг - поезията не е създадена за разбиране. Но виденията на поетите са архетипи и пророчества - Червенокосата красавица* ***е Новата Ева и Новата Евридика, които днес са се осъзнали и вече аурата им пламти алено (косите са символ на протуберансите). Тоест, божественото желязо в кръвта на душата им и приело баграта на Отца и те стават янтрѝни - богини на лудостта и импулса, които вече нямат нищо общо с мисълта за уреждане и земна сигурност.***

Редовете по-горе сами почнаха да се изписват с този цвят (в лилаво), с който са предадени мислите и стиховете на Аполинер. Усещането за присъствието му е постоянно, в случая той със сигурно се е включил лично в двойна холизация, което не става за пръв път в практиката с някои приятели. Ето, и следващите редове сами са се изписали в лилаво:

От живота и творчеството му е ясно, че той е бил единатор още докато е бил в тяло на земята. Няма причини в такъв случай да не търси и да не открие своите си из пространството, което се е случило и сега - с чуването на името му онази сутрин и случая с книгата в хола и после отварянето й. Щом лилавото продължи пак самичко, това означава, че в момента пишем заедно и че той потвърждава и това, което исках да добавя. Преди малко,

когато се помолих за душата му, едно парченце прясно зеле от обеда ми направо бе избито от ръката ми и хвръкна в стаята. Дали е гладен или е бил гладен за приятелство - това ще решим в бъдеще, когато ще можем да гледаме живота си в акаша. Там дават на фокус събитията във всички измерения едновременно. Всъщност, става дума за нещо наистина съвсем ново за нас: съзнателните духове търсели холизатори, за да могат да ускорят еволюцията си. Това по принцип ни е известно - холизаторът е акселератор във всяко отношение, - но днес за пръв път стана съвсем ясно, че и духовете на заминалите се ползват от това. Изследването на биографиите им, включването на фрагменти от Божественото в техния живот и творчество в нашите разговори и писания съдейства по един изключителен начин за стопяването на кармата им, за просветлението им, за възлизането им в нови сфери на Битието. На земята може да са ни потърсили само 5-6 души от тия 86 хиляди и нещо, които са влизали досега само в един от нашите сайтове, въпреки че са дадени по 3 имейла за обратна връзка в края на всяка от 38-те книги. Не са използвали имейлите за връзка дори тия 1512 души, които се виждат на брояча, че харесват осиянията в тази интернет-страница. Това не го казвам с огорчение, то даже ме облекчава. Ако Небето не бе стопирало импулса у всички тия хора да поискат обратна връзка, нямаше да може да се свърши в този живот ГЛАВНАТА РАБОТА – ПРОВЕЖДАНЕТО НА СЛОВОТО. Засега без Слово няма как да има Дело и Живот. Така че - "виновни" няма...

„Космонет" обаче наистина е нещо различно. Оттам вселената се вижда като на длан и зрящите духове идентифицират безпогрешно Огньовете на Словото. Ако по-

лучат позволение, идват веднага. Манталитетът при земния човек да търси само информация, но не и реални полети и божествен живот е добре известен на Небето, затова на нас много не се надяват. В Свободната и Зряща Вселена обаче всеки бог, ангел, човек или микроб, през който е минала буквичка или звук Слово Божие, е канен на безброй места на гости и искат да му гостуват безброй същества с искра Божия. Не само от общо възхищение и за да поднесат почитанията си, а защото всеки там знае, че около такъв магнит еволюцията ни се ускорява значително. Естествено, лоши "микроби" там няма - думата тук бе употребена само условно, в смисъл, че и най-нищожното създание с монада е способно да провежда Живота и Словото на Бога. В светове, където съществува време, гостуванията стават по списък или жребий; където няма, единаторът се клонира мигновено в толкова тела, колкото са заявките в даден момент.

Според Гийом, косите на червенокосата красавица отливат в злато, тя е красива като застинала светкавица и като бавния танц на пламъците, които поетът вижда в чаената роза. И огорчен, че никой не го разбира, той възкликва:

Но нищо, смейте ми се вие -
хора откъде ли не и първо у нас...
А има толкова неща,
които не смея да ви кажа,
и толкова неща,
които не ще ми позволите да ви кажа!
Смилете се над мен...

Промените на текста при писането, без да му се задават големини и цветове от пишещия, наистина този път са впечатляващи. Като станаха буквите възможно най-малки, още веднъж си помислих, че невидимият приятел пак иска да каже "Тук съм!". Вероятно с това казва, че вече се е смирил и е станал съвсем малък - не като онези с венците в Парнас по негово време, пък и досега. При всяко правилно разбиране от моя страна на това, което Гийом иска да каже, нещо в стаята изпуква силно!

И като опитвам да сменя цвета и големината, компютърът не слуша. Оставям текста така, както идва. Четящите на компютър, ако го виждат трудно, да си увеличат настоящия дребен тест в лилаво на 150 или 200%

Вилхелм Аполинарис де Костровицки - това е рожденото име на Гийом. Детето носи името на майка си, понеже бащата - италианският благородник Франческо Флуджи д`Аспермонт - не е искал да признае официално сина си. Внимание! ***Първи белег*** *за дете от божествения свят! Това го знаем още от Евангелието на Мария Магдалина.* ***Втори белег****: още от малък е обичал да си играе с думите виртуозно, да им се учудва безкрайно, да допуска даже нарочни "гафове", за да ги трансформира творчески. Такива са и прочутите калки на Шекспир, Смирненски, Радой Ралин, но за нас на първо място - в беседите на Учителя.* ***Трето важно обстоятелство:*** *майка му е* ***славянка****.* ***Четвърто:*** *Какъвто и да е бащата, той е италианец, следователно - с монада;* ***Пето:*** *името на стихосбирката му* ***"Алкохоли"*** *не касае само спиртните напитки. Изяснено ни е, че въпреки дяволския им ефект, те имат божествен произход. Това го има и в митологията, и като символ в Свещените писания. Пиещият иска да се върне в божественото свят, понеже този не му понася. Колкото и да му е слаба волята, колкото и да прави безобразия и да го обсебват тъмни духове, мотивът му си остава, дори и да не съзнава това. "Алкохол" значи "Алкая*[2] *- Цялостност".* ***Шесто****: куп известни поети, писатели, художници и пр. като Модилиани, Жул Паскин (българин), Пикасо и много други единодушно признават Аполинер за "****арбитер елеганциарум на духа****". Всъщност, не друг, а Аполинер е измислил термина "****сюрреализъм"*** *през 1903 г. и после го развива теоретически и на практика в поезията си;* ***Седмо****: той е един от първите и в кубизма по онова време. Мнозина не разбират този стил, но не знаят, че*

---

[2] *страстно копнея, жадувам за нещо*

той произтича директно от Бог-Отец. Новият Йерусалим е видян в Откровението като куб. Да вземем триъгълника и квадрата. Квадратът и кубът в покой може да са символ на ограничението, на стаята, на града, на затвора, но в движение са нещо съвсем друго. Ако направим триъгълник от дебели телове, захванати свободно в краищата си, не можем да го деформираме по никой начин нито двумерно, нито тримерно. И в това е неговото ***достойнство*** *- достойнството на Тройката. Но такъв квадрат се деформира свободно и в двете измерения. Това е физически, биологически, космически и даже архитектурен феномен, известен на специалистите. Квадратът и кубът* ***в движение*** *разрушават старото и носят новото - имат мисия за* ***еволюцията и революцията****. Като се знае колко много Аполинер и другите кубисти са търсели революция на съзнанието, бунт в изкуството, в тази светлина изборът им се изяснява. Майсторите на кубизма в живописта не правят само кубични сегменти, а това е принципът на* ***раздвижената*** *кристална решетка - един вид* ***динамичен*** *геометризъм и психологизъм. Аспектът квадрат в астрологията е най-опасният, който ни разрушава, ако не искаме да се променим, да излезем от психическата си килия, но и най-благодатният, ако сме* ***евоспособни. Осмо****: Помагал е не само духовно, но и финансово на много закъсали хора на изкуството.*

И така, за Гийом две хванати ръце са мост между душите. Когато му изпращат портокали, той не се нахвърля да ги яде веднага, а ги съзерцава дълго, понеже за него те са слънца, а единственият истински портокал за него е човешкото сърце. Каква точна символика! Той казва още:

Но кой ли може да докосне или да хване облаци;
ръка върху мираж да сложи?

Кой ще се излъже, че в прегръдките си
е държал небесния лазур?
.....
Какво е тяло без душа?

Как да не ги обичаш всички тия хора? - Невъзможно е, просто!

Като го гледа, човек си казва: ***Приятел****!*

1410.28.05.2014 Искрящо червено 07:10:44 от В.Л. по повод на "Свободна воля и послушание" от 24.V.150: НЕВЕРОЯТНО, ИСКРЯЩО ЧЕРВЕНО! БЛАГОДАРЯ!
(Има предвид, че с каквато и цвят да е маскирано Словото в текстовете понякога, то е ***осияние, единение, холизация****)*

1411.28.05.2014 Божие проявление на Бялата Точка 09:36:20 от В.Л.: Благодаря! Докато четох ми възникна импулс да ти споделя моята гледна точка по повдигнатите въпроси, но с четенето докрая се оказа, че си получил отговорите. Неведнъж ми се е появявал подобен импулс, но съм го спирала досега. Зная, че всяка душа има лично време за осъзнаване и узряване, а и виждам как течащото през теб Слово те учи - до следващия текст, който показва какво си усвоил от

протеклото... Неведнъж, докато работех по Словото, което холизираш, съм реагирала вътрешно на тази крайна полярност, с която оценяваш нещата на красиви и недотам красиви, на искреното ти възмущение от грозотата; на това сноване между крайностите, с което изработваш тъканта на личното си осъзнаване. Аз самата имам уроци от този живот по повдигнатите теми в последното Писание, но реших, че трябва да ме попиташ, за да споделя - по закона на свободата, - затова засега се въздържам от мнение. Накратко: струва ми се, че имаш привързаност към красотата и доброто и тя ти пречи засега да осмисляш Негатива в момента на проявление - мигновено, като Божие проявление на Бялата точка на тъмния фон. Душата ти го знае, но й е трудно поради привързаността да се проявява. Докато писах горните редове, самата аз осъзнах, че наистина, и да си споделяме мненията и представите за нещата, осъзнаването и узряването са процеси, които изглеждат последователни или успоредни, но между тях има процесуална разлика (не знам защо го написах така!?!). Осъзнаването тече чрез Словото, но УЗРЯВАНЕТО е лично дело, практически резултат извън времето и пространството. Всъщност - вечната ни гледна точка УЗРЯВА, т.е. СТАВА ЗРЯЩА В ДЪЛБОКОТО (в У), а когато си зрящ, вече работиш за и с Целостта си. Иначе не можем да станем "Едно с Бога" чрез ЕДИН-Е-НИЕ. А разбираме ли какво значи "Истина"? Мисля, че когато Бог погледне през очите ти отвътре навън, светът е приключил и е започнала Безкрайността. ПОЖЕЛАВАМ ТИ ГО ВЪВ ВСИЧКИ ТВОИ МИГНОВЕНИЯ! Може би работиш за придобиване на Целостта си (поне според мен...) Както и всеки от нас, впрочем. И благодаря - с поклон и излъчена искреност отвъд думите, - на Елма и на теб - за всички холизации! Благословено да е Делото ви! С обич: N-N.

1413 29.05.2014 Векове няма да стигнат да осмислим и микрочастичка! 19:53:28 писмо от Г.О.: Приятелю Благи! Не съм забравил да ти отговоря на последните послания. Едва сега намерих малко време да ги прочета. И отново съм потресен. И

тъжен! Тъжен от сегашната си позиция, която не съвсем разбирам. Време за нищо няма! Работа, работа, работа! Край няма това погубване. А така ми се иска да имам повече време да изучавам Словото! Необятното Говори - векове няма да стигнат да осмислим и микрочастичка от това! Всичко е толкова изумително! Засега се храня само от чудните гледки на природните явления и многократните засичания на погледите с множеството хора, които срещам по пътищата си! Добре че се раззелениха дръвчетата и цъфнаха цветята, та да им се любувам... Бъди озарен в Светлина! Поздрави от Драгостта.

1414 30.05.2014 Доброто сърце и свещената простота 16:21:27
до Б.Т. (относно писмото й за децата днес): /.../ *Да, много от тях са деца, израснали в бездуховни или нехристиянски семейства. Печална история! Но все пак има деца с духовни дарове. Виж, това, дето е казало онова дете за Христос, наистина би било нагло, ако разбираше какво говори. Но аз винаги гледам да оправдая дадена простъпка или поне да си я обясня с разбиране. Както сме си говорили с теб: ако някой няма даден център в мозъка си, той не е виновен. Когато при това е и нагъл, също не е съвсем виновен, тъй като центърът на наглостта му е по-развит наследствено от този на толерантността и ще трябва тепърва да страда, за да се осъзнае. А и религиозните понякога не са стока - има егоисти, гневливи, непрощаващи и пр. Като ги е гледал, че се оливат от молитви, а не се поправят, Учителят веднъж свършва една беседа така: "И никакви молитви повече!" Писнало му е на Човека от лицемерие... Той дава за пример и разказа на Толстой за мисионера, който отишъл на далечен остров да спасява душите на диваците. Там трима прескачали една пръчка и му казали, че така се молят. Знаеш какво станало... Тъкмо ги научил на "Отче наш" и отпътувал по океана, гледа че тримата тичат по вълните и настигат кораба... Искал да го попитат за молитвата, понеже я били*

забравили накрая... Той им казал да си прескачат пръчката... Така че понякога доброто сърце и "свещената простота" са по-близко до Бога от думите.

1415 31.05.2014 Може да идете да целунете ръката му 08:12:41 до Х.С.: *Тази сутрин имам импулс да ти пратя любимите си песни от Учителя в изпълнение на Симеон Симеонов. Извини ме, може да ги имаш и да ги знаеш, но това са ми най-любимите и искам да ги споделя с любима душа. Имах нещо като видение или фантазия как ги пеете заедно с Р. и как се възнасяте в дивни космоси чрез тях. Даже сълзи ми потекоха, като ви видях! Няма такива песни в историята на човечеството, а Симеон ги пее трогателно, той е въплътен ангел на земята. Един ден може да идете да целунете ръката му в Стара Загора. Един грък някога дошъл в България - ръководител на някаква окултна школа в Америка. Казал, че цял живот е търсил загубените ключове на райската музика. Като попаднал на песните на Учителя бил абсолютно изумен и се разплакал. Потвърждава това, което ние знаем от беседите и понякога сме го преживявали. Всяка песен е магическа и не само успокоява и дава надежда, но и изпраща в различни светове на вселената - тия песни са особен вид трамплини.*

А за Р. нямам думи. Изчетох стиховете му и съм крайно впечатлен. Те отговарят 1:1 на хороскопа му. Толкова очарователна душа - все едно ми е брат от Вечността. Твоята достойна душа може да разпознава Божите хора!

*Като допълнение към това писмо, сега тук ще сложа части от негови стихотворения из стихосбирката му **„За да ви намеря”**. Тя е посветена на Приятелството, а още при пъвото виждане на лицето му аз ахнах и си казах: „Като Христос!” Нали точно Христос въздига Приятелството най-високо? Които го познават, ще се сетят; инак не съобщавам името му - не съм го питал дали би бил съгласен:*

Ах, трябва ли да ви загубя, за да ви намеря?!...
...
Случайното не е случайно!
Това съвсем случайно зная...
...
О, със патрони истински неистината стреля!
И ето ме и мен... Умрял преди смъртта,
на самомнението във удобната постеля,
не чувах шепота на Бога и света.
.....
*От **слаби** капки силна е вълната,*
но само в нея могат силни да са те.
*И **там** за капката е свободата,*
защото, сляла се с морето, е море!

1417 31.05.2014 Учение, което изисква Чистота. От М.А. (Бях й писал, че не участвам в "духовни" мероприятия, за които искат пари) - Напълно съм съгласна за мероприятията с пари и банкови сметки - не си краен. Не може да бъде иначе за нас, които следваме Учение, което изисква Чистота. А там е светът, където крещи суета и надпревара към миражни върхове. Право да ти кажа, изпратих ти го по инерция, без да се замисля. Но искам да ти изпратя други неща, които определено ще ти харесат.

1418 04.06.2014 Частичка от тебе е в мен и обратното 11:59:36 от Б.Т.: Защо ли си мисля, че частичка от тебе е в мен и обратното? - ТАКОВА съвпадение на светоусещане и мисъл!...

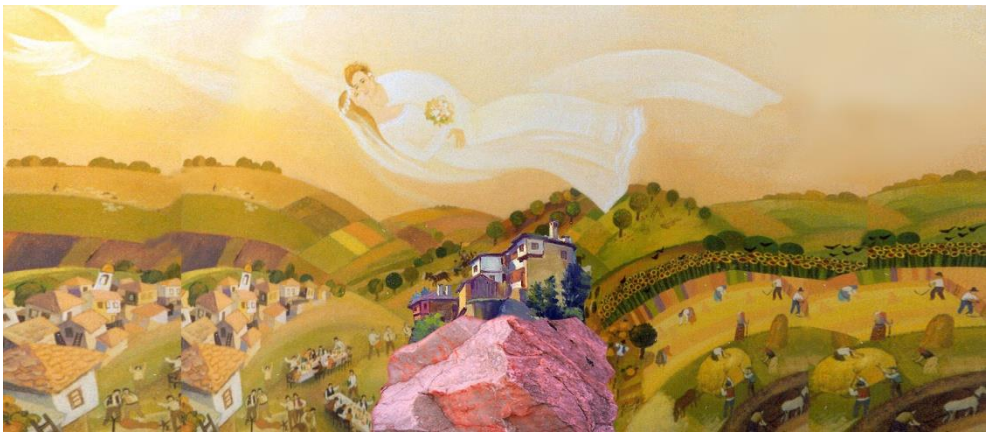

1419 11.06.2014 Съвестта, т.е. душата

11.VI.150(2014)

СЪВЕСТТА, Т.Е. ДУШАТА

*С дълбоко уважение и преклонение пред тебе, понеже си родена с душа и знаеш какво е **болка**, искам да споделя сега с теб плода на още една безсънна нощ, прекарана в тревога за един скъп приятел.*

*Човекът е на ръба и отдавна отвъд ръба, мъчи се като насекомо в паяжината и си мисли, че за него вече няма излаз. Случаят му е идентичен с терзанията на всеки поет или не-поет, който има душа, т.е. съвест. Той е напълно убеден, че душата му е погубена завинаги. Мисли си, че за всичко е виновен **той** - не помни, че има божи деца на земята, които са дошли доброволно, като изкупителни жертви. Забравили са моментално това и се самозакачват за цял живот на кръста, за да покъртят някак нашия многовековен студ и егоизъм.*

*След дълъг разговор с него в скайпа се опитах се да му припомня, **че терзанията на съвестта са белег за наличие***

на жива душа, *на* ***монада.*** *Мнозина, които имат външен вид на хора, нямат и помен от понятие от съпричастие, от вживяване в чуждата мъка, от сърдечен резонанс. Те са потънали в самодоволството на своето его, дори и да нямат особени успехи в обществото. Те са напълно убедени в инерцията си като торпили към някаква измислена цел - или към безцелността на една некрасива душевна вегетация. Неспособни да се трогнат от чуждата мъка и да се пожертват, те преживят лениво мисълта за себе си и само за себе си, и живеят ден за ден. Каква грозна гледка: човек, който се* ***самозадоволява****... Човек, който си мисли, че се* ***самоосъществява****...* ***Подобие*** *на човек, което не е способно да скочи в ада заради приятеля си, заради всеки писък, който чуе оттам... Странна имитация на човек, неспособна да откъсне ласка от сърцето си за нажаления, когато той загива.*

Такъв не би разбрал болката на човека с душа, който може да живее, само когато усеща в гърлото си буцата ***на другия*** *и се откликва на всеки зов за помощ, готов да си разкъса и душата на милиони парчета, ако това може да помогне някак някому - дори на една буболечка.*

Огромно удоволствие ми е било винаги да превеждам Евтушенко. Тая нощ самичко дойде на български едно от най-любимите ми негови стихотворения, изразяващи точно това, за което си говорим. Един от случаите, когато без излишна скромност мога да кажа, че понякога преводът става по-силен от самия оригинал:

ПОЕТЪТ

Сеизмограма *е стихът!*
Прекрасна *рана на поета!*
Тя е стрелата на грехът,
от чутката му кръв поета.

*Не **той** е сторил някой грях,*
но вечно всеки гръм поглъща,
понеже страшно го е страх
*да не пострада **чужда** къща.*

Препъне ли го пак светът,
той тръгва скръбно без посока -
с глава, виновна всеки път,
обаче вдигната високо.

Във него чуждата вина
за всяка стъпкана тревичка
расте подобно планина -
осъжда се за всичко, всичко!

Пред всеки женски образ пак,
от благодарност вечно свята,
черви се той, че няма как
да си изтръгне и душата!

За всеки грях пламти от срам
и с костите си пак захваща
***мостòве** да гради - и сам*
неизплатимото да плаща.

Аз зная: някой ден и ти.
ще хвърлиш земната одежда,

ще кажеш: "Господи, прости!",
но без особена надежда.

Не скачай в тартара дълбок!
Недей, недей, човече Божи!
Простил ти е сам Господ-Бог,
а ти на себе си - не можеш...

1965 Евгений Евтушенко,
превод: 11.06.2014 г. 01:08:34 ч.

*На картинката в началото е изобразена, явно, **музата** на поета, но тя може да мине и за ангела на неговата съвест.*

*Малцина осъзнават произхода на тази дума "съвест". Това не е "взаимна вест", "взаимно знание", понеже съвестта не е гносеологическа категория, тя е социално-етическа. Затова тя означава "взаимно опознаване" и "взаимно водене". Човекът с душа, т.е. със съвест, копнее и има способността да опознава и **другия** и се дава да бъде опознат. Той никога не дава предимство на егото си - да иска само **него** да опознават, с **него** да се съобразяват. Никога не иска да води някого, винаги търси и осъществява "**взаимното** водене" на хармонични и равностойни начала - с редуване, координация и толерантност. Никога не продължава мандата си в обществения **и личния живот**, даже и когато са гласували 100% за него. Пак не много хора ще се сетят какъв е произходът на думата "мандат". Тя произлиза от персоналната и универсалната вселена и говори за **мандала**, за махало. Присъствие-отсъствие; присъствие-отсъствие... Солист-хорист, солист-хорист... **Постоянна** смяна на позицията. Водач или слуга – за него е все едно. Това, именно, се нарича "синархия" и е белег на монада, разцъфнала в красива полиада.*

В бъдеще ще има мандати и в личния живот...

1420 11.06.2014 Долината на смъртната сянка и б. „Сродните души”

16.VI.150(2014)

ДОЛИНАТА НА СМЪРТНАТА СЯНКА

И ИЗЛИЗАНЕТО ОТ НЕЯ ЧРЕЗ СРОДНИТЕ ДУШИ

(импулсатор – Лоринарий, писмо до него)

За Долината на смъртната сянка знаем, че я има в Псалом 23 и че произхожда от случая с пророк Йезекиил, когато Бог го е завел в една мрачна долина, пълна с човешки кости - от тия, които са напълно обречени и не подлежат на възкре-

*сение. Това е много важен момент, после ще се върнем на него. Значи, **има абсолютна смърт** - това трябва да са кости на същностите без монада. Другите един ден ще се облекат в плът и хората ще възкръснат, ще оживеят, но тези – никога. И в това няма нищо печално, понеже те са без душа и няма да се впечатлят, няма да страдат от това. Но даже и скрабът има и перспектива. Доколкото имат божествен произход (всичко е от Бога и в Бога), те могат само да се радват, че ще бъдат претопени. Преди това обаче всяка от тях предава опита си във вид на филми и обобщения, събрани от нея през вековете. Отрицателният опит е също опит.*

Любопитно - с това заглавие сега са поставили пиеса по Братя Карамазови, с главен герой Альоша...(театър Сфумато, София). Авторката на пиесата Маргарита Младенова е написала много интересен синтез, над който можем да се замислим:

Зосима – духовният баща - е мъртъв. Тялото му вони като всяка тлен. Заветите му напрягат, но не указват. Горната бездна мълчи. От долната вика Фьодор – физическият баща – "сладострастното насекомо".

Душата на Альоша е полето за предстояща битка. "Горе" и "долу" са вътре в нея. Момчето вече не е в манастира, но и още не е и в света. То е Никъде. В сламата - като "убежище". Като илюзия, че можеш да се скриеш, да останеш край пътя, да те отмине чашата на битието. Да останеш "девствен", с мъката по загубения рай. Позволено е всичко, но да останеш извън – не. Стихията на живота като бедствие, като провал и порив за спасение връхлита Альоша, преобръща сламения му заслон – райската колибка – моли, очаква, иска... – Какво? – Иска да участваш! Да нагазиш в калта. Да обичаш – ако можеш – грозното и нещастно лице на ближния. Иска обреченото усилие да браниш заплашената кауза на духа, да поемаш и понасяш всяка вина като своя, да страдаш, да те боли... Да знаеш какво и да

не знаеш как. Да си жив като рана – гол и невъоръжен. Като Давид, като Спасителя в ръжта, като Альоша.

*Явно, библейското заглавие на пиесата не е случайно. Може да идем в София да я изгледаме - **философска** работа. Ще извлечем допълнителна поука - хората орат надълбоко. Нали помниш колко велико откровение изрича Достоевски през устата на същия отец Зосима - идола на Альоша: "**Ние** сме виновни за всичко!" Има предвид православната църква, но ние разбираме инферналните религии и философии въобще, фантазиите на "духовните" хора. Именно те са виновни за провала на света и за натикването му в "долината на смъртната сянка".*

*Значи, Альоша (човешката душа) има да избира между Отчия Дом (Новата Вселена) - и Смъртната долина (деветия кръг на ада). Искрата Божия се идентифицира и е жива именно чрез активното участие в света - омесването с грешниците и страдащите, по примера на Христа. С "окалването" - личното минаване през греха и падението, за разлика от ангелите и боговете чистофайници. Гордостта им не позволява да станат шудри - сакън! В случая с някои приятели и в духовната история, това е минаването през IV и V Посвещение (Тавор и Голгота). Това касае и тебе, и всеки един от нас, когато пием горчивата чаша до дъно и имаме работа с демони; когато сме на кръста. Учителят го е преминал и все още го преминава **лично**. Затова е дал **изхода**. Но е дал не само картинката на сцената с лично участие, но и **метода**: минаването през ада С КРОТОСТ. Да не се „впрягаме" от простите и демоните, да не им се връзваме, да не негодуваме. Затова, именно, Бог е казал, че **кротките** ще наследят земята.*

*Помниш образа на **архата** в осиянията: адски писъци наоколо, гейзери от кръв, хвърчат глави, вселената рухва, режат го къс по къс и му опъват червата, а той е тотално*

примирен и спокоен. Не само това: Христовият архат в същото време е и леко усмихнат и благодари на Господа; изпитва не само мир, но и щастие, даже своеобразно блаженство. В беседите се казва, че Господ се весели от всичко - дори от най-ужасното в света. Като най-големия Театрал, като Автора, Той е измислил Долината на смъртната сянка като антипод на Отчия Дом, за да отпаднат в нея всички същности без монада. Наричат я още "външната тъмнина", "вечните мъки" - там, където има "плач и скърцане със зъби". В това отношение представата на католицизма (и не само неговата) за "вечните мъки" не е невярна: ***трябва*** *да има едно място, едно поле на съзнанието, където няма надежда и излаз: "Надежда тука всяка оставете". Това важи за същностите с увредена монада, които са движени от* ***мисълта за себе си. От пазенето на физическата или духовната си кожичка - да не си „пропаднал", да не си между шамарите.***

На това място има и ***божества*** *- най-странното. И немалко ангели и хора. Не са богоподобни, ангелоподобни и човекоподобни (деиди, ангелиди и хуманоиди). Не са имитанти, не се правят на орхидеи като богомолките. Родени са от* ***други*** *бащи - не от Бога, но поне са откровени. Тях не ги движи любов към ближния и любов към Бога - за това свидетелствува и Сведенборг. Луциферите обаче избират имитациите на дух и духовен живот; сатаните - имитациите на светски живот. Казвам "имитации", "егрегори", понеже това са* ***мукави*** *- кукли и съоръжения на ада. "Отвън кукла - отвътре панукла" (чума).*

Духовната панукла е обладана от ***мисъл за себе си, безпокойство за себе си, страдания за собствената си духовна съдба.*** *В нея има непоносимост към света, към лошите, към грешниците. Ако е аскет, той бяга от света; ако е принуден от обстоятелствата - изтърпява ги с озлобление,*

*негодувание, „мирова скръб” и ококорени очи - ни следа от благост и благославяне. И **Бог** скърби, ала не за себе си.*

*Внимание! Да не се уплашим, ако се хванем, че **играем** тази роля. Има два вида духовни панукли, които не са без душа - **имат** си монада. Първият вид е на **подражателите** - заразени са от истинските панукли. Вторият е на **божиите синове и дъщери**, обещали да потънат в Долината на смъртна сянка и да забравят произхода си, за да изпитат нещо неизпитвано до този момент от тях: що е отчаяние, безнадеждност, най-дълбоко страдание. Симптомът е като при някои известни души: попадат на вълнàта на пълната и тотална безнадеждност - на усещането, че са осъдени и обречени завинаги, взривени им са всички мостове. Дàли са обещание горе, че ще приемат и забравата, **пълната** забрава. Тя е необходима, за да се загуби всякаква надежда и с това да се изпадне във възможно най-дълбокото страдание. Да разбере такъв дух какво им е на **другите**: на падналите демони и подражателите им. С това - да развие две неща: милосърдие към лошите и грешните и готовност да стои в помията "вечно" - да го ядат **белите** червеи („щастлива глина в ръцете на Господа, готовност **вечно** да се остане на ниско равнище”). Това усещане за вечна прокълнатост и пълна безнадеждност е **сянката** в Долината на смъртта, **смъртната** сянка, а благодарността и смирението, милосърдието, които добиваме там, желанието за служене на слабите и лошите - **изходът от ада**. Този изход е само за съществата с еднѝна, монада, искра Божия. Те се отличават с **терзания за падението си**, **т.е. съвест**. Това е белег за наличие на причинно тяло - първото от безсмъртните. Но за да проявим и по-горните, терзанията трябва да престанат и да се превърнат в **изявена, проявена и осъществена любов**. Това се проявява чрез кротост, благост и мир.*

*Макетите не ги жалѝ - те са бутафория, нагледно помагало. По гениалния план на дизайнерите, те имитират страдание и отчаяние **перфектно**; представят гняв, ярост и озлобление по един неподражаем начин, за да разтреперят гащите на неопределените, на колебливите. Но те са **картони и машини** - от време на време ги навиват, зареждат им батериите. Както плача на бебетата, в тях ще забележиш **паузи на пълно безразличие**: спира плача замалко, понеже в даден момент свършва "записа". В тия паузи духът на бебето ни наблюдава внимателно дали плачът му ни въздейства - и после пак включва „записа”... Деидите, ангелидите и хуманоидите от Долината на смъртната сянка, т.е. имитантите без монада, се разпознават **именно** по това: те **не се вживяват в ролята си**. Това си личи в някои кратки интервали: когато наблюдават реакциите ни или са в процес на зареждане.*

*Тук, всъщност, има три случая: **мукави, хибриди и херувими**. Мукавите **въобще** не се вживяват - няма от какво, те нямат сърце, монада. Хибридите - като капитан Крайчев в казармата и Катинчарова в училище - са "страшилища"... Те малтретират, но от време на време се спират, за да ти гледат сеира: да видиш как ти се подиграват. Амфибиите със сажда и монада са с голямо чувство за хумор, неподражаеми, но са язвителни, сардонични, подигравчии. Те са **съзнателни** възпитатели - това е техният метод. Искат да сме съвършени в техните области, иначе не ни оставят. Техен обект сме **ние**, когато сме колебливи, безсъвестни, студени, мързеливи. Но че имат душа си личи по това, че от време на време се явява и трети израз на лицето им: съжалението. Първият е бръчката между очите и строгият поглед; вторият е ехидната усмивка, а третият е в миговете, когато искрено ни съжаляват, че продължаваме да се подчиняваме и да се „шматкаме” по андроиди и творенията им.*

*Измежду хибридите също има подвидове: **„гадняри” и „арабùи”**. Гадняри*те, макар и с душа, са нискочели, с доминираща воня или сажда, и затова в тях **не се явява съжаление**. Ефрейторите и младшите сержанти в ада са най-ниско, понеже в тях има само садизъм, разгневяване. Но от лейтенант нагоре се явява интелигентност: става му смешно... **Още** е дявол – приятно му е, че ни изтезава, - но се киска от удоволствие, смешни сме му. Небето **допуска** това, защото сме все още горделиви и честолюбиви, затова херувимите трябва **да ни рендосват**. Горделивият **се засяга**, а този му „чвор” трябва да се изглади.

Арабиите, от своя страна, са служебни херувими с **доминираща монада** - саждата вече е на втори план в тях. **Изпълнява** си службата, но смехът секва от време на време, милосърдието прави бръчка на челото и в очите му се явява съжаление. Пита ни: "Докога?...". В някои "арабии" тия процеси в мимиката не са последователни, но едновременни: гледа те и действа едновременно садистично, подигравателно, иронично и съжалително. Често ни монтират в живота и такива "**близки**" вкъщи - да им се насладим не само на меда, но и на жилото. Съжалението на "арабията" обаче не е както при **брамините**: не е с превъзходство. При херувимите-арабии, в света и в пъкъла, съжалението е искрено, готови са да ни подадат ръка. Те самите съзнават, че скоро ще се повдигнат в нов чин: алохими.

В ада и по лицето на земята има и **възпитатели-алохими.** Тяхното лице изразява строгост - това са воините на Св.Георги и Арх.Михаил (сега вече архидей). Тяхната строгост обаче няма нищо общо с гнева, озлоблението, подигравката или горделивото съжаляване на "по-нисшия". Имат и елемент на състрадание и милосърдие, това го изобразяват най-добрите иконописци.

*Споменахме, че **сатаните** са друг сорт светски и адски обитатели: те се стремят към уреждане **в света** и успехи **в света**. Те са **потребители и хедонисти** по природа - на първо място търсят **уреждане или щастие**. В това няма нищо лошо, то е **божествен** импулс. Обаче в Долината на смъртна сянка хедонистите търсят успех със **съмнителни средства и със смъртни** партньори - партньори от по-ниска еволюция. Те се впечатляват от ръкоплясканията на смъртната публика, особено когато тя е от елита, от светския елит. Затова презентациите и саморекламата, хвалебствията от други, за тях са основен двигател. Те са забравили аксиомата, че **Славата принадлежи на Отца**.*

***Сатанистите с властническа драма** - както светските, така и домашните - са забравили постулата, че **Силата принадлежи на Отца** (или въобще не го признават).*

***Сатанистите купувачи и продавачи**, които си уреждат сладък живот на земята и го рекламират, не ги е еня за абсолютната истина, че и **Царството принадлежи на Отца**.*

*Който излезе от ада - от мисълта за себе си и мисълта за света, - той разбира, че Царството, Силата и Славата принадлежат **на Бога**. Посвещавайки се сърдечно **на Бога** (на Словото и на Ближния, на **истински** Ближния), изкупената душа повече не се съблазнява от примамките в света и на Смъртната сянка. За нея „Царство" е само това, което не си си го купил от съблазнители и смъртни, а ти го е дал лично Бог. Бог дава и дом, и щастие, и изобилие и уют **моментално**, когато разберем що е **Един** Бог, що е **един** Учител, що е **едно** Слово и Дело Божие, що е **Единствен** Ближен. Истински ближен е онзи, който върви **с нас** по пътя към Бога, иска да живее **именно с нас**, а не със смъртни. Или поне не ни пречи да правим това.*

Истински *изкупените,* ***истински*** *ближните живеят на една територия* ***периодично****, а не постоянно и плътно заедно. В противен случай той ни е само близък по карма или обстоятелства. Не ни е ближен и онзи, който не иска да бъде с нас дори едно денонощие през целия си живот. Говорим не само за един ден или няколко часа през деня, за една минута,* ***а и за времето през нощта****. Нощта е сферата на ясновселената, а в нея се възлиза само с Ближен. Там с познат не може да се влезе, даже и с приятел. Казано е, че епохата на Братството ще се смени с епохата на Приятелството. Но забравяме, че това не е краят - Приятелството ще бъде сменено с Любовта. В епохата на Любовта ще имаме* ***Ближен и Ближни.*** *С Ближните обменяме живот* ***през деня****, с Ближния възлизаме в ясновселената* ***през нощта****. Затова е казано, че когато физическото слънце залязва, изгрява* ***Божественото*** *Слънце. Забравяш за света и потъваш в обятията на Ближния:* ***Бог в Единството****. Ближният е Сакрално Тайнство, това е* ***Сродната*** *Душа. Тайната е в това, че тя търси хора, чрез които да се обмени с нас.*

Да не забравяме, че над Любовта има Дух и Бог. За тях ще дойдат още по-следващи епохи - на Духа и на Бога. Тогава Ближният, Ближните няма да са единственото условие да сме безсмъртни. Ще ги имаме когато си поискаме, но ще можем и без тях. И ***сега*** *някои си мислят, че ще оцелеят без Ближен и Ближни, но се лъжат. Прави ще са, само ако приличат на Духа и на Бога, на техните представители. Докато сме несъвършени, без Близък и Ближни е немислимо да сме здрави и млади, щастливи.*

Долината на смъртната сянка е смъртоносна поради това, че е ***долина*** *- заградена от планини и хълмове. Това са* ***авторитетите****, които засенчват Любовта, Истината, Бога. В този смисъл, да живееш на полето или на върха е по-божес-*

*твено, отколкото в долина. Ние сами се набутваме в долини, клисури и дефилета, защото е много красиво, интересно, екзотично. Влакът на заблудата **бумти** и чуваме ек от канарите. Заблудата - това е нивото на нашата собствена еволюция. От това ниво ние си търсим оправдания, търсим авторитети и цитати, които да ни успокояват. Спукваме се от препускане по аудитории, курсове, мероприятия, братства и ашрами. И **това** е добро - екзотика. Да ни види "подгърбието" път... Без това не може - невръстната душа, душата-„пỳбер" няма нужда от директно слънце и простор. Тракането на колелетата над траверсите, воят и пищенето на свирката хипнотизират, приятно е. Пътникът през клисурата остава с впечатление, че се **върши** нещо: машинистът си е на място, купетата - чисти, кондукторът дупчи билетите... Платил си си - пътуваш. Мислиш, че **вършиш** нещо, че се движи нещо, защото картините наоколо реално се сменят, хората наоколо се мърдат или спят уверено; ядат, четат вестници. Всеки е уверен, че това, което прави, е смислено, че живее.*

*Проблемът е в това, че планините и хълмовете **крият Слънцето, съкращават живота**. Сред близки и авторитети с голямо самочувствие, голяма сигурност в себе си, растенийцето пожълтява и побелява. Слез от влака, тръгни по пътеката, излез на полето или на върха!*

*В долината на смъртната сянка има и отровни газове - **има** такива долини. Знаете за тях и от географията, и от психиатриите. Които са дишали отровните газове на разни религии и философии, смрадните на безлюбието, фабрикатите на мистици, отци и окултисти, неизбежно е да се задушат. Слънцето дава живот, сянката произвежда смърт.*

*В литературата и паметта на вековете има примери и за **хора със смъртоносна сянка**. Те носят Долината на*

смъртната сянка със себе си, даже и когато сте на върха. Да живееш с такъв и в рая, значи да си обречен.

*Сянката на сатаните и луциферите, на молохяните, шейтаните, велзевулите, азазелите, мефистяните и пр. не е само триизмерна. Смъртната сянка, смъртният дух на същностите без монада поразяват **и отдалече** - като **мислиш** за тях. **Като не ги харесваш**, поразяват те; **като ги харесваш** - още повече.*

Изучаването на демонологията е основен предмет в Школата. Не само теоретически, но и на практика - чрез посещения на ада и живот в света. Вземете Книгата на Енох - ще се поучите. Ето малко от нея:

1. В началото на света, когато децата на човешкия род се умножиха, родиха се момичета - стройни и красиви.
2. Ангелите, деца на небето, ги видяха и се влюбиха в тях. Тогава си казаха: "Хайде да си изберем жени измежду хората и да имаме деца от тях!"
3. Семиаз, техният началник, ги предупреди, че това е неизпълнимо и не бива да се прави.
4. Той беше уплашен, че ще бъде наказан за техните престъпления.
5. Но те му отвърнаха: “Ние се заклеваме, че ще се обвържем помежду си с взаимна омраза - без тебе. Не желаем да променим намерението си и ще изпълним онова, което сме замислили."
6. И те наистина се заклеха и се обвързаха с ненавист към Небето. Те бяха двеста на брой паднали ангели, които слязоха в Ермонската планина, на мястото, наречено Арадис.
7. Тази планина бе наречена така, защото там се заклеха и се обвързаха взаимно с омерзение.
8. Ето имената на последователите им: Семиаз, Уракабарамеел, Акибеел, Тамиел, Рамуел, Данеел, Азакеел, Саракмиал, Аза-

зел, Армерис, Ватраал, Ананес, Завебес, Самсавеел, Ертзел, Турел, Йоамяел, Аразеал. Това бяха водачите на тези 200 ангели.
9. Всеки от тях си избра по една жена и заживя с нея. Те научиха жените си на магии и чародейства, разкриха им тайните на различните храсти и дървета.
10. Жените човешки заченаха и родиха исполини.
11. Ръстът на исполините достигна до 300 лакти (около 20 метра). Те започнаха да изяждат всичко, което хората произвеждаха, но въпреки това не можеше да бъдат изхранени.
12. Тогава те се обърнаха срещу хората и започнаха да ги разкъсват и да пият кръвта им.
13. Започнаха да изтребват и птиците, животните, влечугите и рибите, за да се наситят с месото им и да утолят жаждата си с кръвта им.
14. Тогава Земята осъди престъпните люде.
VIII. Азазел, освен това, научи хората да произвеждат оръжие – саби, ножове, щитове, ризници и огледала. Той ги посвети и в изкуството да изработват всякакви украшения, да си боядисват веждите и клепките, да използват скъпоценните камъни и всякаквите багрила така, че да изглеждат порочни и покварени.
2. Беззаконието растеше; прелюбодеянието се умножи; човеците престъпиха Божиите заповеди и опорочиха целия си живот.
3. Амазарак пък научи хората на всякакви магии и чародейства; разкри им всички тайни на билките.
4. Армерис им предаде изкуството да разплитат всяка магия.
5. Баркаял им показа как да наблюдават движението на звездите.
6. Акибеел ги посвети в тайните на знаците.
7. Тамиел ги въведе в астрономията.
8. Азарадел им разкри движението на луната.
9. Тогава хората навириха глави, не знаейки че отиват към гибел, надигнаха глас и гласът им достига до небето.

Във всичките тия езотерични сведения трябва да сме много внимателни. Бог Тот, Хермес, Прометей, също използ-

ват науките и ни ги разкриват, обучават ни в умения и занаяти, но това е за добро. Адски са само техните употреби за зло и чрез продаване.

Ето още информация:

Когато, според древната леденда, Луцифер организира бунта на небесата, той привлича на своя страна някои от наймогъщите ангели, превърнали се в херцози на Ада:

**** Велзевул – след изгонването си от небесата, той се научава да съблазнява хората с гордост и честолюбие. Наричан "Повелителя на мухите", той често се явявал в образа на облак мухи. Според едно предание, чрез мухите изпраща чума в Ханаан.***

**** Левиатан – приел облика на чудовищен морски змей, има власт над водните пространства, причинител на морските бури.***

**** Бегемот – изобразяван като слон с огромен кръгъл корем. Ръководител на пировете в Ада. Може да предизвиква земетресения.***

**** Асмодей – демон на похотта и разврата. Изобразяван е яздещ дракон, с три глави (бича, овнешка и човешка) и с петелски крака.***

**** Асгарот – изобразяван също яздещ дракон, но с една глава. В лявата си ръка държи пепелянка. Пазител на адската съкровищница.***

**** Велиар – според някои легенди е бил носител на злото още преди бунта на Луцифер. Според същите, може би той се е криел под образа на змията, изкушила Адам и Ева в райската градина. След изгонването си от небесата се превръща в демон на лъжата.***

Демони са отговорни за разпространението на седемте смъртни гряха. Според Петер Бинсфелд, немски авторитет в областта на магията от 16в.,

за Гордостта е отговорен Луцифер

за Скъперничеството – Мамон

за Сластолюбието – Асмодей

за Чревоугодието – Велзевул

за Завистта – Левиатан

за Лостта – Белфе

***Долината на смъртната сянка**, значи, не е определено място, макар и да има такива места по земята и под земята. Както казахме, тя е преди всичко **харесване на неща и същности без искра Божия**. Харесване на техните фабрикати и учения. Затова, особено през година 7, се налага да се изучава науката демонология, както и практическата дисциплина екзорцизъм.*

*Главният метод на вампирите и демоните е да се представят за някой друг, който е авторитет за нас. Да се представят за гласа на някой Учител или на самия Бог, поне на някой Негов ипостас. Да ни внедрят увереността, че говори именно Той и да забият този клин в съзнанието ни **непоколебимо**. Да провеждат идеите и методите на двата главни егрегора: сатанинския (уреждане в света) и луциферическия (откъсване от естеството, природата, света). Така си подсигуряват антени за изпиване на енергията ни, на душата ни.*

Ето още едно представяне на темата:

Клифот

Клифот е еврейска дума и значи "черупка" или "блудница". В кабалистичен аспект, става дума за кухи, безсъдържателни форми, получени вследствие на грешки и погрешни решения, несобразени с вселенските закони. Това са аморфни енергии, съществуващи под нивото на Земята, откъдето идва идеята, че адът е под земята. Има и такова място, но да не забравяме, че тук става дума преди всичко за нивà, а не за местности…

Клифотите са известни като вампири, ларви, демони, призраци… Понеже са кухи отвътре, те нямат връзка с другите нива и по-горни измерения, където да се заредят. Те се нуждаят от непрекъснат приток от енергия, която черпят от най-близкото ниво и физическата близост: от материалното

и от душите на хората. Именно така се стига до обсебвания и атаки от негативни същества, след което и самата жертва се превръща във вампир.

Тук важат термодинамичните принципи. Ако не се подхранват с присъствие, т.е. от енергия и информация, клифотите загиват. Затова те намират жертви в материалния и идейния свят и установяват енергийна връзка с тях, а след това ги изсмукват докрай. В доста случаи внушават на жертвите си да правят опити за самоубийство или да тероризират хората със заплахи и изнудвания за изпадане на дъното или извършване на убийство. Всичко това им доставя огромно удоволствие, понеже е със садистичен характер.

Така те поддържат жалкия „порядък" на своите енергийни полета. Ако не го правят, агонията им ще нараства, докато просто престанат да съществуват.

За да се освободи жертвата от клифотите, е нужно прекъсване на връзката. След това трябва да се извърши екзорсизъм. Екзорсизмът е известен атрибут на католическата църква, но по същество се практикува от всички божествени школи и посветени през всички векове.

Според "Златната Зора", Demon Is Deus Inversus или демоните са "преобърнати" богове или ангели. Просто идеята за дадено божество е негативизирана така, както позитивният образ във фотографията има свой негативен образ. Ето един пример - Луцифер. Той е бил римски бог на Слънцето и съпруг на богиня Диана. Тъй като евреите и християните са били подтиснати от римляните, за да противодействат на асимилацията и подтисничеството, ги обръщат в демони.

От езотерична гледна точка, това е правилно. Архетипите се проектират на по-долните нива като архангели и ангели (спомнете си, че и много светии и ангели са всъщност древни езически богове – такъв е Архангел Михаел (който е всъщност Хермес), такава е и Света Бриджит (келтска богиня). Имало е хора, чиято божествена искра е била в хармония с някои архетипи и те са ставали жреци на съответните богове.

Е, и <u>демоните</u> са проекции, и то негативни изображения на архетипите. Дадохме примера с Луцифер. Такава е и съдбата на Богиня Астарта – превърнала се е в демона Астарот.

<u>За да бъде изгонен демон, е нужно да се извика съответното му божество.</u> Сам човек е прекалено слаб да се справи с подобна същност. Поради факта, че енергиите им имат противоположни вектори, ще се получи анихилация. Демонът не би следвало да издържи, защото е по-слаб (нали е без връзка с Кетер и Дървото на живота). <u>Но преди това трябва да се прережe връзката.</u> Това става не само идейно, но и чрез смяна на обстановката - отдалечаване от проводниците на тия сили. Обаче ако човек не е скъсал <u>вътрешно</u>, ако се безпокои за обсебения и го мисли, разстоянието няма значение. Но молитва - да.

Какво са ларвите? - Това са астрални формации, възникнали вследствие на егоистични емоции. Те са продукт на самата личност, не на нещо отвън. Един вид "дисоциативни комплекси". Те са причината за възникване на наркомании, алкохолизъм, комарджийство, фиксации, мастурбации и неврози. Има два вида демони. Личните демони и ларви са създадени от самите нас и живеят в нашето лично подсъзнание. Колективните са продукт на общи пороци и вярвания и са реални същества. Това са така наречените "егрегори".

*Дотук разгледахме само част от темата за **Долината на Смъртната Сянка** - **Полето на себистите и егоистите**. Те живеят за себе си и за света и използват другите за тази цел. Има да изясняваме и разликата й от **Божествената Сянка**, съобщена в 91 псалом. Да говорим за **Божествените** Долини на Живота. Те се обитават от проекциите на Бога като Жена и се поддържат чрез Разпознаване, Спонтанност, Приласкаване. Постоянство, Вярност и Преданост.*

*Има да разглеждаме още една тема, импулсирана също от Лоринарий: тази за **мадиамците и Мадиамската земя** в Библията. Сама по себе си, тази тема е също достатъчно*

*дълбока и обширна и може да се обособи като отделен материал, макар и свързан с днешния. И **тук** трябва да се припомни, че не става дума за етнически, географски понятия. Те **може да са съществували и да съществуват** на земята, но като всички други са символ на по-високи същности и категории, на сили и проблеми в самите нас. Може да ни спаси само **Христовият Принцип: равновесие между милост и абсурд.***

Спасителят в Долината на смъртната сянка

Когато преобладава абсурдът, явява се разгневяването. Човек трябва да търси равновесие с противоположното. Когато преобладава милостта, ние ставаме прекалено меки и отстъпчиви и започваме да обслужваме егоисти, хищници. Заради егоиста или хищника, този род сърца неизменно пренебрегват ангели. Единственото спасение, докато човек не е станал още хармоничен и самодостатъчен като Учителите, е да търси някого, с когото да се допълва. Който повярва на половинчато учение и се опитва да стане самодостатъчен без другия полюс, той неизбежно се деформира. Сухота или пълнеене, няма значение - това е симптом. Които са цял живот по двойки и пак се деформират, е също симптом: не са открили когото трябва. Мерилото е съвършенството. Това е свещената цел на небесните бракове. Тя се изразява в много форми, има я и в любовта между рицарите и техните безсмъртни любими. Рицарят се бори за свободата и правдата, Любимата пристава на Рицар. Чашата на Граал, питието на безсмъртието се дава само на съюза между Милостта и Абсурда.

Като се има предвид мрачността на днешната тема, Нещо отвътре настоява в такива случаи винаги да има излаз, уравновесяване. Говорихме за ада - сега трябва да предложим енергиен и естетически излаз и повишаване на вибрациите

чрез романтични картини. Тъй като Рицарите на Духа и любовта им с Божествените Любими са едно достойно спасение, изпълняваме тази задача чрез картини с мощен асуин от художници-викторианци. Няма да се съобщават имената на авторите и картините, за да протече асуин с максимална сила. Това е закон в цялата Изкупена Вселена: няма божествено творение в живота и Природата, на което да е сложен подпис.

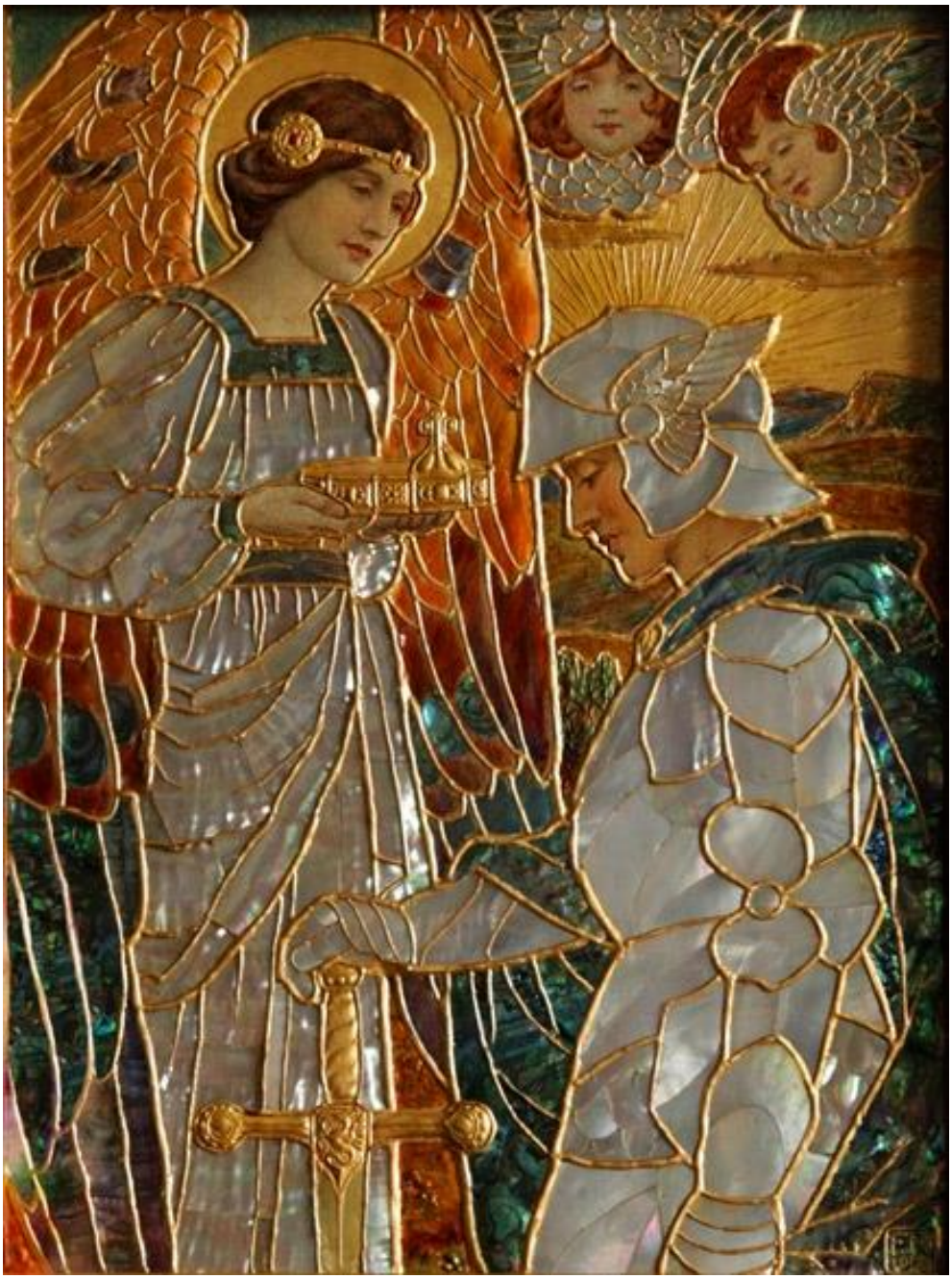

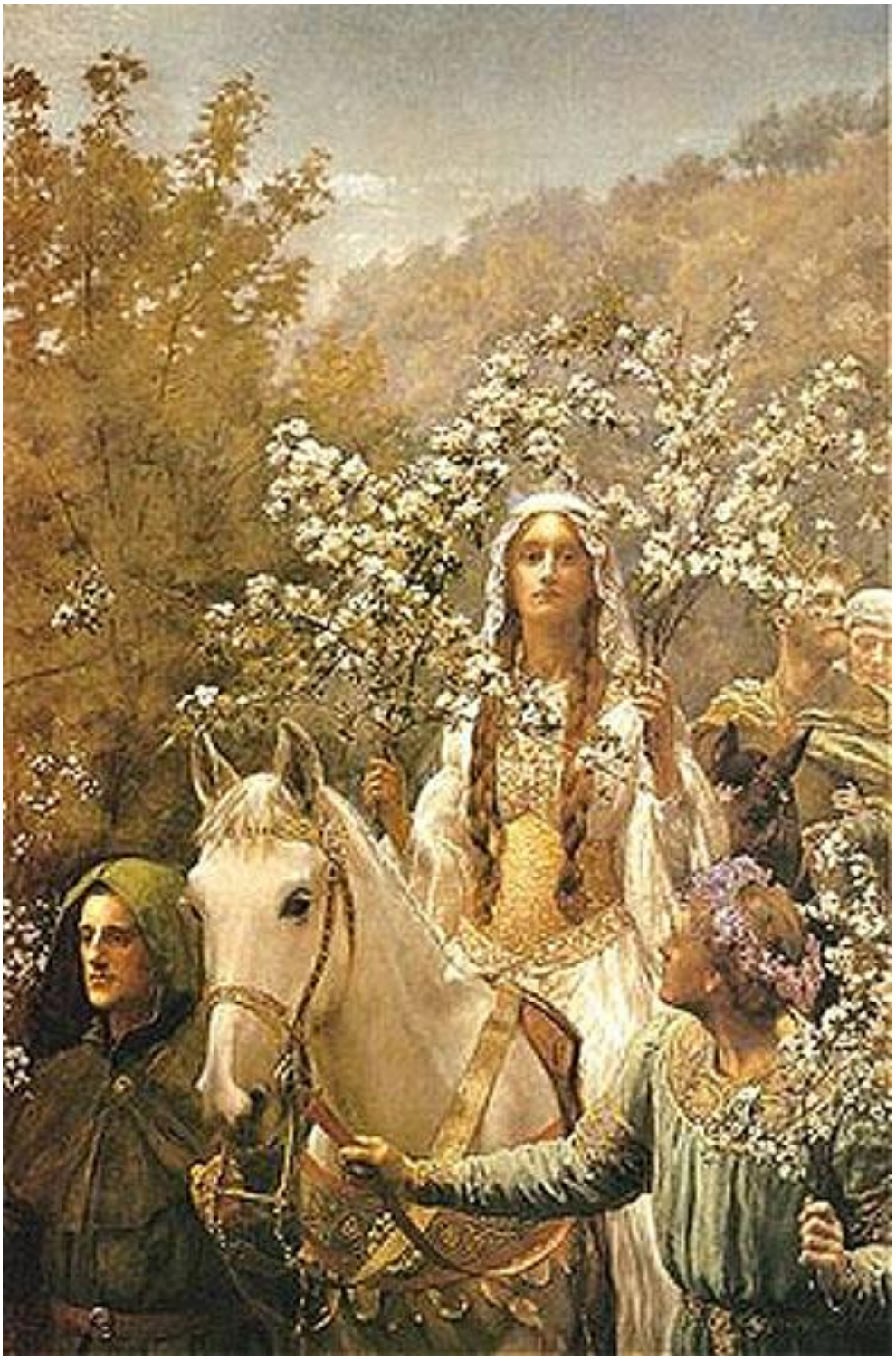

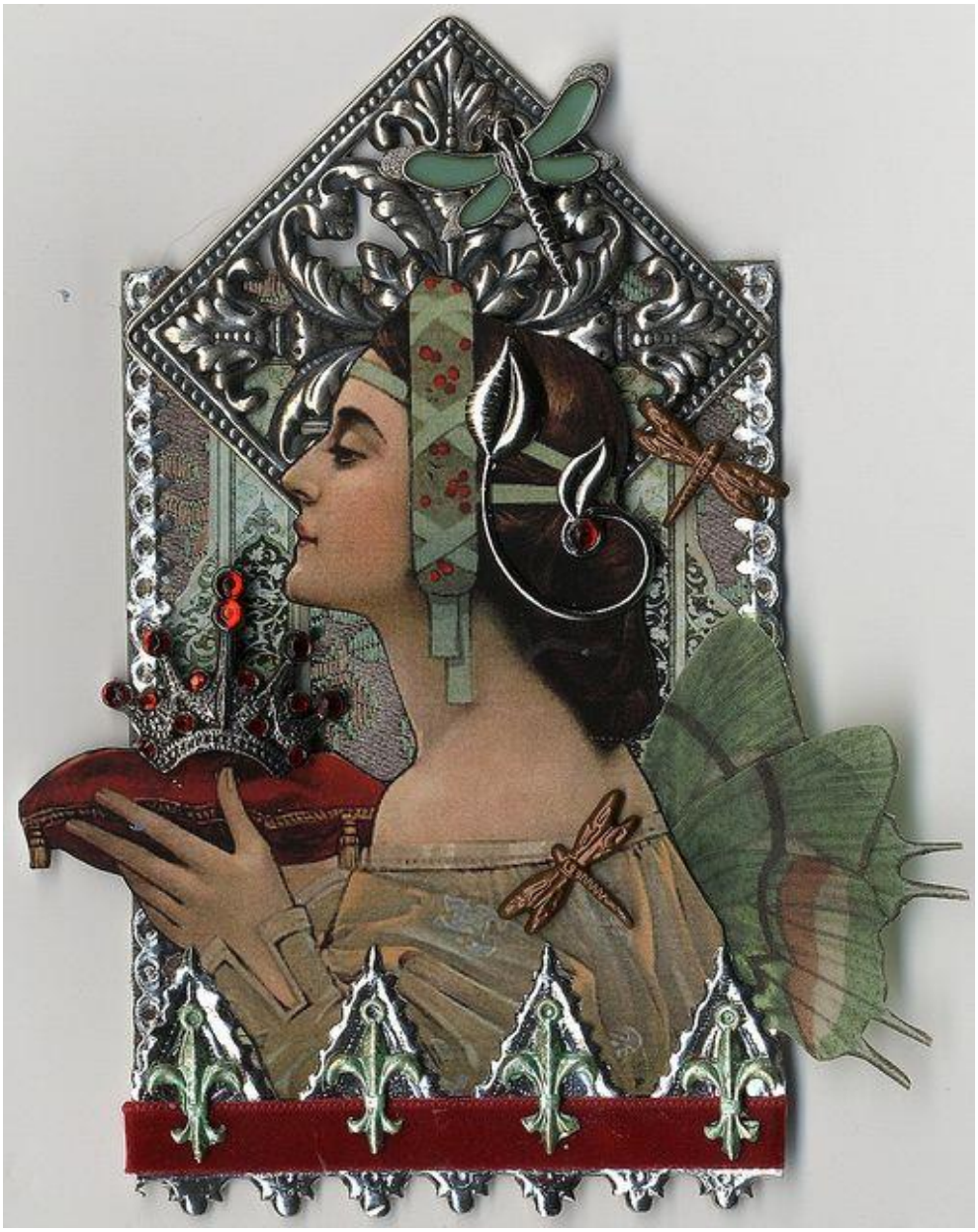

И така, душите с росинка Божия копнеят да коронясат в живота и в сърцето си духове с искра от Бога. Има и зрънца Божии, елмази Божии, пламъци Божии, пожари Божии, достойни за вниманието на Безсмъртната Любима.

За да не остане някой с впечатлението, че познава Словото Божие, а на практика живее по друг начин, тук ще се помести една цяла беседа от Учителя. Някои я знаят наизуст, за тях тя е Евангелие. За пълнота на темата е подходящо да се сложи и тук.

СРОДНИТЕ ДУШИ

Да възлюбиш ближния си като себе си.

(Ев. Матея 22:39)

Според вас, този 39-и стих е много ясен, нали? „Да възлюбиш ближния си като себе си“...

И целият съвременен християнски свят мисли, че разбира тази заповед и я прилага. Аз нямам нищо против този възглед. Когато някоя жена изтъче платно, по какво се познава това платно? Нали по самото изтъкаване - дали е то хубаво изтъкано или не. Ако основата на туй платно не е дотам здрава, платното се къса. Самото платно може да е изтъкано много добре, но основата му да не е здрава.

*Онези от вас, които се занимават с висшата математика, могат да изчислят по закона на вероятностите, колко пъти от създанието на мира досега е произнесена думата „любов“ от мъже и жени, от братя и сестри, от деца и приятели. Нека всички изчислят. Това е една **философия**.*

Сега, по закона на еволюцията, всички неща, които еволюират, се развиват и растат, а всички, които инволюират – слизат, т.е. смаляват се и се разнищват.

Тъй щото човек първоначално, когато е слязъл от Бога, е почнал да произнася думата „любов“ много правилно. Обаче, като се отдалечавал от Бога, за първичния или космичния човек[3], както го наричат, тази дума по съдържание почнала полека-лека да се смалява, да се смалява незабелязано, и когато слязъл до дъното на Битието, почти нищо не е останало от нея – разнищила се. Туй слизане било тъй незабелязано, тъй бавно, че даже и този "велик човек" се е самоизлъгал...

*И **вие** сега се намирате в положението на този космически човек относно любовта на*

---

[3] В познатите ни издания на тази беседа, тук има различия. Поради неразбиране на мисълта от стенографа и невярно редактиране, читателите остават с впечатлението, че този "първичен космически човек" е сам Бог, но после се вижда, че не е така. А защо Бог е създал такъв човек или е позволил да се създаде, това е дълбока космогонична тайна, която Учителят разкрива постепенно в беседите Си. Ако е Негово създание, Той е вложил в него булото на илюзиите и свободна воля, с възможността да загуби любовта и понятието си за нея. Така този човек проверява съществува ли нещо друго в Битието, което да има смисъл и да ражда вечна младост, здраве, щастие, красота, безсмъртие и съвършенство. Ако не е създаден от Бога, а от някой друг баща, и това е обяснимо: същество без божествена монада забравя любовта много лесно. Затова, именно, ап.Павел – Христовият Дух чрез него - казва: "Любовта никога не отпада". Но и всички бащи, майки и любими извън Бога са пак вътре в Него. Той ги поддържа, за да ни дават уроци - да се научим да различаваме, да добием божествен вкус.

вашия Баща. Знаете ли на какво мяза тази любов? - Тя мяза на едно парче или една част, останала от някой голям кораб или параход, разбит от вълните на развълнувания океан, който го клатушка. Това парче се люшка насамнатам и казва: „Е-е, любов, любов...“ Но като излезе на брега на някой остров, казва: „Слава Богу, спасих се!“

Тъй че и вие, събраните тук, както и всички християни, сте изхвърлени парчета от този велик параход на брега на някой остров. Положението на съвременните хора мяза на онова, в което се намирал един английски лорд, който тръгнал от Англия с дъщеря си и слугата си да обикаля света. Случило се обаче, че параходът, с който пътувал, се разбил и потънал, и англичанинът с дъщеря си и слугата си едва успели да се спасят с лодка на един близък остров. Лордът знаел само да заповядва в Англия, а слугата му – да се подчинява. Обаче, като излезли на този остров, слугата, който носил малко семенца и знаел как да ги сее и обработва, станал сега господар и започнал да учи лорда и дъщеря му как да се пре-

хранват. Така те живели десетина години на този остров.

*Та и ние сега не сме господари, но господари са нашите слуги. Кои са нашите господари? - Те са нашите страсти, на които ние слугуваме. Те сега ни казват: „Господарю, едно време **ти** беше наш господар, но сега, на този остров, **ние** разбираме от тази работа и **ти** ще ни слушаш“[4].*

И тъй, колко пъти досега е произнесена думата „любов“? - Ами че тя е най-силната дума! Когато Господ произнесъл за пръв път в света думата „любов“, Той създал с това целия космос, образували се всички слънца, които се разделили и тръгнали по своите орбити. Като произнесъл втори път думата „лю-

---

[4] Тази абзац е крайно подходящ за проверка кой какво понятие има за страстите и какво проповядва за тях. На много места в беседите има не само антитези за страстта, но и утвърждения и синтези. Отрицанията в този смисъл са мисли на Учителя, в които плътската страст се противопоставя на духа и духовните страсти и се казва кога тя трябва да бъде категорично елиминирана или контролирана. Обаче има и мисли <u>в защита</u> на страстта, дори на животинската. А в синтезите обяснява кога тя <u>не трябва и кога трябва</u> да съществува и да дава живот, как да е в хармония с духовните и божествените страсти. Мировият Учител, Учителите на Бялата ложа никога не обявяват една дума, едно понятие, една категория за <u>изцяло</u> отрицателни, не настояват да унищожим безмилостно действието й в света и в себе си. Те винаги дават разковничета за <u>положително</u> тълкуване и положително опериране, даже и когато става дума за греха или за дявола. Затова, имненно, в Словото се говори не само за съвършени проповедници и Учители, но и за "зелени", още прохождащи. Защо Бог допуска да има и такива и не ги ограничава веднага, за да не направят много пакости, това е друга тайна на стратегията на Господа. Тя пак касае вкуса и разпознаването.

бов“, всички велики същества, всички богове се събудили от своя дълбок сън. Когато произнесъл Господ десетия път думата „любов“, родил се ***човекът****. Няма да разказвам какво е станало при произнасяне на думата „любов“ третия, четвъртия и т.н. пъти.*

Тъй че, Господ е произнесъл досега само 10 пъти думата „любов“. И върху тези 10 думи почива всичката философия на кабалистите, с техните сефироти. Според теософите, това е диференциране на думата „любов“ във всички нейни проявления в разните полета, понеже няма нищо по-реално в света от любовта. Сцеплението на материята зависи само от любовта, която съществува между нейните частици и ги кара да се привличат. Хармонията на световете зависи от любовта, която ги привлича и чрез която те се движат и се въртят.

Нека сега дойдем до тази любов. Като се качвате нагоре, ще изучавате любовта. Сега започвате от числото едно, т.е. ще изучавате каква част от големия кораб, който се е

разбил, съставлява туй парче, на което сте се спасили.

Сега, според божествения план, всички тия части на разбития кораб ще се съберат и от тях ще се направи един много по-величествен кораб, отколкото е бил първият.

Един велик виртуоз-цигулар отива при един майстор на цигулки да поправи цигулката му, на която не могъл да свири, защото имала някакъв малък дефект. Майсторът взима цигулката, удря я силно на земята и я разбива на десетина парчета. Като видял това виртуозът, хванал се за главата от ужас и скръб, че цигулката - най-скъпото му съкровище - отишла. „Нищо, не бой се“, му казва майсторът. Той събрал всички тези парчета и образувал от тях една цигулка, 10 пъти по-хубава от първата. Тъй че, ако вашата цигулка се развали някой път и онзи майстор я хвърли на земята, не бойте се за тази цигулка! Този майстор ще направи нещо много по-хубаво, отколкото е била първата. Че нашето тяло не е ли направено от множество малки, микроскопични частици?

Не си правете илюзия да мислите, че е нещастие, когато в света става разрушение. Всяко разрушение е един случай да покаже Бог Своята сила, Своята мъдрост, Своето знание, Своята любов към онези, които се уповават на Него. Когато Господ казва, че ще разруши света, ние подразбираме, че ще създаде много по-хубав свят, отколкото е бил първият. Когато кажем, че този свят ще премине, ние подразбираме, че ще дойде друг, по-хубав от първия. Когато кажем, че този човек ще си замине, подразбираме, че той пак ще се роди, и то по-добър от първия. ***Това*** *е правилната философия!*

Сега, да дойдем до любовта. Ще кажете: „Побеля ни главата от любов!“ И действително, всички глави все от любов са побелели. Ами дето ядем, това е от любов; дето се обличаме, това е все от любов; дето се учим - все от любов; дето се съдим - все от "любов"... Любовта създава и радости, и скърби, тя е причина за всичко. Който разбира любовта, радва се, а който не я разбира, скърби. Който

разбира любовта, работи, а който не я разбира, почива си.

„Да възлюбиш ближния си като себе си.“ Под думата „себе“ аз разбирам божествената човешка душа. Всички души, които са излезли първоначално от небитието и са влезли в Битието, са били все двойки. ***Две*** *души са били те, и тези души сега се търсят. Всички стремежи на хората - дето се любят, дето се женят, дето деца раждат - подразбират това, че всеки търси своята сродна душа. Когато се разрушил онзи кораб, тези души се изгубили, омотали се в материята и днес те се търсят.*

Ще ми възразите: „Че как тъй, не виждаме ли ние, не виждат ли хората?...“ - Духовното зрение във вас още не е развито. Някоя мома намери някой момък, ожени се за него и казва: „Моят възлюблен, ***той*** *е!“ И попът дойде и ги венчае в името Божие. Не се минава един месец от женитбата и тя казва: „Не е той“. Мъжът намери някоя жена, ожени се за нея и казва: „Не е тя“. Всеки се намира в положението на английския реформатор Джон Уеслей,*

който се влюбва в една мома, оженва се за нея, но три дни след женитбата казва на приятелите си: „Не си струва човек да се жени“. – „Защо?“ – „Не е тя, не е моята душа, която аз търсех...“

Христос казва: „Да възлюбиш ближния си“, т.е. да възлюбиш ближната, сродната душа. Имайте предвид, че когато вземам думата „душа“, аз я употребявам като една ***мярка****. Ако ти не можеш да любиш близката си душа, ако не можеш да любиш душата, с която си излязъл, никого не можеш да любиш. „Като себе си“ - казва Христос, а не извън себе си.*

От думите „като себе си“ - от онзи човек, който може да люби, започва творчеството на земята. Вие ще възразите: „Как, колко ми е горяло сърцето, по цели нощи не съм спал!“ - Ако не си спал по цели нощи, това не е още доказателство, че си любил. Като те набият и ти счупят крака, спиш ли? - По цели нощи не спиш, не можеш да се обърнеш. Като си счупиш крака, това от любов ли е? Аз се чудя на хората, когато казват: „От любов не мога да спя“. Че каква е тази любов, която гори?

„Ума си щях да изгубя!“ - Каква е тази любов, която взема умовете на хората?

Сега имаме много писатели, автори на романи, които пишат, че героят и героинята припаднали... Пишат туй, което не е. Ами че аз мога да накарам всекиго да припадне. Не само аз, но и всеки от вас може да стори това. Като го хлопнеш по главата, ще му припадне... И тогава казват: „Припадна му“. Не, не, това не е ***философско*** *разглеждане на думата „любов“.*

„Да възлюбиш ближния си като себе си.“ Не да го любиш, а да го възлюбиш, се казва. Казваме на български език: „възлюбвам“ и „любя“. Думата „възлюбвам“ е по-силна от думата „любя“. Вие любите, но не се възлюбвате. Любете се и се възлюбвайте! Във влюбването има разлюбване, а във възлюбването няма разлюбване - в него има един процес на възрастване.

Тези две сродни души са двата полюса, дето се ражда животът. Само когато намериш душа, сродна на твоята, която да съставлява противоположния полюс на твоя живот,

само тогава ще има растене и ще започне истинската еволюция.

Когато Христос казва: „Да възлюбиш ближния си“, той подразбира, че в дълбокия смисъл на окултната наука лежи друго едно знание, в което напредналите хора едва имат едно малко прозрение. Само когато придобиеш истинското знание, само тогава ще намериш другия полюс на своя живот или пътя на своето възлизане.

Туй, което се казва „посвещение“, ще стане, когато намериш Учителя си, а Той – своите ученици. Всичката тайна седи в това – да намериш своята възлюблена, сродна душа. Не я ли намериш, никой учител няма да те вземе да ти покаже онова дълбоко, тайно знание, да ти покаже пътя на твоето възлизане. Като намериш тази сродна душа, ще тръгнеш напред. Има ли една опорна точка, всичко става. Как е казал Архимед? - „Дайте ми една опорна точка да туря своя лост - и ще вдигна цялата земя!“

Следователно, този ближен, когото трябва да възлюбиш като себе си, той трябва да

ти бъде опорната точка, на която да туриш своя лост. Кой лост? – Любовта! И тогава всички действия ще стават правилно.

*Любовта не е едно греховно чувство. Преходни неща са само материалните неща, те са **сенки**. Сенките прехождат, защото земята се движи, върти се, и в нейното движение сенките постоянно се менят.*

*„Да възлюбиш ближния си като себе си.“ Това не значи да се слееш с ближния си. Тук няма сливане. Не да му кажеш, както някои се изповядват: „Аз съм готов да ти стана роб!“ Това не е любов. Някой казва: „Аз съм готов да жертвам всичко за тебе“. Но и в **жертви** не седи тази любов. Тази любов с жертви не се откупва.*

*Прочетете второто послание към Коринтяните от Павла, 13-та глава. Там се казва: „Ако пожертвам всичко, а любов нямам, нищо не се ползвам“. Това не е Любов. Може да направиш всички жертви, тези жертви са за **тебе**, **ти** искаш да се жертваш. Що ме ползва твоята жертва? Не, любовта изисква нещо повече от жертви. Жертвата е само закон за*

изкупление на нашите грехове. Когато човек изгуби своята чистота, той може да я възстанови само чрез закона за жертвата. Самопожертването е само закон да възстановим своята първоначална чистота, и след като я придобием, ще имаме основание да видим Бога; а като видим Бога, ще придобием онова истинско съзнание за нашето развитие. Това ще бъде първият ден на нашата еволюция, денят на изгряването на слънцето. Това слънце, като грее хиляди години в нас, ще издигне душата ни до оная висота, на която тя е била преди да се разбие нашият кораб.

И тъй, с жертвата се придобива чистота, с чистота се туря основа да видим Бога, а с виждането на Бога започва истинското съзнание, истинското развитие, еволюцията на душата, нейният живот. Следователно, когато кажем, че трябва да любим, подразбирам, че трябва да започнем ***да живеем****.*

Сега, в първата заповед – „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила“ - Христос дава правила и методи, които

ние разбираме. Сърцето, това е съзнателният живот. Умът, това е самосъзнателният живот. Душата, това е подсъзнателният живот, а силата на духа, това е свръхсъзнателният живот.

Следователно, вие, които разбирате математиката, ще направите тия пермутации: ще образувате двата полюса на Духа и ще турите сърцето на противоположния полюс, защото животът не седи в самосъзнанието и съзнанието - това са преходни етапи, през които душата трябва да мине. Това е ***движение****.*

Ти очакваш ***бъдещето*** *си благо. Можеш да се радваш на неща, които си преживял в миналото, или пък на неща, които ще преживееш в бъдеще, но никога не можеш да се радваш на неща, които преживяваш в настоящия момент*[5]*. Всичкият ни живот седи или в бъдещето, или в миналото. Следователно, който очаква щастието си в сегашния момент на своето съзнание, той всякога се лъже.*

В съзнанието всякога има едни жила на горчивини – те са процеси на чистене. В съз-

[5] *Ако е предадена правилно, тази мисъл е едва ли не единствена във всички беседи на Учителя, които познаваме. Във всички други случаи Той говори за настоящия момент като за божествен, а за миналия и бъдещия - не.*

*нанието и самосъзнанието спада законът на жертвите, защото в тях ние почваме да виждаме своите грешки, постъпките на миналото. Едва тогава в подсъзнанието на нашата душа, която носи всичко от миналото си, в свръхсъзнанието на Духа, който **сега** слиза и твори и който носи бъдещето знание - т.е. онова, което Бог **сега** твори в света, - само тогава ще почне да се проявява между тези два полюса Божествената Любов[6].*

Сега аз виждам, че във вашите къщи често има някакви останки. Например, някой ходил на Света гора, донесъл си някое малко парченце от там и го туря в къщата си като светиня... Друг ходил на Божи гроб, донесъл от "кръста на Христа" нещо, оставил го вкъщи. Трети взел от космите на някой свой приятел и ги държи като муска... Някой прибрал половин писъмце от някой свой приятел, на което другата половина е изгоряла, и го е скрил. Целият ви живот се състои все от такива останки от вашите минали животи. Ос-

---

[6] *Тук вече Учителят "възстановява" божествеността на настоящия момент, както проповядва винаги. Сигурно в предишното твърдение е имал предвид, че очакването на щастие в настоящия момент е едно заблуждение за обикновените хора без високи идеали и правилни методи и затова им носи горчивини.*

тавили сте ги по долапите и ходите да ги преглеждате, като постоянно пъшкате: „Ух!“ Не, престанете вече с тези пъшкания, защото пъшкат само хора, които са преяли. В Любовта пъшкане няма, затруднения няма, умопобъркване няма, обезсилване няма, смърт няма! Там има един велик живот вътре.

*„Да възлюбиш ближния си като себе си.“ Правило е човек да обича себе си, защото себе си донякъде **познава**. Онзи, другият, когото ще възлюбиш, той ще мяза точно на тебе, той няма да седи нито по-високо от тебе, нито по-ниско. Затуй, според закона на любовта, ако искаш да любиш някого и се поставиш по-горе от него, не си ти; ако пък си смирен и се поставиш по-долу, не си ти. Ти си нито по-горе, нито си по-долу от него[7].*

*Разбирайте ме, искам да разсъждавате по-добре - не от **сегашния** ваш живот, не от **сегашните** ваши чувства. Има големи наслое-*

---

[7] *Този абзац не е много ясен, понеже не се разбира какво иска да каже с това "не си ти". Може би "не си ти за него", "не си ти сродната му душа". Има и вариант в такива случаи в нас да има чужд дух, който ни е обсебил и действа от наше име. Но това обяснение е по-малко вероятно в случая, макар и такива работи да стават в света. По-същественото е, че това твърдение потвърждава честите ни мисли и разговори на тази тема: че всичките ни разминавания и нещастия идват от различието на еволюциите ни, на видовете ни.*

ния - трябва да очистите всичко това, за да разберете любовта[8].

Сега, когато човек изучава любовта, изисква се най-голямо геройство. Щом дойдем до любовта и започнем да я изучаваме, казваме тъй: „Какво ще стане с мене, какво ще стане с общественото ми положение, с децата ми, какво ще стане с моите вярвания?“ - Ти никога няма да намериш истината, ако разсъждаваш така. Ти трябва да имаш смелостта на онзи американец, за когото ще ви приведа един пример.

Близо под Ниагарския водопад американците опъват едно дебело въже и опитват дали ще се намери някой да мине по въжето с върлина сред рева на този голям водопад. Измежду всички американци се явява един, който взима върлината и минава по въжето. Първия път той минава с върлина, втория – без върлина, а третия път взима на гърба си друг

---

[8] *Тук вече се потвърждава окончателно хипотезата ни, че като е говорил предишния път Учителя против сегашния момент, е имал предвид именно несъвършенството ни, заблужденията ни, а не това, което знаем за действието на Божественото в настоящия момент. Наслоенията в нас пречат да го разберем и проявим чисто, затова в този случай ни съветва да се обърнем към примерите на Божественото в миналото ни и възможните му прояви в бъдеще. Луната и Юпитер са добри патерици, когато сме затулили Слънцето в себе си.*

*човек - и с **него** минава по въжето! И този, който минава по въжето, и онзи, който е на гърба му – и двамата са герои. Това са двете души, които са излезли от Бога! Те трябва да минат над този голям рев на водопада. При най-малкото колебание, при всяко малко нарушение на равновесието, всичко е изгубено.*

Аз не ви казвам да правите още сега тези опити, но само ви насърчавам. Най-първо ще минете по въжето на един по-малък, по-тесен водопад, та като минете, да не се удавите; после ще минете през по-широк; и най-после – над течението на онзи голям водопад.

„Да възлюбиш ближния си като себе си.“

*Щом намериш тази сродна душа, ти си разрешил половината от своята задача, намерил си правия път. Тогава твоят Учител ще те намери и Христос ще ти заговори. Само тогава Христовите думи имат смисъл. И **тук,** именно, е великият закон: „Дето има двама души, събрани в Моето име, там съм и аз“. Тези двама - това са тези две сродни души. Само при тези две сродни души Христос ще бъде третият. Това не е обикновен закон - да не си*

правите никаква илюзия, никаква измама! Често цитирате този стих: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и Аз“.

Двама или трима, събрани в чие име? – В името на **любовта**. Които са разбрали туй учение, те са дошли до божествената същина, отдето, именно, започва растенето[9]. И тогава любовта ни към големите и малките работи трябва да бъде еднаква. Ако имате една семка от ябълка и една малка ябълка, каква трябва да бъде любовта ви към едната и към другата? Ще кажете: „Аз обичам ябълката повече, отколкото семката“. - Любовта към семката е по-безкористна, отколкото любовта към ябълката. Ти ябълката обичаш повече, защото е за ядене, има какво да се асимилира от нея. Но ако можеш да обичаш семка, любовта

[9] В разговорите на християните, в много духовни съчинения и в нашите нови търсения на тази тема има още много различия. Едни трактуват Третия само като **Христос** между двама, както се казва и тук в началото; други считат, че Христос е имал предвид трима души, където Бог ще е четвъртият, т.е. Първият. За втория вариант и тук, и на други места, Учителят също е съгласен - значи и двете неща са верни: все пак е казано "**двама или трима**". Дали обаче третият в случая ще е детето в семейството или може и да е някой друг - това вече е въпрос, на който търсим отговора. Пък и не бива да взимаме нещата буквално като цифри. Те са верни, но само като фундаменталния атом на Божествения Кораб, като основния елемент на корпуса му, като ядката. Той може да се умножи в молекула, в съединение, в полимер. Затова Учителят ни насочва и към любов по четирима, по осем, по 16 души и т.н. Говори за класове и семейства от 144 души, от 144 хиляди. Говори за 60 милиарда. Само двама или трима никога няма да съставят Божествен Параход, да се върнат в Бога. Самичък пък - пълен абсурд. Това става само с Душите, които са станали Учители - отвън изглежда един човек, а вътре е събрал милиарди.

към нея ще бъде по-безкористна. Следователно, ако ти можеш да обичаш тази семка, трябва да виждаш еднакво и във великото малкото, и в малкото – великото. Така, ние не бива да се заблуждаваме от нашите външни черти.

Някой път нашето лице е по-правилно, носът ни по-симетричен, правилен, по-стройни сме - и хората, като ни погледнат, казват: „В него има нещо хубаво“ - обикнат ни. А когато видиш някое слабо, хилаво, болно дете, казваш: „Нищо няма да излезе от това дете“. Но в това малко дете има толкова вложено, колкото и във възрастния, защото духът на това малко дете функционира на друго място. Този дух в божествения свят е същото, каквото е духът на възрастния тук. Там любовта е еднаква между всички същества.

Като казвам "еднаква", как разбирате това? - Не еднаква по степен, но еднаква в своите проявления. Във великите си проявления, любовта е еднаква. Ако някому в небето направите и най-малката, микроскопическа услуга, той е толкова доволен, колкото ако бихте му дали целия свят – безразлично е. Но на зе-

мята не е тъй. Ако на земята те нахранят хубаво, турят те на меко легло, направят ти хубав костюм, започваш да пишеш за тях добре във вестниците. Казваш: „Тези хора са благородни!“. – „Защо?“ – „Нахраниха ме с кокошки, баници, туриха ме на меко кресло, направено с пух от патици.“ – Но ако тези хора са те нахранили с малко мамалига, ако са те турили на някое кораво легло, като излезеш от тях, ще кажеш: „Много проста работа беше...“

Сега, туй сравнение е по отношение на любовта у ***съвременните*** *хора. Тя мяза на същото нещо. Дето има заклани повече патици и кокошки, там има и повече любов... Дето няма толкова патици, кокошки и баници – там има по-малко любов. На небето не е така.*

„Да възлюбиш ближния си като себе си.“

Ти от себе си искаш ли нещо? За самия себе си жертваш ли нещо? Като си гладен, режеш ли нещо от своето месце? – Не режеш, но всякога очакваш някаква кокошчица...

Та сега, Христос казва: „От ближния си няма да пожертваш нито един косъм, нито

един мускул за своето благо!“ Това, както го разбирате, не е за обикновените хора. Ако вие разрешите този въпрос вътрешно, вие сте разрешили всички други социални въпроси в света.

Ще ви приведа един малък пример. Преди 5000 или 6000 години, в школата на Бялото Братство в Египет се явява за пръв път една от царските дъщери - за ученичка. Главният Учител от тази школа, за да опита дали царската дъщеря е готова за онова учение, което ще ѝ се повери, трябвало да направи следния опит с нея. Един ден той се превърнал в един малък гълъб – Великите Учители имат туй свойство. Той отива като гълъб в дома на своята ученичка, но в същото време произвежда в нея едно болезнено състояние. Явява се слугинята и ѝ казва, че трябва да се направи една жертва, за да оздравее. С това искали да я опитат дали тя ще пожертва този гълъб за своето здраве. Хванали този гълъб и го турили в един кафез. Учителят ***на опит*** *познал какво е намерението на тази ученичка и докъде е достигнала тя в развитието си. Въпросът*

бил решен: принесли гълъба в жертва, за да оздравее царската дъщеря. Затова отложили влизането ѝ в школата[10].

Даже и досега още, жени в Бялото Братство няма. Докато вие сте жени, никога няма да влезете като членове, като души в Бялото Братство. Дотогава, докато човек иска да живее, той е жена. Дотогава, докато човек иска да живее, той е мъж. Всеки, който иска да живее, той живее като другите; а когато той жертва себе си за другите, той вече се е издигнал на една степен по-високо. Та като казвам, че и досега в школата на Бялото Братство няма жени, не разбирайте жени по форма[11].

„Да възлюбиш ближния си като себе си.“

Искам да ви дам една правилна философия, правилни схващания, за да се учите. По този въпрос има писано на много места. Даже

---

[10] *Този тест е влиден и днес, валиден ще е винаги, докато има несъвършени богове и хора. Например, някои минават за вегетарианци, но приемат лекарства и стимулатори от кръв, от някой животински орган, от хрущял на акула и пр.. Който си мисли, че не е същото, лъже се.*

[11] *Пак фундаментално положение, фундаментална мисъл. По същата логика не само жена, но и мъж няма влязъл още в Царството Божие. Жената тук е взета* ***условно*** *понеже тя по-често иска да живее обикновено, материално, подсигурено, "като другите". Това обаче не значи, че няма изключения: в други беседи Жената се изтъква като последното, най-висшето, най-съвършеното създание на Бога. Именно за нея говори Той като за Новата Ева.* ***Тя живее със всичка сила, но зависи как и за кого****.*

и в сегашната литература вие ще намерите писано, но това са само сенки, а такъв въпрос досега не е разглеждан. Вие трябва да се чувствате като души. ***Никога не бива да приемате жертва от когото и да е заради вас. Никой Учител, който и да е той, не иска заради себе си жертва от свой ученик[12]. Ако ученикът иска сам да се жертва за своето самоусъвършенстване, да добие своята първоначална чистота, може; но Учителят няма нужда от неговата жертва.***

Следователно ние трябва да жертваме всичко, за да върнем своята чистота. Когато вие се жертвате, не казвайте, че се жертвате за Господа. Не се жертвате за Господа, а за вас. - Ами Господ за кого се жертва? – За себе си. Ще кажете: „Туй е криво схващане“. Да, за себе си! Ние Го опорочихме, и следователно, за да се очисти от нашите пороци, от нашите грехове, Той трябваше да се самопожертва, за да добие първоначалната си чистота. А туй на човешки език значи: Господ се пожертва за Себе Си, та като очисти себе си,

---

[12] *Отново фундаментално твърдение, фундаментален закон. Базален признак за това, кой кой е.*

очиства и нас, понеже и ние влизаме в Него. Той се жертва за себе си, за да възстанови първата хармония. И оттам излизат Павловите думи: „Бог беше в Христа и примиряваше света със себе си“. Значи, за да го примири, трябваше да докара тази първоначална хармония в себе си, т.е. да принесе Сина си – любовта си, живота Си в жертва.

„Да възлюбиш ближния си като себе си“ Тогава ще ви запитам: намерили ли сте тази ваша сродна душа? Сега вие ще ми зададете въпрос: „Ами сега с тия наши жени, с тия наши мъже какво да правим?“ - Този въпрос не го зачеквам. То е все едно, като да ме попитате: „Какво да правим с нашия костюм?“ Костюмът си е костюм, жената си е жена, жененето е женене. Този велик въпрос не стои във връзка с това. Жененето е закон на самопожертване. Като се ожениш, какво правиш? – Добиваш своята чистота. Щом си чист, не трябва да се жениш; щом си нечист, жени се, колкото искаш. Женитбата е закон на самопожертване, за да добиеш своята чистота или да изкупиш своята карма, както казват индусите. Но щом

влезеш в епохата на истинското развитие, имаш вече чистота, тогава законът на женето и раждането вече ще се измени. Хората няма вече да се женят, да се раждат и въплътяват по този начин, както е било досега. Че няма да е така, Господ казва: „И ще се вселя между тях, и ще живея в тях“. И всички ние ще почнем да дохождаме чрез вселяване, а не чрез раждане, въплътяване. А сега жената, като ражда, колко пъшка, вика бабите, и колко пъти помисля да пометне детето! Не е въпросът там. Това е жертва. Когато дойде законът на вселяването, ние ще бъдем вече в Царството Божие и оттам ще дойде истинското разбиране – да познаем ***Бога****.*

Аз не говоря за сегашната епоха, а за истинската. Но това не значи, че трябва да ***напуснем*** *живота си – ни най-малко. Ние трябва да довършим работата си. Работата, която вършим сега в живота си, ще има отношение към бъдещия ни живот. Онзи, който краде майсторски, той и в другите си работи ще бъде такъв майстор. Онзи, който много мрази, той може и много да люби. Като видя някой лош*

човек в света, аз му се радвам, защото този човек, като дойде в познание на истината, ще бъде пак също тъй ревностен и в доброто, както е бил в злото. Аз не говоря за туй обикновено добро, не. За мене сегашните, и добри, и лоши хора, са все под един и същ знаменател. Всички са добри. Кога? – И най-лошият лъв, тигър, като го нахраниш, добър е, но я го остави 24 часа гладен и се опитай да го бутнеш! И най-лошата змия, като е нахранена, добра е, но когато е гладна, посмей да се приближиш до нея! Тъй щото, ние често казваме за някого: „Той е благороден човек“. Казвам: той е ***нахранен*** *човек... Но за да го познаете дали е благороден човек, оставете го 12–24 часа гладен и опитайте се да го побутнете. Добрият човек, сит ли е или гладен, в него няма никаква промяна, той е един и същ. Да се не мени нашето съзнание!*

Следователно, когато Христос казва: „Обичай ближния си“, то значи, че ще дойдем до положението да познаваме своя ближен. Казвате: „Аз измених мнението си“. Да, той е изменчив като тебе. Даде ти 1000 лева, добър

е; вземе си ги назад, лош е. Значи всеки момент ще изменяш мнението си за характера му. Добрият човек всякога остава тих и спокоен: знае, че неговото богатство никой не може да го вземе.

„Да възлюбиш ближния си като себе си.“ Под туй „себе“, което теософите го наричат "висшето аз“, се разбира да се пробудиш, да любиш тази своя близка душа.

*Сега, само като прилагате този закон, ще започне да се въдворява хармонията между вас. Аз съм решил – в бъдеще вече няма да говоря за примиряване. Това е много банално: „Хайде да се примирим!“ Аз лесно мога да примиря всинца ви. Аз съм майстор да примиряв*ам, ***имам*** *това изкуство. Някой ви изял нещо, изял ви 1000 лева. Плащам му ги! Сърдиш ли му се сега? – Не. Жената се сърди на мъжа си, че нямал костюм. Купете ѝ костюм! Доволна ли е сега? Като дадеш на хората това, което искат, в 12 или 24 часа доволни, примирени. Като изпратиш децата им в странство, като увеличиш заплатите им, като им доставиш печено месо, това-онова, казват: „Е-е, дошъл е*

един добър човек на света, той е Христос. Светът на добре отива, може да го последваме“...

Този Христос обаче може да царува само 12 часа. По тоя начин поставен въпросът, Христос ***можеше*** *да го разреши, обаче Той не се зае така да го разрешава. Ние ще разрешим въпроса по друг начин, съществено. Както върви сегашната еволюция, тя е еволюция на кармата, или аз я наричам „изплащане на кармата“. Ние вървим по един правилен път - и няма да се мине много, ще влезем в пътя на божествената еволюция.*

Затуй аз ви подканвам да изпълните този закон – ***да намерите ближния си****. Намерите ли своята ближна, сродна душа, и любите ли я както себе си, ще бъдете в божествения път. Като намерите тая душа, няма да я целувате, няма да я барате и пипате, а само отдалеч ще я гледате. Ще кажете: „Да, но аз искам да си я постисна малко“. - Щом речеш да я постиснеш, пропадна всичко. Туй, което може да се гали, пипа, целува, то се разваля. Целувките, стисканията са едно предаване. Ко-*

гато обичаме някого, ние повече взимаме, отколкото даваме. Постиснем някого: „А-а, аз те обичам“. Но чрез това ние взимаме. Виждал съм някога, вземат едно мехурче, пълно с въздух, вдигат го, постиснат го, то се изпразва. Вземе шишенцето, глътне, глътне, после го тури в джоба си и казва: „Колко го обичам!“ Щом се изпразни шишенцето и глътне всичко, вече не го обича. Това са ***лъжливи*** *понятия за любовта. Има нещо по-хубаво от прегръдките, има нещо по-хубаво от целувките, има нещо по-хубаво от галенето, от сегашното виждане, разбирате ли?*[13]

И когато казвам, че едно малко преживяване, едно мигновено виждане на Бога струва повече от хиляди животи, ***туй*** *подразбирам аз. И когато видиш и познаеш тази душа, за която Христос казва да я познаеш и да я възлюбиш, ти ще почувстваш в себе си голяма*

---

[13] *Ето още едно твърдение в беседите, което като антитеза е абсолютно вярно, обаче познаването на тезите и синтезите на тази и всяка друга тема е* ***основно*** *задължение на ученика. Може да се предложат десетки противоположни мисли от Учителя в полза на милувките, прегръдките и целувките. Некоректните последователи обаче виждат, запомнят и цитират само това, до което са стигнали еволюционно. По този начин те увреждат и други ограничени души. Главният смисъл на отрицанията е, че когато Бог отрича нещо, той го отрича, когато то проваля еволюцията на човека и връзката му с Него. В утвърждаването и синтезирането на дадена тема главен критерий е дали човек изпълнява волята Божия и какви ще са резултатите от дадено действие.*

сила – не само в тялото си, но ще почувстваш такава сила, каквато никога не си чувствал; ще изпиташ такова едно проясняване на ума, че изведнъж ще започнеш да виждаш много далеч, оттатък Млечния път. Да видиш Бога, то е много нещо! Как мислите, как ще Го видите?

Сега току пъшкате... - Не, не, слушайте, така постъпват само децата, които са навикнали да гледат през дупчиците, та и сега, като дойдат, казват: „Чакайте да погледнем през дупчиците“... Не, сега ти си в широкия път, няма защо да гледаш през дупчиците! Някой напъне очите си да ме гледа, казвам: „Няма защо тъй да ме гледаш, какво ще познаеш? За да ме познаеш, намерил ли си своята близка, сродна душа?“

За да те позная, трябва да намеря своята близка, сродна душа. В тези два полюса започва да действа божественият принцип и да се проявява ***Бог****. Това е Великото Начало, Което трябва да турите като основа. Не си правете илюзии! Някой път дойде във вас някое възбуждение, мислите, че сте в рая, но след половин*

час мине настроението ви, мислите, че сте в ада. Някой път казвате: „Струва си човек да умре“, а след половин час – „Не си струва човек да умира“... Това е Петрово!

В любовта има нещо устойчиво. Не казвам, че това произтича от нас. Ние сме като една опорна точка в един кинематограф на вселената. Всичко, което става в ума ви, всички мисли, които ви идват моментално, те не са ваши. Следователно, вие си правите илюзия, че мислите, които ви идват и ви се взимат, са ваши, и скърбите за тях. Те са чужди, няма защо да се радвате и скърбите за чуждото.

Христос казва: „Да възлюбиш ближния си като себе си“. Първо, ще намерите методи в своето съзнание, подсъзнание, самосъзнание и свръхсъзнание - и само като приложите тия методи в живота си, ще намерите своята сродна душа. И като я намерите, двамата мълком, тихо ще започнете да работите и няма да правите голям шум в света. Ако аз съм милиардер, няма защо да разправям това. Ако аз познавам и цялата вселена, не ми трябва да

правя реклама из вестниците, няма защо да разправям на българските журналисти, че зная това. Какво ще ми придадат те? Аз с тях ще се разправям за лук, за чесън, за Македония и Тракия, за Англия и Германия, но за същественото – никога! Един ден, когато някой заслужил човек умре, те казват: „Еди-кой си светия ***тъй*** *направил“. - Нищо не е направил! Този "светия", за когото пишете, вие не го познавате.*

Евреите от 2000 години още не са познали Христа. Християните го въздигнаха до седмото небе. Евреите казват: „Колко са будали тези християни!“ Питам: кои са по-умни: християните ли или евреите? Евреите могат да ни съдят, да кажат: „Вие ако вярвате в Христа, ние сме поне по-искрени: не вярваме, но поне не лъжем. Лоши хора сме, но поне не лъжем. Казваме си право: не вярваме в Христа, не искаме да приложим Неговото учение“. А ние, "християните"? – Христос това казал, онова казал, но не прилагаме Неговото учение. ***Лъжем****, че го прилагаме. Тогава питам: какво е*

туй приложение с лъжата? Не е вярно, не е вярно, че сме християни!

Е-е, тук има евангелски проповедници, православни свещеници, владици и други - те нали са турени от Христа? Но идете само и ги запитайте нещо за мене, какво ще ви кажат. Ще ви кажат, че аз съм демон, сатана, лъжец. Защо? – Аз зная от какво произтича това. Да съм на тяхно място, и аз ще говоря тъй. Но благодаря на Бога, че не съм на тяхно място, при техните изкушения, и казвам: благодаря, че те носят моя багаж...

Та ние трябва да бъдем ***последователни*** *в нашите вярвания. Ще кажете: „Аз вярвам в Бога“. - Не, бъдете искрени. Ако вярвате, поне* ***малко*** *прилагайте.*

„Да възлюбиш ближния си, като себе си“

Сега, като излезете от тука, ще започнете по вашите стари методи: „Еди-коя си сестра не прилага туй учение“. Не казвам, че вие сте лоши, вие сте по-добри от мене... Туй учение едва сега аз го прилагам... Вие сте го приложили малко - като "християни", а аз го прилагам като евреите...

Не, всеки от вас ще намери своята сродна душа, и като дойдете при мене, ще кажа: "Радвам се, че Бог е влязъл във вас!" И ще влезете с радост в Божия храм, и само тогава можете да славословите Бога. Как ще го славословим? – Само чрез закона на тази велика любов, която може да прозре във вашите души.

Някой от вас ще каже: „Ние сме много големи грешници“. Не сте много големи грешници, аз не ви намирам за такива, но погрешката ви е там, че искате много да живеете, а не знаете как да живеете.

Тогава ще ми зададете въпроса: „Ами нашите вярвания в Христа от толкова години, ами молитвите, които четем, ами на църква дето ходим - де остана всичко това?...“ – Ами Христа намерили ли сте Го? Аз не казвам, че не сте Го намерили. Бог е оставил хората да Го пипат. Преди 2000 години Той е говорил чрез Христа. Срещали ли сте този Христос, да поговорите нещо върху Неговото учение? Можете ли да кажете поне един ясен сън, в

който Христос да ви е разказвал нещо от Своето учение?

Положителна** философия трябва да има човек, за да види Христа. Туй чувство искам да видя **пробудено** във вас, но непременно трябва да видите своята сродна душа от небето. Павел изказва тази мисъл, но само че малко по-другояче. Той казва: „Нито жена без мъж, нито мъж без жена“. **С това той подразбира, че двата сегашни принципа - мъж и жена - трябва да се слеят в една душа, и тази душа да намери другата сродна своя душа. Само тогава Христос ще бъде между тях третият.

Сега някои ще се обезсърчат. Не искам да се обезсърчавате. Това е по отношение на Мъдростта. Ако всички ние имаме туй състояние, то, когато дойде тази велика любов, бихме вдигнали цяла София. Ако аз бих имал само една опорна точка у вас, бих вдигнал цяла София на лоста си. Но колко пъти във вас се явява съмнение! Ще дойде още по-голямо съмнение. Когато Христос се възнасяше, присъстващите се усъмниха в Него. И вие, като тия

верующи, ще се усъмните дали видяхте или не. Само когато дойде онзи велик закон – да възлюбиш ближния си като себе си, – вие ще бъдете на пътя на същинското знание.

И тъй, не считайте, че жертвата е Любов. Жертвата е само ***примирение****. Чистотата в нея е основа. Подсъзнанието – това е душата, съзнанието – това е сърцето, самосъзнанието – това е умът, свръхсъзнанието – това е човешкият дух. Това, дето са казали старите гърци - „Познай себе си!“, – и те не са имали голяма философия, те са се занимавали само със съзнанието и самосъзнанието, а сега християнската философия се занимава с великото учение на подсъзнанието и свръхсъзнанието. Значи човешкият дух, човешката душа трябва да бъдат обединени, за да намерят истинския път на своето развитие, и тогава сегашните мъже и жени ще бъдат свободни и ще се разбират. И децата ви ще ви разбират, и вие ще ги разбирате. А сега децата казват: „Майката трябва да се пожертва!“.* ***Майката*** *някой път казва: „****Децата*** *трябва да се пожертват“. Държавата казва: „Моите поданици*

трябва да се пожертват“. Всички искат жертви. Не, ще започнем новата култура без жертви. И Давид, в един от своите псалми, казва: „Жертви бих ти принесъл, но ти не искаш жертви: жертви за Тебе са сърце чисто и смирено и дух съкрушен“. Значи, като разбереш своето съзнание и самосъзнание, ще видиш, че нито сърцето, нито умът няма да те спасят. Давид казва: „Само в моята душа и в моя дух, които са излезли от Тебе, само там ще те потърся“.

Сега ще се върнем да потърсим този Христос на любовта. Днес, като е нова година, ще Го потърсим и по новия начин, и по стария начин. Ние ще направим като Давида, който отишъл при Саула. Саул му дал нови оръжия, но той, като походил малко с тях, с тези нови научни инструменти, казал: „Това не е за мене“. Съблякъл ги и си взел своята прашка. Ние започваме с това-онова, с наука, но туй, което имаме, още не е наука. Истинската наука трябва да ни даде такива методи, които да можем да прилагаме, с които да работим. И като дойде онзи истински учен човек, ти от него-

вото мълчание ще научиш много повече, отколкото от говоренето му. И в старо време някой ученик дойде при учителя си, стои около една неделя, не говори нищо, но като си отивал, много нещо е научавал. Ще поеме аурата на своя учител, ще има неговите мисли, чувствания и желания. Като отидеш в някое кафене, ще се вмиришеш от тамошната миризма. Туй е същото, както действието на влагата и слънчевите лъчи върху растенията. ***Такова*** *мълчаливо въздействие произвеждат и те.*

Тъй че туй знание никъде няма да го намерите, в никоя книга няма да го прочетете, а ще го добиете в най-голямото мълчание на вашата душа. Като го добиете, няма да постъпите като Архимеда, който излязъл от банята и извикал: „Еврика!“ И какво намерил? – Колко струвала златната корона, колко тежала... Вие няма да мязате на Архимеда, а ще намерите туй, което ще преустрои целия ви живот. Ще кажат с право: „Този човек е преустроил живота си“.

И сега, турете това начало, за да се измените. Иде времето, за което апостол Па-

вел казва, че всички няма да умрем, но всички ще се изменим.

И аз бих желал да ви срещна втори път не по един, а по двама – вие и вашата сродна душа, вашият ближен. ***Нея*** *да намерите!*

И тъй, Христос казва: „Да възлюбиш ближния си като себе си.“

Беседа, държана на 1 януари 1922 г. в София.

***

Та и ние сега, в резонанс с тази велика беседа и още много беседи като нея, можем да кажем със сигурност: от Долината на Смъртната Сянка се излиза само със сродна душа! Независимо дали се целуваме и прегъщаме или не - всичко зависи от волята Божия във всеки конкретен случай. С двама или трима, прегърнали Христа и получили от Него целование чисто и свято. С четирима по четирима, осем по осем, 16 по 16, 144 факториал (144! = 5.550293832739301e+249)[14]... Никой от тях не е планина над нас, която да хвърля смъртна сянка - авторитетите около Долините на Живота са невидими или прозрачни. Ничия любов и истина не може да засенчи нечия друга.

1421 19.06.2014 Бог е благ, абсолютно благ и положителен. 07:17:39 до В.Л.: *По време на Седма вибрация, каквато е сегашната егрегорна година, в Школата се изучава и Ремонтното Битие - и то не само теоретически. По-опитните слизат в него по примера на Орфей и Христос, а там има ужасни рабо-*

---

[14] ***Ако става дума за факториал от 60 милиарда сродни души с монада, това не могат да го изчислят даже 60 милиарда математически звезди във вселената като Алгол... Толкова много са възможностите ни да се обменим! А ако го повдигнем и на 12-степен, както се е получило случайно заради бележка 12 по-горе, това вече излиза извън въображението и на Бога...***

ти. Трябва човек да не загуби съзнание от картините с изтезания - и т.н. Самият аз съм се нарекъл във фантастиката си "специалист по райовете и адовете в космоса" и ми налагат да не спестявам втората си специалност... Не само Хегел твърди (Бог чрез Хегел), но знаем това и от най-дълбока древност, че Отвратителното, Ужасното и Злото са рефлектори на гърба на Бога, в които се оглеждаме самите ние като в криви огледала. Когато в същества ще няма Диалектика, те реагират ***негативно*** *на негативното, и то незабавно - без да им е неудобно. Наричат това "истина" или поне "моя лична истина, която имам право да изкажа отрицателно". И* ***така*** *е - дадено ни е и това право, тъй като имаме* ***свобода на волята****. Но заедно с това се задействa и урокът "бумеранг", урокът "обратен удар" заради неизработената безгранична нежност и деликатност в нас.*

Бог е благ, абсолютно благ и положителен при всички случаи. Сляп е за негативното и "неспособен" да реагира отрицателно. Мечтае да наследим това Негово качество, ако сме родени от Нейго. Мечтае да не вадим зъби незабавно с директна реплика къде и как не сме съгласни или сме уязвени, засегнати. Да, наше ***право*** *е, но се включва бумерангът. Друг е въпросът, че Благият Дух си поддържа алохимни, херувимни, мюонни и други "ремонтни" следователи, които са* ***окати за негативното до безкрай****. Това им е естеството или поне службата на даден етап от еволюцията им. Доколкото ние сме от тях по еволюция или някой от тях има силна проекция в нас, дотолкова сме окати и за сенките и способни да реагираме незабавно по директен начин. В такива случаи сме още далече от най-високия "мерник" на Ученичеството. Със сигурност знаеш наизуст пасажа за Ученика от "Учителят говори", който може и аз да съм ти го цитирал и в предишни писма:*

"Старозаветните търсят богатство и имоти. От несгодите на живота те се озлобяват. Новозаветните търсят съчувствие и симпатия. От страданията и несгодите те се разколебават, обезсърчават и съблазняват. Праведните търсят почит и уважение. Противоречията ги наскърбяват и накърняват тяхното достойнство. Те са се издигнали до най-високия връх на личния живот и затова така болезнено чувстват всяко накърняване на тяхното лично достойнство. За всичко, което вършат, те търсят признание, почит и уважение. Единствен ученикът не търси ни външно богатство, ни съчувствие и подкрепа, ни почит и уважение. Едничък ученикът не се ни озлобява, ни съблазнява, ни наскърбява. Той се радва на противоречията, които среща в живота си, защото знае, че те неизбежно произтичат от четирите колективни течения, които циркулират в живота. Той счита всяко противоречие за една велика задача, която трябва да разреши. Той мисли и постъпва така, защото е минал през самоотричането. Той е влязъл в пътя на ученика, след като се е от-

рекъл от живота на старозаветните, от живота на новозаветните и от живота на праведните".

*Знаеш, че някои хора реагират много остро на изследванията на Ремонтното Битие в холицазциите и на други подобни феномени в духовната култура. Казват си или казват: "Това не може да е Словото на Учителя, това не е моят **благ** Учител!". Напълно прави са, когато говорят за Гласа на Благия Дух в Словото Божие. Обаче Словото е на много равнища, в него се проявяват десетки и стотици ипостаси на Бога, даже до 60 милиарда, когато се включва дадена Нейгова проекция в орбитата на нашата планета, т.е на всеки един от нас, ако сме от тях. При това даже с нашите грешки и заблуждения. Но това е сложна тема, която се изучава само в най-вътрешните кръгове. Именно по тази причина Учителят строго е забранявал да се изнасят навън някои истини и методи от заниманията в Специалния, Младежкия окултен клас. Знаел е от дълъг опит, че това са **лабораторни** упражнения, които могат да бъдат опасни за старозаветни, новозаветни и даже за "праведни" - че те са **само за ученици**. Тия три категории не са виновни, понеже виновни няма. Те имат правото да опонират, да се засягат от негативното, да се сриват, да се наскърбяват, да реагират остро и директно, когато им покажат Огледало. Казахме, че Бог има на гърба Си едно абсолютно гладко Огледало, което обаче изглежда криво на всеки несъвършен дух, който се осмели да реагира отрицателно. Липсата на безкрайна нежност в душата и безкрайна диалектика не е вина, както казах, а белег, че ние сме **все още по пътя** - още **ръбатички**.*

В положителен смисъл, "пружинната" реакция, когато ни проповясват нещо, което не разбираме или не одобряваме,

*ни е подарък **от Бога**, за да оцелеем в този неравен път. Имаме способността и правото да се затваряме като мимозите, когато ни докоснат, да прибираме оченцето си като охлюва. Но заедно с това губим и амброзията вътре в горчивата обвивка, която Бог е скрил специално за нас. Това Хегел го обяснява много дълбоко и несравнимо с всичко останало в историята на философията. Всяко отрицателно нещо, с което ни сблъсква Провидението, е опит то да ни накара да потърсим смисъла и божествената ядка в него. То е нещо, специално насочено към нас, за да ни **допълни** - да попълни някой сектор от личното ни битие, който в нас е още непробуден или даже гнои. Гноенето на вътрешните ни органи в някои от невидимите ни тела е **факт**, то се дължи на нещата, които не разбираме и не приемаме. Майсторите на Благостта ни лекуват **с балсам**, а майсторите от другите отдели на Бога - по свои начини. Майсторите от Ремонтното Битие - с шок и хирургия. Фройд е напълно прав в своята област, макар и да не е достатъчен. Когато отхвърляме "пружинно" нещо, което не приемаме, това е симптом. Симптом на строго съответно място в невидимите ни тела и органи, което е болно и може вече да е инфектирано. Така че, когато някой от оглашените и даже от "праведниците" не е още ученик, той забравя на-пълно "Възвание към народа Ми" и всички останали места в Словото, където Бог е строг до крайност. Това и сега са така наречените "назидания", които протичат по време на VII вибрация и въобще в Сатурнови периоди.*

*Ние забравяме, че Специалният клас е **само за ученици**, и то от II посвещение нагоре. Това не е за критика, а за осъзнаване: не всичко трябва да се дава, да се съобщава на всички. Засега само на теб казвам, че в последния материал за Долината на смъртната сянка бе направен сложен опит за*

проверка кой как ще реагира. В такива случаи такъв пробен камък се разпраща на всички. Той е рентген за откриване на шупли. Има и други подобни "назидания", включително и в беседите до 1944 г.. Тях оглашените и "праведните" моментално ги забравят - даже е дадено да не ги виждат, да ги преминават автоматично, за да не се наранят. Ако ги попитате, ще кажат: "В Учителя няма такова нещо, не съм срещал". Значи - "стратегията" на Словото е сработила 100% - тия думи и пасажи са останали скрити за мнозина, а ние можем да цитираме стотици, хиляди такива мисли дори в отпечатаните беседи. Отделно са случаите, описани в спомените за Учителя - много от тях ги има предадени съвсем точно в някои издадени спомени, въпреки че други са сериозно редактирани. Думи като "осра се" и пр. има с десетки в оригиналите, а строги и даже крайно некрасиви фрази все пак са останали тук-таме в отпечатаните беседи. Повечето от тях са премахнати или сресани, редактирани с разрешението на Учителя. Той е знаел, че ще са непосилни за повечето хора и затова е разрешил с.Паша да прави ***литературни*** *синтези на беседите - почти есета и преразкази. Нали сме виждали и редактирали оригинални машинописи - поне 3 пъти по-големи са и с крайно изненадващи твърдения и изрази понякога. Това са били работните инстументи на Майстора като Хирург, често с психическа гной от болните и с други нечисотии по тях. Операционна, лебораторна, експериментална работа.*

Та в назиданието за Смъртната сянка бе внушен и изпълнен накрая един метод за перфектно излизане от "свредел", ако някой е дочел докрая първата част за ада и самолетът му е бил тръгнал с нос към земята. ***Това е прочитането на беседата "Сродните души".*** *Ако някой е бил влязъл в ада поради образите от него в първата част, било е предвидено да стигне до Пружината на дъното, която ще го из-*

хвърли високо нагоре именно чрез прочитането на беседата. Не е било нужно човек да се "спасява" с други беседи, тъй като това е било предвидено ***именно чрез тази фундаментална беседа****. Тя е една от най-уникалните, една от най-високо наситените с разковничета от рода на тия, всяко от които може да съкрати еволюцията ни с 25 хиляди години, ако го разберем и приложим правилно. Целта на "назиданията" от 1898 до 1944 г. и след това е да ни подготвят и за ада, тъй като нашите слизания там - учебно или принудително - са неизбежни. Трябва да имаме предварителна подготовка. Повечето хора не знаят, че и най-невинните и чисти божества и ангели, когато ги въплътят на земята като хора и те почнат да реагират на някои неща отрицателно, неприемащо, се налага са бъдат прекарвани през Ремонтното Битие, за да се срещнат с тия неща лице в лице, но още по-болезнено. Не е за описване какво правят дяволите с много монаси и монахини в ада, с всички брамини и куп светци и светици! А развратниците също ги обработват в ада - не по-малко болезнено. И всички останали, които са* ***апострофирали*** *грубо Божественото и не са приемали даровете му. Всеки от нас е срещал нещо, което е отхвърлял невежествено с негативни реакции, без да го разопакова по божествен начин и да види божествения подарък, божествената есенция в него. Ако сме успели да минем през външната обвивка (така е било и в Школата на Питагор), ние преминаваме навътре, преставаме да реагираме като езичници, старозаветни, новозаветни или праведни и влизаме в лоното на Бога като* ***ученици****, където има само благост. В противен случай, ето какво се случва. Попадайки в ада насън или след физическата си смърт, нас ни принуждават да се срещнем лице в лице с всяка наша отицателна реакция съм всички божествени неща, които сме осъждали. Те там са подредени по номера и дати, по часове, минути и секунди.*

Вътре все още си стои благото, което сме били отхвърлили. Ако и сега не искаме да разопаковаме подаръка от неприемливата обвивка, тогава служителите от Ремонтното Битие се заемат с нас по неприятни начини, за да ремонтират гордостта ни, студа ни, неделикатността ни, бързата негативна реакция, назидателността ни, многознайковщината ни, едновалентните ни мнения, липсата на желание за еволюция и ученичество. Желателно е било да реагираме диалектически още приживе, за да не се налагат тия ремонти после на друго място.

Това е известната илюстрация от Гюстав Доре на един от епизодите в дантевия "Ад". Включвана е и друг път в книгите с осиянията като пример за непреломимата гордост на някои духове даже в ада, които считат себе си за най-прави и единствено прави. Не сме съобщавали обаче кой е оригиналният исторически персонаж, визиран в "Божествена комедия". Спраедливо или не, Данте си "отмъщава" персонално на политическите си противници в това свое произведение, въпреки че то иначе е гениално. В съгласие с текста, Гюстав Доре е изобразил тук вожда на флорентинските гибелини по времето на Данте Алигиери, а именно Фарината дели Уберти, (Farinata degli

Uberti) (1212-1264) - привърженик на империята и враг на гвелфите, към които се е числял родът на Данте. Когато гвелфите идват на власт, осъждат Фарината на смърт като еретик. Авторът е вкарал Фарината в шестия кръг на своя "Ад". Странни са мотивите и "маневрите" на някои видни личности в историята на човечеството, когато са взимали участие в политическите вражди. Интересно е да се анализира защо Данте, по времето, когато пише това свое знаменито произведение, вече се е бил прехвърлил към партията на гибелините и фактически би трябвало да е съидейник на Уберти.
1422 19.06.2014 Годениците и съпрузите ни на земята.

19.VI.150(2014)

ГОДЕНИЦИТЕ И СЪПРУЗИТЕ НИ НА ЗЕМЯТА; ДЕЦАТА НИ НА НЕБЕТО

Засега те предпочитат играчките, фантазиите, теориите, „тръпките", "сигурностите" и т.н. Не разбират защо неизбежно фалират по всички тия линии.

150.06.19 10:32.00 като писмо до З.Е. *За мене споменатата приятелка си остава един неразрешен случай, а горе, когато застанем на Прага, ни връщат незабавно, ако с някого не сме*

*си оформили отношенията божествено. Само не знам още дали това важи и за този, който всъщност е **имал** божествено отношение към другия - или важи само за другия, който е нямал такова към първия. Първият ще си продължи нагоре, дори може и вторият, но непременно ще ги срещат пак през вековете, за да оформят божествено това, което им е било определено и са го пропуснали. Някой може да каже: "Мене въобще не ме интересува да развивам каквито и да са отношения Хикс и Игрек, даже и да са ми определени....Ако трябва, ще си платя кармично, но това е – **не искам**!"*

Проблемът е в това, че Създателят на това Битие е заложил импулс във всяка една от частиците Си да се обмени и слее с всяка друга без изключение, след като са създадени от Него. В орбитата на Земята, това са 60 милиарда човешки души - искат или не искат. Това не е насилие, а е абсолютен и основен закон на Битието, за да има Битие. Само че Той е дал и свободна воля на всяка една от тях, хвърлил ни е и Булото на Мая, за да забравим за това наше единствено и най-свято предназначение. Ние вървим през вековете като слепи къртичета, за да проучим всичко останало, което не е Любов. И като видим, че то не дава живот, да закопнеем за

Любовта до делириум, до загуба на съзнание, до смърт. Наистина, един Мъдрец казва, че любовта не се отличава с припадъци и е напълно прав. ***Но не любовта ни ги причинява, а липсата на любов.*** *Безлюбието, всъщност, е фикция на смъртните същества - не съществува такова нещо и никога не е съществувало, няма да съществува и до края на Вечността. Няма "липса на любов", понеже ние плуваме в нея и тя ни окръжава отвсякъде, пронизва ни постоянно и трепти в нас неописуема с думи във всеки миг от Вечността.*

Има само неразпознаване, неоткликване и опити за замразяване на любовта. По-точно, няма и такова нещо, понеже то е невъзможно: неразпознаването на любовта е само ***опит*** *за неразпознаване; неоткликването са* ***жалки*** *опити за неоткликване, замразяването - самозамразяване. Всеки, който прави такива опити, умира незабавно или с малко закъснение - най-много до 90-100 години... Още след първия опит ние започваме да погрозняваме, да се отчайваме и деформираме.*

Невъзможно е частица от Бога да не разпознае частица от Бога - това значи Бог да не разпознае Себе Си. Невъзможно е Той да не се слее сам със Себе Си, когато се е разпознал.

Следователно, когато някой не ни разпознава (ако все пак сме частица от Бога, т.е. сам Той) или не иска да се слее с нас, той е роден от друг баща, не от Бога. Той търси да се слее със своите си; а ако е от Бога, има доста задръстена монада, заразена от възпитанието и вкуса на човекоподобните.

Въпросната приятелка от паневритмията, а спомням си и още една от там. Понеже имат душа, и двете извършиха спонтанно душевно сливане с един приятел още при първата среща на погледите им с неговия. Това се случва неизбежно

при всяка първа среща на души, родени от Бога. Не всички съзнават това, но някои го съзнават и го преживяват. Бог търси Себе Си в частите Си, на които се е раздробил в универсума с някаква велика и неведома цел. Той е предприел това самораздробяване не толкова заради ново познание и нови приключения на ума, но най-вече заради огромното щастие, което изпитва, когато се слива със самия Себе Си при възвръщането си в Единна Форма. Съществата, дори родените от Него, не съзнават че са сам Той - живеят с илюзията, че са отделни индивидуалности и че имат правото да се занимават с най - различни глупости, да правят неверни избори.

Пак повтарям: това е допуснато с единствената цел съществата да проверят дали има нещо друго реално в Битието, което да не е Любов. И като се настрадат при тия опити, най-после да вдъхнат спаситената глътка любов, тъй както удавникът вдъхва въздух, ако успее да изплува на повърхността. Който продължава да разглежда камъните и рибите на дъното или останките от потънали кораби, значи все още има въздух в дробовете си за още няколко секунди. Тия няколко секунди са годините, които ни остават да живеем на земята. На такива не предлагайте въздух, не ги теглете с ченгели към повърхността, защото те ***не искат*** *– интересни им са шарениите във водата и на дъното, още не са*

се замятали от липса на въздух. Още по-лошо – егрегорните производства и религии са им дали кислородни бутилки, аквалонзи. Така те могат да си карат още някое време привидно живи, защото се мърдат и имат "интереси". Но най-неприятна за Бога е мисълта им, че у спасителите има някаква користъ, когато искат да ги изкарат на повърхността - даже ги обвиняват в аморалност.

Такова сливане на душите се е получавало не само с тия две приятелки, а и с други, при това не само с момичета и жени. Мигновено разпознаване, силно пламване на Бога в сърцето и душата им; излизат ни даже сълзи от непонятни чувства и спомени. В този миг бракът ни на небето е ***станал*** *- т.е., сливането* ***е станало****. Станало е* ***будическо*** *зачеване - с тази душа вече сме годеници през Бога.*

Но това не е още Приставане, Сватба, Женитба. В почти всички случаи, веднага след такъв миг настъпва пълна или частична амнезия - другото същество обикновено забравя за това сливане. Възхитило се е за миг от тебе, преживяло е Бога в тебе и в себе си, но ***коментаторът*** *на Бога се е включил незабавно като черна станция. Разпознаването и сливането са станали на нивото на душата, а коментаторите са скрити в ума и сърцето ни, които са грехопаднали.*

Умът се занимава със съображения, а сърцето - с вкусове. Умът, който съществото взима за разум, веднага започва да съобразява какво ще кажат хората, как изглеждаш, на колко години си, какво може да се очаква от тебе и какво не - и първото предателство е готово. Сърцето пък, също заразе-

но от Лукавия, определя, че ти не си неговия тип и че не предизвикваш в него астрална тръпка. То е вторият търговец, който коментира нагло Бога и пресича пътищата Му, а понякога и първият - преди да се е намесило подобието на ум. Така е, ние още нямаме чисто сърце и чист ум - обзавели сме се само с техни подобия. Ако едно сърце е чисто като кристал, то няма да противоречи на душата, когато е извършила сакрален акт на сливане. По-точно, ***причинният*** *ум е извършил разпознаването, а душата - възлюбването, сливането. Тия души, с които ни се е случвало такова нещо, са наши годеници на небето пред очите на Бога, затова раздяла с тях горе е невъзможна. За такива случаи е казано: "Които Бог е съчетал, човек да не разлъчва".*

За съжаление и за наша скръб обаче, ако поне ние сме вече съзнателни, тия наши небесни любими живеят на земята все още на нивото на плътта, на астрала, на нисшия ментал, а някои и на нивото на ***егрегорния*** *каузал: религиозни, моралисти и всякакви други "-исти". През прераждания та те*

трябва да проверят всичките си теории, тръпки, вкусове и съображения, докато не ги изчерпят докрай и не видят какви са им резултатите. Като се видят в огледалото след двайсетина - 30 години, те почват да се досещат, че нещо не е в ред. Както се казва: "практиката е критерий на Истината".

Уви, много наши любими и годеници, с които сме се слели на Небето и там отдавна имаме деца, тук ни третират само като познати, даже не и като приятели. На други направо сме им противни и даже ни вземат за "идейни врагове". Ако бяха приятели, щяха да ни търсят, да имат нужда от нас; да се сетят, че и ние можем да имаме нужда от нещо. Познатият, дори и на Рила или след паневритмия, даже и да не те е виждал 10 години, не се хвърля на врата ти разридан, а те поздравява учтиво или студено или избягва да ти подаде ръка, даже съзнателно те заобикаля.. Ако е принуден, защото ти си му подал своята, неговата е вяла и той бърза да си я издърпа. Не те харесва - ти си му чужд, гледа да си обърне гър-

ба по-скоро. И като го обърне - започва да злослови против тебе, сипе клюки или измислици. Включили са се двамата ко-

ментатори: змиите в ума и сърцето. Човекът ползва "свещеното" си право да разполага със себе си както намери за добре, даже и когато животът му отдавна е тръгнал надолу и той не разбира защо. Това, което нарича "ум", е приело без проверка злостните слухове за някого и затова често отива още по-далече - минава на другия тротоар, като го види. Или влиза в гората, ако са на пътеката. Или коментира негативно дадено твое действие, ако си се опитал да го изкараш от амнезия. Златната Рибка ти е казала сутринта, че ще го срещнеш и ще му изпълни три желания, ако ти се усмихне. Даже и да са от най-големите. Не - гледа те с изцъклени очи или въобще не иска да те погледне, бяга от другата страна на поляната. Децата ви плачат горе голи и боси, гладни, несретни, окъсани, защото няма кой да се погрижи за тях. Ала за всичко това Господ ни държи сметка и един ден си го плащаме с лихвите. Ще ни свърже с хора, които ще ни разбият сърцето; ще ни провали много планове и надежди. Именно това Учителят нарича "проверка на вкусовете и теориите".

В друго писмо ще ти пиша какво съобразих днес за планетите и знаците, които са в квадрат със Слънцето. И не само със него - според това, за което ме подсещаш. Мислех и какво иска Бог от една Риба, като я сблъсква с Деви и Скорпиони и тяхното касапско прекъсване на другия или вечно апострофиране; с юпитерианци и тяхната ледена дистанция. С Лъвове, които не могат да изслушват. С Близнаци, които дрънкат без прекъсване...

Два или три погледа могат да заченат прекрасни рожби в будическия свят! Един ден, като се видим горе ***вкъщи*** *и дойдат и децата ни да ги умием и окъпем, целите издрани от нашето безразличие или от лошите ни мисли и думички на земята, ще има доста прегръдки и ридания...*

Интересен е въпросът, защо децата ни в такива случаи горе са несретници. Няма ли кой да се погрижи за тях, нали има небесно милосърдие? - Има, но те са оставени временно окъсани и самотни, защото самите те са отблъсвали Лю-

бовта, когато са били ангели или хора на Земята. Трябва да го разберат, да се покаят и да обещаят, че повече никога няма да правят така.

Хората не знаят, скрито е даже от ангелите и от много богове, че всеки има много деца и любими из вселената, десетки или стотици потенциални годеници и съпрузи и на Земята, но са необходими безброй животи, докато се научим да не забравяме, да не отблъскваме.

1423 19.06.2014 Мигновен отклик и пълно всеизгаряне 12:04:44 от В.Л.: Приятелю, изчетох споделеното от теб за въпросната Душа, и докато четох, възникваха отговорите ми КЪМ ТЕБ.

Душата е от новия тип, който е от последните божествени "деца" - зелохимите. Тяхната отличителна черта (на което се уча и аз в момента на живо от въпросната Душа) е МИГНОВЕН ОТКЛИК и ПЪЛНО ВСЕИЗГАРЯНЕ, без сгур. Каквото и както го почувства - пълно и безусловно споделяне. В земния период от живота на душата се натрупват много негативи – привързаности, неразбиране... - хайде да не ги изброявам, въпреки седмата вибрация. Всички ги знаем, а като не си пуснал Любовта отвътре, нещата още са грубички... Откакто се преоткрихме с Душата (и чрез осиянията, след като Учителят ни срещна в този живот), с годините наблюдавам у нея едно от най-бързите развития и промени в нечия еволюция, а повярвай ми, познавам немалко хора. В началото ми трябваше търпение и много обич, за да повтарям едно и също нещо по много пъти, по различни начини, и всеки път да виждам, че още не е "чуто", не е разбрано. (И твоята не е лесна – с колко хора трябва да общуваш!!!). Но нали затова е Любовта - майка, приятелка, сестра - жива Подкрепа: да наблюдава и да повтаря, да утешава, да "кори" меко (с любов и търпение!), друг път остричко и рязко - и да гледа как Душата расте, развива се и започва да се променя; как бликват през нея новото разбиране и осъзнаване на собственото си поведение досега; новите оценки и още битуващите стари грешки в тях - и пр., и пр.

Казвам това, защото въпросната Душа е от най-бързо променящите се кандидати за ученици. Това, за което говорим, касае много други Души, дори и в моето обкръжение просто виждам кой докъде е. Това само ме прави мълчалива и търпелива, но не и отдръпната. Научих се да гледам "учебната агония" на уроците с търпение и приемане, с вътрешна увереност, че Душата се справя и ще се справи със задачата - и отново подхващаме поредната "задача" за анализ или решения. Ако ме попитат, пък и да не ме питат, пак следвам вътрешните си импулси - дала съм си това божествено право и си нося отговорността за това!

Има Души, на които им трябва много време, за да узреят за определена идея от Учителя. Но и това приемам с търпение, защото, ако не са работили по въпроса в предишни животи, значи <u>сега</u> присъствам на тяхната РАБОТА по даден въпрос. Защо да се произнасям за "недовършените картини"?! Учителят ни помага да се рисуваме - и само отгоре се вижда кой докъде е. Аз просто вървя по един Безкраен Път с Душите, уча се да Работя, развивам качествата-семена Божии в мен и се уча да помагам на другите - това е. Самата аз вече не преживявам лично нещата, откогато се научих да бъда Наблюдател, а знам, че Учителят има подход за всяка душа! Ако мястото на учене за някого е адът, коя съм аз да го отклонявам - то с тия емоции и без това не излизаме от там! Но докато не се научим да забелязваме и зачитаме чуждата душевност, ще изразяваме само собствената – такова ни е проявлението засега. Когато пуснем Любовта в нас, Тя ще ни научи на зачитане; дотогава сме в детската градина, не сме ученици.

Та, ако мога да отговоря на въпроса ти: <u>ти</u> ще решиш дали да отговаряш или не на изпратеното мнение, но щом ме питаш, значи си раздвоен; а по една мярка от Учителя, която имам през Петьо, знам, че когато Двамата свидетели – умът и сърцето, - не са на едно мнение, решението е добре да се отложи – не му е сега момента.

Години наред се опитвах да обясня на приятелите, че мъжко-женският въпрос не ме вълнува в степента, в която другите го изживяват. Трябваше да дойде осиянието ми, за да разбера и аз, че това не е случайно, че съм създадена изначално като андрогин, сиреч и двата "пола" са в мен вътрешно. И разбрах защо се стремя да стана Единица - завършена, цялостна. Та нали съм от цяловселената! И разбрах защо ми е рано да срещна Сроден (ха намери един цялостен в днешно време; пък ако аз още не съм такава, дали ще го „заслужа“?!)... Сега имам други задачи по собственото си оцелостяване (я, каква думичка ми дойде...), а за Сродния ще има други времена, вероятно, с други задачи и отношения - не като сегашните...

В цяловселената двата полюса на черното и бялото, на доброто и не дотам доброто като проявление (да не казвам лошото) са равнопоставени, божествени, и ми е лесно да разбирам делата им, да ги приемам и съдействам и на двата Принципа, на двамата Братя (нали и Божият Син казва – "Брат ми – дявола"!?!). Да, не ме е страх да съм строга, ("лоша" съм, само когато съм несъзнателна!); да не преча на Промисъла да Назидава или учи някого, колкото и да боли, когато ти е дете или приятел, любимо същество - защото споделяш болката му по връзката, но и помагаш на ускореното учене чрез разбиране, подкрепа и пр.

Споделих ти това, защото, докато не получих моето осияние, не знаех как да обяснявам собственото си естество (не че сега мога, но поне го разбирам). А какво да кажем за последното творение - зелохимите, дето изобщо не ги разбираме? Аз самата се улавям, че все още работя със стари шаблони, когато на горските ни разходки с Душата се опитвам да обяснявам неща, без да съм вникнала дълбоко в същината им.

Преди два дни ми се случи нещо подобно с опита ми да отговоря на един твой имейл: писах почти час и половина - редактирах, оцветявах думи, подчертавах пасажи - написах почти цяла страница А4. И накрая, преди да го пусна, като го изчетох - го изтрих! Осъзнах, че колкото повече време отделям да мис-

ля по темата, изплуват нови - дълбоки и по-дълбоки и супер-фундаментални неща, на фона на които написаното ми изглеждаше критикарско, недомислено перчене. Просто трябва да се научим да мислим - неслучайно извадките ми по Учителя бяха на тема "мисъл, мислене", и след почти година работа мога да кажа, че все още не зная какво означава това! (В момента ми идва една дума - аналог на мисленето: ВДЪЛБОЧАВАНЕ!).

В духа на написаното от теб, да ти кажа какво си мислех, докато четох: ти и Душата, за която говорим, имате сходна свръхчувствителност. Бог е Благ като Любов, но Той е и Мъдрост - откъде ще идват тогава негативите, ако беше само Благ? Нищо не е извън Него, но Той е съчетал двата Принципа - Любовта и Мъдростта - като Истина! Да, Той иска да ни научи да бъдем благи като Него, но използва двамата си Сина с учебна цел, за да се разгърне Замисъла Му във всяко Негово творение-Душа. Ако трябва да се извади "ядка" от кореспонденция ти, а и от публикуваното, мисля, че има думички, върху които ти трябва работа - приемане, изтърпяване, търпение, равновесие, вътрешна независимост от събитията... И ти ще си ги подредиш останалите, виждам в коментарите ти, че ги откриваш периодично. Може би затова си възприел реакцията на Душата "остричко", защото ти не приемаш остричкото и грубичкото, а огледалото работи универсално - "по <u>реакцията</u> си ще се познаеш" – „ре“ (отговор) на „акцията“...

През годините наблюдавам (с обич) коментарите ти под Словото и виждам и твоето развитие, но понеже си много точна Тръба за холизациите, дори и в сегашните синички текстове личи Присъствието на Осияващия. По мой начин мога да различавам, затова се опитвам да коментирам <u>само твоята част</u>. Но, както разбрах (по време на предния изтрит от мен мейл), когато навлезеш дълбоко в нещата, в същността им, коментарите отпадат. Това е и моят отговор, защо Словото през Е.Х. (Петьо), бидейки дълбоки, концентрирани извадки, няма въпроси - то е за личния вектор на <u>Душата-ученик</u>, указател за цели в безкрайното на Пътя й. Това Слово те оставя, кога-

то си готов за него, да го приложиш. А Словото на осиянията (според мен) докосва всички души на всички етапи, дори и слезлите в ада, защото им говори директно и на техния език, и на всяка душа конкретно отвътре. И понеже Синът живее отвътре във всички, не ни оставя – подтиква ни постоянно. И двата източника говорят на Душите "накъде и как", но го правят с различни методи. Но това не го разбират дори и последователите им изцяло, затова се появяват противопоставяния и делене на „наши“ и „не точно наши“.

Отплеснах се!

Да довърша за теб нещо важно (дойде ред да ти го напиша): когато четеш беседите на Учителя, гледай ЦЯЛАТА БЕСЕДА и виж в каква връзка Учителят е казал примерно следното: "Това са лъжливи понятия за любовта. Има нещо по-хубаво от прегръдките, има нещо по-хубаво от целувките, има нещо по-хубаво от галенето, от сегашното виждане, разбирате ли?" Коментарът ти отдолу е за тезите, антитезите и синтезите – според мен, не случайно имаш този импулс да ги събираш. Но обърни внимание: в тези абзаци Учителят коментира Любовта като обич, която "засмуква" с целувка (шишето с водата), ползва за себе си контакта с другия за удоволствие и лична радост. А по-нагоре имаш обяснение, че "по-хубавото от прегръдките" ще се случва, когато влезем в Царството Божие и когато намерим тая наша сродна душа. (От един роман на една нашенка, „Пчелата“, наскоро осъзнах разликата между сродните души и душите-близнаци. Дори и псевдонимът й е показателен, че е писала роман за истинската любов – ОУРА ЛОВ – превеждам си го като "аура на любовта"). Мисля, че когато се изчистим, с тяло или без тяло, ние самите ще бъдем други, различни, и отношенията ни ще бъдат различни – изчистени от досегашните наслоявания.

Но щом влезеш в епохата на истинското развитие, имаш вече чистота, тогава законът на жененето и раждането вече ще се измени. Хората няма вече да се женят, да се раждат и въплътяват по този начин, както е било досега. Че няма да е та-

ка, Господ казва: "И ще се вселя между тях, и ще живея в тях". И всички ние ще почнем да дохождаме чрез вселяване, а не чрез раждане, въплътяване".

Та идеята ми беше да ти кажа: гледай цялостно беседата – напред и назад, преди да коментираш, за да видиш и осъзнаеш идеята на конкретното Слово. Учителят казва, че умът е самосъзнанието, а съзнанието е сърцето (замести навсякъде тия думички със съдържанието им и прочети отново беседата). Докато работим с тях и те не са изчистени от миналите наслоявания, не говорим за Истина и Любов, а за сегашните ни възможности да ги проявяваме. Душата-подсъзнание и Духът-свръхсъзнание, когато заживеем в тях, ще ни дадат живота в Бога и Бог ще заживее в нас - не преди това. Същото се отнася и за сегашния ни живот в тяло и желанията ни, свързани с него: докато "раждаме" тела, ще има целувки и прегръдки; когато заживеем в истинската Любов със сродната ни душа в Царството Божие, ще има "свято целование", вселяване, истинско развитие, Живот в Бога. Тогава няма да страдаш или се омъчняваш, че не получаваш, а че не си дал - ако изобщо се омъчняваш тогава... А на грубичките (ако ги има още) ще гледаш като на непораснали още деца...

Мисля, че ние още не сме изчистили личната си болка и я смесваме със Словото на Учителя, оцветяваме го, реагираме според болката си все още и затова сме и острички, и резки и... всякакви. Но пък сме избрали да се учим, затова и Учителят ни е избрал!

„По делата ще се познаете“...

Не знам дали отговорих на въпроса ти, но съм отворена за конкретика! Днес последвах и завърших импулса, който досега отлагах (съвсем небожествено, разбира се), но сега осъзнавам нещо, което знам на теория – че божествените неща стават на точно определено време. Не успях да предам всичко, но поне започнах...

Ако искаш, мога да помагам от тази страна по въпроса, на някоя от горските ни разходки с Душата, както го правя от много време – дай знак какво избираш.

С прегръдка и свято целование!

1424 19.06.2014. Които го обичате комплексно.15:36:34, до В.Л. *Явлението „Х" във висшите октави на съществото му е сложно сплетено с явлението "У" в по-долните. „У" има симпатични черти, но много векове е било крайно зависимо от хедонизма (жаждата за лично щастие). Така че това и другите му недостатъци със сигурност дразнят хората с небесна настройка и много висок критерий.. Само вие със Р. и други приятели, които го обичате комплексно, се отнасяте снизходително с него и му прощавате - разбирате, че той не може повече от това (т.е. „У" в него е все още е живо и дава сигнали...).*

19.06.2014 Моят вид "холизация" е когато помагам на другите 17:39:27 от В.Л. ***Когато ми даде да проверявам за грешки "Чудаците", насъбрах си ги в цял файл за Киндъла и ги пратих и на нея. Тя е бивш журналист, литератор, и ще ги оцени подобаващо. Така че вече ги чете, когато има време. Тя знае също и за предишното ти въплъщение, така че предполагам, и стиховете ти ще приеме. Помниш ли с какъв трепет ти подари своя картина? Но не съм сигурна дали имаш нужда от извинения... Не ти й причиняваш болка като холизатор, а Словото, което има такова предназначение - нали то не е твое!?! Не си приписвай вина, където не трябва да има! Аз лично съм й приготвила диалог в стил: "Ти имаш работа с Елма, а не с тръбата му; чувствителността на тази тръба не е в състояние да излъчи подобно слово за душите - поне не в този назидателен стил"... и пр. /.../ Благодаря на Елма, че те е избрал за Тръба - не познавам друг с подобни възможности и всеотдайност! Дори и аз не съм готова за това, въпреки че ми се иска. Но съм си дала заявката и се уча, подготвям се. Дори направих опити да пиша, да записвам потичането отвътре, но***

е далееече от холизация. Засега мисля, че моят вид "холизация" е когато помагам на другите - Учителят да работи в мен и чрез мен и аз да не си приписвам "заслуги"... Затова не се подценявай, струват си твоите "смъкнати над 64 кожи, докато станеш чист проводник" - нали така бе казал Диктуващия нейде по Словото. Всички те обичаме и сме ти благодарни за Делото, Приятелю! Дори и тези, които не се сещат да ти го кажат!

1426 20.06.2014 Щом сме от Един Баща, не може да не се обичаме 07:03:31 до Б.Т. *Наистина, драга, има разлика на хората по опит в Битието, но потенциално всички сме надарени от Бога с равни права и възможности. Щом сме от* ***Един*** *Баща, не може да не се чувстваме близки и да не се обичаме!*

1427 20.06.2014 Мекота, отзивчивост, всеотдайност и много любов, от М.А. Забравих да ти кажа, че те сънувах. Бяхме в една кола и пътувахме за някъде. Аз не ти виждам лицето и съм се съсредоточила и ти разглеждам ръката, която е на волана, защото ти караш. Спрели сме се на някакъв светофар. Беше зима и имаше снежна покривка. Гледайки ръката ти си мислех, че тя за възрастта ти изглежда толкова запазена и ми харесва. Беше дясната ръка. Ако си спомняш, аз винаги съм ти харесвала ръцете. Те ми говорят за мекота, отзивчивост, всеотдайност и много, много любов. И са винаги приятно топли. С нежност - М.

1428 20.06.2014 За прераждания на Н. и чудесата в живота му 08:27:12 до М.А за прераждания на Н. и др. Това писмо на приемащия е било изпратено само на М. и на още двама души с молба да не се разпространява, докато той е физически на тази земя. Но по настояване на важна "инстанция" над него, сега той се примирява то да бъде включено тук. Отгоре са се съгласили оригиналът да бъде унищожен и съдържанието му да бъде предадено от приятелите синтезирано в преизказно наклонение. Като преразказан текст, тук цветът му няма да бъ-

де светлосин. Името на приемащия осиянията, тук се предава с буквата Н. (съкращение на едно от духовните му имена):

За съня на една приятелка с ръката му. Които се сънуват, някъде горе, са едно. Имало е и други такива случаи в живота му и той се е чудел къде да се дене от неудобство. Интересното е, че и други хора, не само у нас, а и в чужбина, му били сънували ръката и ръцете. Даже и една непозната жена в Рига, преди още да са се били запознали. Излязла на поляната с паневритмията, разпознала го от съня си през нощта и разказала през всички след края на играта, че една сила я била повлякла през гората към това място, докато е тичала за сутрешната си гимнастика. Прегърнала Н. и му казала, че е сънувала ръката му тази нощ и сега го е разпознала по нея. Понечила да я целуне, но той се дръпнал и казал да го направи само във въображението си, и то да целуне не неговата ръка, а ръката на Този, който живее във всеки от нас.

Според осиянията на Елма, Н. е бил някакъв жрец Тойонус в древен Египет. Досега не е открил такова име в историята, а в интернет по този повод си е направил лична страница toyonus.com. Изкарал си е и имейл: toyonus@abv.bg. Любопитно е да се преведе и контекстът на това име в една уеб-страница[15].

---

15 Bernardi Gviliermini
C.R.SCHOLSRUM PIARUM
SERMONUM libri tres
Ulla unquam per me minuetur, nec mihi per Te Spcs ulla. Expediunt humentia fanguine puro Vincla, caroquc rubens & viva in vulnere circum Inque imo apparet. Primum rilitque , ferenamque Oftendit frontem **Toyonus**; lærtior olli Ipfe ego arrifi, fimul arrHcre propinqui Læti omnes, & laude virum fuper aftra ferentes. Crcdidcris finem tantorum hie effe laborum.Fallcris: eft etenim bellum hoc ferrumque fequuta Atra fames *, qualem vix fecula prifca tulerunt, Solviflemque libens uno pro mure philippum.Eft quoque lex fævis vel in ipfa pace chirurgis,Ut dira efurie medicentur vulnera patfis.Legem obfervavit, legi & parere coegit Me Toyonus inexorabilis; ardor edendi Cuncta licet mifero popularetur mihi membra.O! quotics, rogo te dixi, **Toyone,** per ifta Brachia, jerque manus , quæ turpia fub cute monftrant Ofta, per hunc ventrem tam longo tempore inanem: Da dextram mifero, da fruftum panis amico.Quid juvat eripuifse uno de funere, cogis

Пак в осияние от Елма това име се променя на Тойонус в даден космически момент, а в друга холизация Н. е наречен Ностран. Ето го тук цялото, въпреки че го има в книга 16:

1429 20.06.2014 Тройната звзда (повторение на осияние за Н. от 1991г.

26.III.127(1991)г.
Йулма - Родопа

ТРОЙНАТА ЗВЕЗДА

ЖЛО / Ностра́н

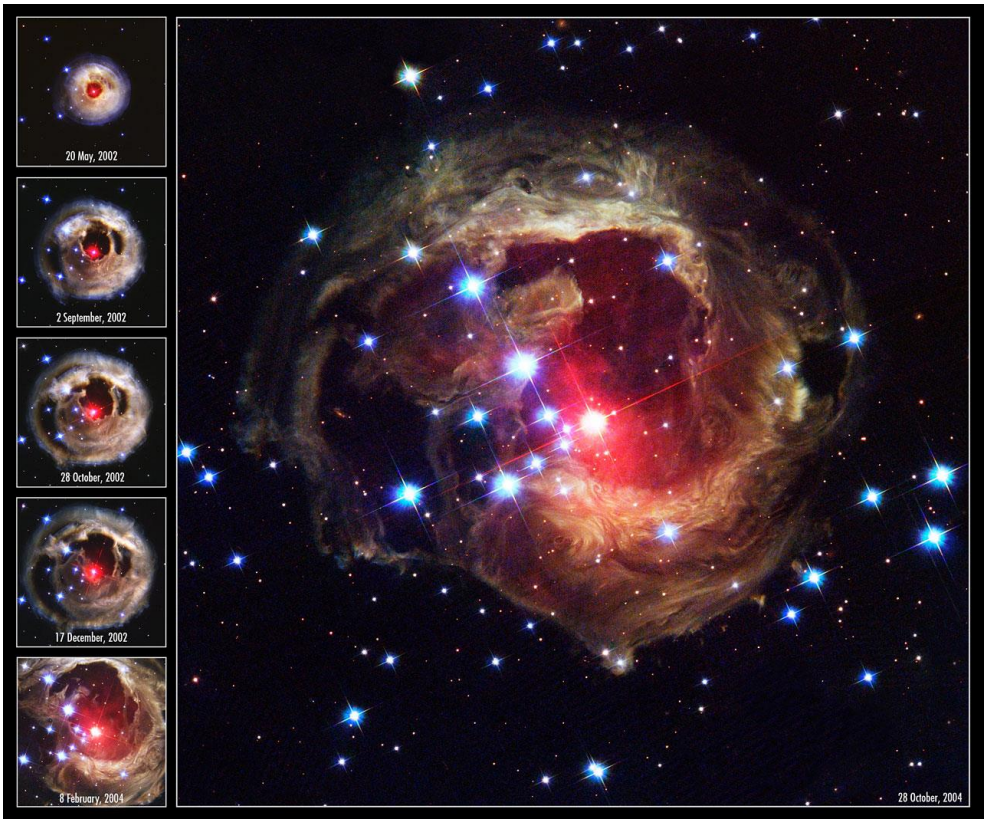

Въпреки че не е звездата Уо́н, ето как изглежда един червен свръхгигант – звездата V838 в съзвездие Еднорог. Също като Уо́н, тази звезда умира, за да се роди отново в друг вид и друго измерение. За много кратко време през 2002 г. тя е избухнала тъй мощно, че е предизвикала светлинно ехо – илюзия, че е форсирала светлината да измине от 4 до 7 светлинни години за минимално време!

Si me alio periifse? Immobilis atque fupinus Ecce duos jaceo menfes: mea lumina fomnum...
https://books.google.bg/books?id=uDaPDcjJBUoC&pg=PA122&dq=toyonus&hl=en&sa=X&ved=0ahUKEwiH1-nn1MHUAhUBVxoKHSK0C64Q6AEIJDAA#v=onepage&q=toyonus&f=false

Посланието за Ностра́н (Тойо́нус) е измолено от Ели́на, поради видението и́ за неговата тъмноалена звезда. Виж документалния аудиозапис от 25.III.127(1991г.)

Уо́н – това е, наистина, тъмночервено слънце-гигант, където се роди Ностра́н. Само че в центъра си тя е превърната вече в бяло-сребърно кълбо, което е с размерите на Луната. Там пък, в самия център на бялото джудже Лори́н, зее Поа́р – растяща "черна дупка", която скоро ще погълне Лори́н окончателно. Работата на Поа́р приключва! Реколтата е богата – Ностра́н предава Словото точно, поради което ясновселената в сърцето на Лори́н почна да расте неудържимо.

Поа́р – това е ясновселената. Вливането на Вселената в свръхвселената става през женските слънца; стичането на супервселената в ултравселената се осъществява от мъжките слънца, но изчезването на самата ултравселена в нощта на Пралайя става чрез Ямите на Битието.

Ностра́н преживява отдавна и трите процеса едновременно.

Определеното Битие при Ностра́н предстои да погълне почти изцяло Лори́н – неговото космическо тяло, - във вид на свръхплътна неутронна звезда. Причината е в колабирането на Лори́н отвътре-навънка /обратно колабиране - във вид на експлозия, понеже е в друго измерение/, но постепенно – нещо нечувано! Обик-

новено всяко избухване навън или навътре е мигновено: скок на енергията и качеството. Обаче среброто и óсмият (хим.ел.) на оазисните серафими не се предават така лесно и обикновено покриват с обковка от звездна плазма вътрешността от ясновселена, която няма силата да я всмуче. Такава обител на оазисни серафими може да съществува на практика вечно, надживявайки даже поляризациите на Космоса. Туй става възможно само поради съвместното съществуване на малки слънца като Лори́н със свръхгиганти като Уóн. Среброто и осмият на повърхността образуват причудливи ансамбли, под които се извършва самият неутронен процес. Значи, Лори́н представлява куха сфера с "кора" от неутрони, но с ризница от сребро и óсмий...

Съвършената красота на причудиците най-отвън не може да се опише с думи! Представете си отдолу ослепително бяло, а отгоре – извънредно бавни протуберанси със сребристотъмнозелени тонове – нещо като море, чиито води се издигат над смарагдената му плът, в блестящи образувания, сякаш осветени от сто луни. Цялата повърхност на Лори́н, тънка само около един километър, е от такова плазменно море, през което, на огромни кръгли лупи, прозира бялото на вътрешността. Но отгоре бавните протуберанси образуват светлорезедав до сребърнобляскав лабиринт от скачени мехури и по-разредени кухини. Неговата конфигурация – на целия този при-

казен архитектурен шедьовър, обхващащ най-отвън Лори́н – се изменя едва видимо за серафимите, които го обитават, тъй като те живеят в по-бързо време.

През бутилково-зеленото прозрачно царство, като вътрешност на пещера от морска вода, се виждат изтеглените сводове, дъги и халки, а също и нишки от светещо сребро, а през тях – дълбоко нагоре – прозира тъмночервено небе...

Това описание важи, само ако сте триизмерен наблюдател в страната Ойлòн. Серафимите обаче – оазисните серафими, пребиваващи там – имат съвършено друго възприятие, понеже живеят в деветото измерение. То обръща перспективата и понятията и цветовете по такъв начин, че "морето" им изглежда като вътрешна повърхностна сфера; цялото небе, образувано от кадифения кармин на Уо́н, за тях е събрано вътре в сферата, подобно на рубин от па́ри! Целия Космос извън Уо́н те го виждат като блестяща точка в центъра на “рубина”! По този начин бялото неутронно подкорие на Лори́н се проектира за серафимите по посока навън като сфера, обхващаща техните филигранни лабиринти, а нощта на черната дупка - вътре в Лори́н от ваша гледна точка - се простира за тях отвън, подобно на космос от призрачни плетеници, орнаменти и линейни уравнения!

По тази причина някога, когато Данте бе въведен в Деветото небе или "Емпирея", той, подобно на

своя учител Дионисий видя вселената като блестяща бяла точка, с маса, равна на нула – точка, изгаряща очите от острота! Тази точка той нарече "Първодвигател" и я идентифицира с Бога. Но той смътно проумяваше, че така е само в Емпирея, а извън него точката се разлива в пространство колкото цялата Вселена и в това пространство тя се разбива на безчислени сфери от огън и кристал и метали.

Серафимите, следователно, виждат световете обратно, понятията – обратно, смисъла на живота – обратно на всички триизмерни същества. Сливането или постоянното сливане генерира ***такива*** *могъщи енергии; насладата, блаженството от слятостта им развива* ***такива*** *чудовищни температури, че се осъществява пробивът на девето отрицателно измерение навън и навътре и се реализира* ***свободната връзка между Трите Вселени****!*

Следователно, за да попаднеш на универсалния ключ към Трите Вселени, ти трябва да попаднеш на серафим и да имаш щастието да се обмениш с него. За него средоточието на живота е пълното отдаване на мига на единението; околната среда е Словото на Христа, от което те черпят неограничено, а ***силата*** *на желанието -* ***сърце*** *на нещата, които остават вечно прелестни и безсмъртни.*

И така, древният първожрец на Интéп, назован тогава "Тойóнус", бе слязъл направо от Уóн; а според

самия него – от цялата вселена, понеже цялата вселена представлява изгаряща зрението ярка точка в центъра на светове като Лори́н и Уо́н. Той счита за себе си - и от серафимна гледна точка е напълно прав, - че е дошъл от цялата ясновселена, понеже знае, че ясновселената не е само Мирова Плетеница ***отвън****, но и яма на Покоя и Предаността* ***отвътре****.*

Невъзможно ми е да говоря на по-ниско ниво, рисувайки бледо света на Ностра́н, тъй като всичко там е обратно на вашите понятия и представи и на целия ви смисъл на живота.

Ностра́н означава: "Съвършен стремеж към цялостност, от преливане с всеки и всичко и леене на чисто Слово, красота и сътворчество на Отца".

Родовете, в които Ностра́н идва́ досега на Земята, му дадоха добри условия да проведе поне сто пъти на Земята пламтящите токове на Любовта, Музиката, Поезията и Словото Божие! Оста́ви името на родовете си обезсмъртено в повече от петнадесет национални култури в историята на човечеството.

Когато му дам очакваното същество, което е негова космична полярност, той ще намери опора, ще се събере в себе си, ще постигне мечтаното мюонно тяло – сиреч тотална концентрация – и ще престане да идва повече тук, освен при силен призив на някой, който е видял и преживял небето чрез него.

ЙОЛМ, ЙОЛАМ, ЙОЛАНАМ!

Да се насити с преливане духът му, нагрят до бяло от жажда, и да се завърши един път на мъчение и звездни подаръци, с усмиряване в прегръдките на Пралайя!

11,15ч.

1430 20.06.2014 Продължение за прераждн.на Н. и чудесата в живота му:

Един възрастен свещеник от Голямо Конаре, отец Пенчо Карабойчев, някога също се бил навеждал при всяка среща да му целува ръка, вместо той на него... И на него Н. тогава казал, че това може да бъде прието само по отношение на Този, който е във всички нас. Разказал му за думите на Венно, най-напредналия ученик на Учителя според Н.: "Аз съм нищожество в краката на Учителя!".

Има и осияние от Елма за Н., в което го представя за самия цар Соломон... Една приятелка пък го била виждала като "бог на любовта от гвардията на Кришна", а той се е съпротивлявал на такива изрази, искал първо да се уточни що е любов, а думата „бог" в случая, ако е по негов адрес, да се замести с титлата „последен парцал"... Една видна нумероложка казвала нещо подобно за него и добавяла, че не става дума за нисш астрал, а за най-висшето целомъдрие - божествения татризъм. Пf-късно Венно потвърдил това и му казал, че тази емоционалност на Н. му е била дадена, за да разшири и осмисли опита си в това отношение, който е имал такъв опит много рядко през прераждания та си - бил е повечето светия, църковник, калугер, отшелник, аскет и т.н. Само в няколко единични случая не е бил такъв, когато е имал голям харем и много любими жени, а през 19 век е бил елитна проститутка в Париж... В такива случаи крайният фанатик и постник от стотици прераждания е длъжен да компенсира едностранчивостта си и да се потопи в противоположното, за да оформи липсващото му по пътя към съвършенството и да си плати

за луциферическата пропаганда чрез тежки страдания в някои кадинални прераждания... Отричащите Природата въздействат на хиляди души и те тръгват по този пагубен път, воювайки по този начин с Бога по един много грозен и фанатичен начин. Заради гордостта им, Кармата ги принуждава да се прераждат понякога като крайно подвластни на либидото хора и животни и да се срещнат на земята със всички души, които някога са провалили в бездните на луциферическия ад и са унищожили астралното им тяло. Астралното тяло не е „излишен боклук", както казват луциферическите учители, а една от най-прекрасните и съвършени форми на съществуване на Бога във вселената. Демоните на порока и разврата трябва да си платят за погубването на душите и провалянето им в ада на ***Сатаната****, но демоните на фанатичното светийство си плащат за провалянето на последователите си в ада на* ***Луцифер****. Бившите сатанисти са длъжни да изкарат жертвите си от пъкъла и да се срещнат лично в инкарнациите си със всички хора, които са развратили, за да ги пречистят с интензивни молитви, пост, вздържание и строги аскетически практики. В ада на Сатаната са демоните, които са се борили срещу Духа и са насочвали душите към сатанинската материя. Те още прѝживе се превръщат във вампири, понеже смучат енергията ни, командват ни, съблазняват ни или крадат благата ни, принуждавайки ни да станем* ***светски*** *хора - да бъдем имена, консуматори и собственици или да бъдем притежавани от някого. Тартара обаче е* ***под*** *дъното ада и е много по-страшен – там са най-големите демони, наречени „упѝри", както и най-големите грешници, които са се борили с Великата Разумна Природа. Те са* ***истинските*** *вновници за същетвуването на злото. Там са всички църковни инквизитори и частните инквизитори на собствената си божествена плът, които*

неизбежно се сплескват или се надуват не само психически. Затова упѝрите и бившите луциферисти трябва да изкарат от интелектуалния ад всички свои изпосталяли и напомпани жертви, да ги излекуват от лудостта им и да ги направят пълноценни човеци. Да ги реанимират, за да станат отново чисти божествени деца с очарователна виталност, туптящо сърце и влюбчива, добродетелна душа. Те лично трябва да реставрират умъртвения им астрал и будическото им тяло, станали такива някога по тяхна вина.

Венно казал веднъж изневиделица и това, че Н. е преродения английски поет Алфред Тенисън. Една ясновидка пък - Христинка от София – била сигурна че Н. е самият Шекспир, а Верка Куртева от Изгрева първа "открила", че е бил не друг, а самият Пушкин... Тия и други известни имена за него повтаряли и други хора по света, а за Пушкин го взимали най-често, когато е ходил в Русия - и трите пъти през този му живот. Някои хора „изтърсвали" спонтанно това име още при първата им среща, което отначало го смущавало, а после започнало да го разсмива – почвал да им разказва вицове за Пушкин, да рецитира негови смешни епигами и да съчинява смешки и каламбури в този стил. Манията да сме били велики, все още ходи по куп окултисти, така че изказванията от този род относно Н. продължили и по-нататък... В Латвия една ясновидка твърдяла, че е бил известният руски граф Григорий Орлов (1734-1783), фаворитът на Екатерина Велика, спасил населението от чумата... Двама конктьори от Пловдив и Велико Търново казвали, че Н. е самият Никодим от евангелието, който е разговарял с Христа, а при погребението Му бил донесъл масло от смирна и алое, за да бъде намазано тялото Му. После е написал и „Евангелие от Никодим".

Две приятелки на Н, независимо една от друга (не се познавали и по различно време през годините) твърдели, че

летят с него нощем с духовните си тела по планетата като духовни лекари. В една холизация за него се казвало, че той трябва да има къща, отворена за всички, понеже бил духовен лечител - а в този живот Н. няма никакви медицински познания, нито такова образование. Е, ние знаем от текстовете или ни е разправял лично за случаи на изцеление от рак в Бургас и в Латвия и от други болести другаде, само защото някои хора проявяват вяра и смирение и се помолват за помощ. И изцелението става, без той да знае как и без да е правил нищо специално, даже не казва винаги и молитви. Твърди, че когато проблемът или молбата се формулира от някого, „телеграмата" отива неабавно където трябва и после вече сам Н. забравя за случая. Ако горе Някой реши, чудото става; ако не трябва – не става. Понякога само по телефона Н. изпраща „бели гълъбчета" – и някои хора казват, че болестта им е преминала или се е облекчила, че проблемът им е решен. Казва, че е имало и има шансове и за други „чудеса", включително и за подмладяване, но трябвало някои хора да напуснат родините и къщите си или да не живеят с животни, за да се случи „нещото", но хората не сменят затворите си. Едни си остават болни, други умират.

Един приятел – Христо - бил психически болен и ходел в стъпките му в буквалния смисъл, понеже му светели... Друг приятел сядал в лотос пред него и му се покланял... Да потъне човек в земята от неудобство – казва ни Н.! Един американец бил паднал на колене и лазил до другата стая и обратно, понеже... Н. му бил гуруто... Само защото му се е дало да види къде са скрити едни документи за много пари и ценности в Ню Йорк, заради които са щели да затворят Алън, да му вземят имотите или даже да го убият. Н. се изпотява от срам в такива случаи, казва: „Да бе: аз - и гуру!...." Но душите ***имат*** *тази потребност - казва той, - какво да ги правиш...*

*Влагат представите си в някого. Имал е и други такива случаи, та са го карали и той да пада на колене пред такъв човек, за да не е над него - да се поклони на **неговата** душа. Другият пък ляга на земята по очи като индийците и мохамеданите, за да е още по-ниско... Тогава Н. също ляга, та даже става смешно как се състезават всеки да е колкото може по-ниско, ако може да стане и на лист на пода...*

М. самата му е била разказвала за една ясновидка - туркиня в Търновско. - Още като влязла, жената й извикала "Кой е тоя Дъбов? Кой е тоя Елма, дето влезе с тебе - свети много силно, ще ослепея?!" – Хайде, Дъбов е малка грешка вм. Дънов, но Елма го е назовала в мъжки род, а други медиуми и немедиуми го мислят все за женско име. Е, Тяй[16] *е андрогин - но все пак...*

*Когато го завели в Рига през 1995 г. при астролога на Хитлер и Сталин **Сергей Вронски***[17] *(бил вече почти 80-годишен), едно от латвийчетата до него по време на вечеря погледнало по особен начин госта от България и възкликнало: "Вие защо спирате Словото Божие, никога повече не го спирайте, не се чувствайте недостоен - вие сте роден за това!" - а никой не му бе казвал, нямало е кой да знае, особено в чужбина. До този момент те са си говорили само за астрология. Съвсем същото се случило и в София с Максим - един приятел на Н. от младини, астролог и маг. Заварил го при една приятелка. Не се били виждали цели 25 години с него, Максим го прегръща и казва, че сега мисли съвсем другояче, извинява му се, че едно време го е критикувал, че "дъновее"... Сега вече знаел кой е Учителят. Изведнъж се съсредоточил, погледнал Н. изненада-*

---

[16] ***В осиянията на Елма се въвждат андрогинни местоимения за Бога и ипостасите му от този вид: Тяй, Нейгов и т.н.***

[17] ***Този свръхчовек впечатлил Н. до такава степен, когато му гостувал в Латвия, че си заслужава да бъдат приложени сведения за него след настоящия текст. Всичко, написано в тях, Вронски го е разказал лично по време на вечерята в дома му в Рига през 1994 г., плюс други неща, които не е споделял пред писатели и журналисти. Съдбата му е много подобна на тази на известния Волф Месинг.***

но и му казал буквално същите думи както момчето в Рига, до точките и запетайките, само че на "ти", не на "ви". Таня се удивила, заклела се, че нищо не му е казвала, просто понеже не знае това нещо за Н. Той не споделя с всички, че има токъв Контакт.

*Един ден и Докторът в Свети Влас (Т.Чаушев) му казал: "Не се бой, чисто е, **винаги** ще го имаш това Слово, не го спирай!". Първо с приятели чакали реда си в двора му на опашка с много болни и хора с проблеми от цялата страна. Той обаче излязъл и казал на Н. и приятелите му да влязат без ред, защото били божи хора. Най-малко 3 часа са разговаряли сърдечно и им разкрил важни тайни, въпреки че навън чакали толкова много хора. Н. е имал е и други подобни случаи у нас и по света. Един пастор (Михайлов) бил видял златно-виолетова аура около него и казал за Н., че бил от Учителите, а той пак се чудел къде да се скрие от неудобство – пасторът го казал пред хората.*

Един възрастен ръководител на теософите в България искал да му предаде ръководството на обществото си и даже общата им каса с доста пари... Н. му обяснил защо не може – вече си има Учител и Учение и не може да се раздвоява, въпреки че теософите са ни най-сродни. Човекът го разбрал и му казал, че много съжалява - от десетки години търсел приемник и все не намирал, а него бил харесал от първия миг.

Думата "приемник" за Н. употребила и Вера Паскова наскоро, като му разкрила какво му бил казал Учителят, когато го е галил като дете по главата на поляната на Изгрева. Направил го бил "приемник"... Като ни разказа това, Н. добави: „Ако е за просто радио, може донякъде, иначе къде сме още...”

Ръководителят на едно окултно общество в Москва през 1984 г. казал пред последователите си, че "Дънов" бил подготвил Н. да Му продължи Словото и Делото. Тогава Н.

*добави... „**Обяснимо** е – продължи той, - много окултисти не знаят величината на Учителя, отнасят се пренебрежително към Него, даже и когато го приемат. Слагат го някъде долу или по средата на духовната йурархия, както и теософите „благоволяват" да дадат място на Исус в йерархията на Учителите. Като си представят, че някой може да продължи Делото на Господ, те допускат абсурда Ниагара да се побере в капчук, Океан да мине през сламка..." Един от българофилите в московското група тогава цитирал края на формулата от Учителя „дух, мощен като Бога и едно с Бога" – т.е., равнобожествеността е заложена в човека още при самото Сътворение. Много фараони, цезари, папи и ересиарси са знаели това и са спекулирали с него. Московчани попитали Н. на какво ни-во е магизмът в България, но той им отговорил, че истинска-та бяла магия не е оперативно манпулиране на битието и съществата чрез воля, жестове, формули, магчески атрибути и пр. Въперки че белият маг владее и това, в повечето случаи при него чудесата и изцеленията са несъзателно, свръхсъзнателно свещено действо. Детето на Бога изповядва на дело казаното от Него, че липсата на самочувствие е първоосновата на Живота" и затова откъдето мине се сипят звезди и слънца, оздравяват болни, разцъфват цветя и зреят плодове, без даже той да си има и понятие за това. Негов идеал, например, е поведението на Учителя на Седир във Франция: „Той взимаше всякога всякакви мерки, за да остава неизвестен". Учителят Теофан предизвиквал и най-невероятните ефекти на бялата магия само с произнасяне на „Отче наш"; една от героините на Крижановска станала причина да се срине храма на сатанистите-маги само с произнасяне на тази молитва.*

Едно момче, председател на теософското общество в Москва, също се сприятелило с нашия Н. в началото на 80-те или

90-те години (вече не помниме кога точно е било) и му предложило всякакво съдействие.

Чичо Манчо от петдесятниците и неговите хора виждали бял гълъб над рамото на Н. и го помолили да им стане ръководител, защото, според тях, освен всичко Н. бил и учен, а един от най-големите петдесятници в историята на човечеството е бил Ян Амос Коменски, бащата на педагогията, много учен човек. Да се чуди човек как да реагира при такива случаи и как да аргументира отказите си! Друг един духовен човек с ясновиждане, веднъж във вегетарианския ресторант в София седнал до Н., казал му, че е „вярващ с дарби" и споделил, че всяка сутрин Духът го праща на различни места за прави добрини и пр. Разкрил на Н. какво му бил казал Духът тази сутрин - къде да иде и как да разпознае един Негов човек днеска. - По бялата звезда над главата – пояснил „вярващият с дарби", - защото над главите на повечето хора обикновено се виждала черна звезда... Като влязъл, веднага видял кой е с бяла звезда и затова се насочил уверено по права линия направо към масата на Н. и приятелите му.

Ръководителят на антропософите в Рига през 1994 г., много възрастен човек с голям авторитет и в чужбина, също преживял нещо много вълнуващо и силно като го запознали с Н. и даже се разплакал. За пръв път му се било случвало нещо в живота като си стиснали ръцете, за което мечтаел от млад (получил бил някакво посвещение).

Пак там известният Николай Калерт, който е бил при Учителя на Рила през 1939 г., също видял нещо в Н. и се държал много особено в негово присъствие - целият сияел, не били го виждали никога такъв, нито да се усмихва някога... За всички тия срещи с просветлени хора Н. е разказал подробно в предишните си книги и в спомените си за Братството, които могат да бъдат изтеглени от toyonus.com, а скоро ще влязат

и в настоящата поредица „Необятното говори" с книги от по 300 страници.

*Н. разказа и как е реагирал лидерът на агни-йогите в Латвия Валерий Сергеевич Бабаев пез 1994 г.. Слязъл от катедрата си пред стотици хора аудитория още като влязъл Н. в залата, качил го горе и казал, че докато гостът от България е в Рига, **той** ще води лекциите и упражненията. Това не било уговорено, Н. не очаквал такова нещо – бил отишъл само за да слуша Бабаев и да види последователите на „Жива етика". Валерий Сергеевич седнал в залата да слуша Н. и даже си записвал. „Такова нещо в България не може да се случи никога – споделяше Н., – някой да прояви уважение и да си даде „стадото" на друг, даже да слезе от сцената - от редовно и запланувано мероприятие... То нямаше много теория" – продължи Н., въпреки че им приказвал с часове. – „Повечето бяха изцеления, просветления, възнесения и пр. - **неща на практика.** Кой правеше това – да не би аз?" В Рига публикували на руски и „Тържествена меса за Бременната", продиктувана от Елма, там бил проведен за пръв път и опитът за колективен контакт със звездата Сириус, организиран от Н., и успешният опит за обединяване на духовните учения. За всичко това е разказано подробно в предишните книги. Тук е мястото да се разкаже за още един поучителен случай в Рига по това време. Агни-йогците, почитатели и на Учителя в България, помолили Н. да премести духовните събрания с песни и беседи в друг час, защото точно в 10 ч. всяка неделя имат сбирка по линия на Жива етика и не искат да я изпускат, а не искат да изпускат и българските срещи. Н. бил готов да направи това, но Някой отвътре му казал, че не бива – да погледне астрологическите часове. Оказало се, в м 10 ч. в неделя почти винаги е Сатурнов час, затова тогава са и повечето духовни сбрания в църките и духовните общества. Каква е връзката? – Било*

обясянено, че Сатурн иска избор, самоопределение. Ако си последовател на две или повече школи и искаш да се разпределиш равомерно между тях, непременно ще пострадаш. Бялото Братство работи навсякъде по света във всички „кошари" на Господа, колкото и да са различни, но ако човек не се самоопредели към едно от тях доминантно и изпълнява методите на другите, нещо ще даде на късо в него. Дори и най-чистите и висши духовни учения трябва да се изучават само теоретично, а практиките на Ученика трябва да са само от ***един*** *Учител, от* ***една*** *Школа. Инак горивата и токовете на различните енергетики произвеждат опустошения. Велики Посветени като Рамакришна (1836-1886) са едно забележително изключение. Той е минал по пътеките на всички основни религии и твърди, че по всяка една е достигнал до Бога. Обаче не всеки знае, че той е познавал* ***оригиналните*** *им методи и писания, а не егрегорните, които дават фирà. След като е решил бракът му със Сарада Деви да бъде платоничен и все пак са се обичали беззаветно, значи и по този път може да се върви нагоре донякъде. Но доколко и докога и какви деформации дава това, след смъртта си брахмачарии и монаси проследяват в акашовите записи. Рамакришна е упражнявал и тантра-практики, но без сакралната им част – поне така се твърди. Дали поради това или не, но в от един момент е започнал да страда от безсъние и горящи усещания из цялото си тяло, а после се разболява от рак на гърлото и умира. Обаче инак по всичко прилича на Христос: за да се отърве от мисълта, че принадлежи към по-висша браминска каста, той приема храна, сготвена от членове на нисши касти и служи на парии – прислужници и чистачи, принадлежащи към най-нисшата каста, описвайки това по следния начин: "Понякога отивах в клозета на слугите и метачите и собственоръчно го почиствах и се молех: „Майко! Унищожи у мен идеята, че съм велик или че*

*съм брамин и че те са долни и парии, щото кои са те освен Тебе в толкова много форми?“ Той взема златни и сребърни монети и ги смесва с боклук, повтаряйки „Парѝте са боклук, парѝте са боклук!“. По-късно казва: „Аз изгубих всякакво възприятие за разликата между двете в ума си и ги хвърлях и двете в Ганг. Нищо чудно, че хората ме вземаха за луд.“ Някои вярващи в „целомъдрието” полудяват, в други случаи любимите им се самоубиват. Защо – това е тайна, която може да се обясни само от **Божествени** Учения, не от духовни. Но относно Рамакришна има още един елемет, който го приближава към Божественото: през 1864 (!) година е станал последовател на духовния човек Тотапури. Той се обръща към Тотапури като **Нангта** или **Лангта** (**„Гòлият“**), защото, като странстващ монах от сектата Нага, той не носи дрехи. Ето още един индоевропейски корен - „наг”. „Нагий” зачи „гол”.*

Ами за ясновидката Руска от Нова Загора? Завели Н. някога в един дом в София, където я чакали, за да гледа на хората и да ги лекува. Той не знаел за нея. Бил поканен извънредно, никой не го познавал там. Влиза тя - една мъничка женичка - и моментално отива при него и го прегръща и плаче - казала, че никога не била виждала такова голямо сърце толкова много да свети и толкова много да обича. За много от тия случаи в живота му Н. бе разказал само на мен и на още двама души – както казах, бе ни „заклел” да не разпространяваме това, докато е на тази земя. Боял се да не би това да е тщеславие, да не предизвика и „култ към личността”. Обаче получил директиви да ги изкараме на светло още докато е тука – това и правим сега.

*Дотук предаваме разказите му предимно за хора с минимум два лъча над главата. Знаем за Смирението и Разпознаването, но знаем и това, че II Посвещение не касае само разпознаването на **Учителя**, когато е на земята, но и на всяка*

гнида около Него, която свети по индукция. И хлебарка да е, пак свети...

Един католически свещеник също се е държал особено, като са го запознали с Н. - проявил разпознаване на Божественото в другия, почитание и смирение. Не е важно да почетем ***личността*** *като божествена, важно е да разпознаем* ***Божественото*** *във всяко нещо и същество и да го посрещнем както подобава.*

Н. ни е разказвал още и за случаите, когато са идвали да го интервюират хора с видеокамери от парапсихологическия отдел на НАСА и от други подобни институции в Америка. Правили опити по указанията за кристалите в осиянията на Елма, които им бил дал, и се оказало, че работят. Като чели превода и видели интервюто (той се чуди как е могъл да говори цяла нощ на английски на такова ниво), целият отдел станал на крака и шефът им, един португалец по онова време, казал: "Никога не сме предполагали, че от една малка и неизвестна страна може да излезе такова нещо!..." После го търсили да го назначат, но той знаел това и се скрил.

Та... виждате на какво е способен Господ: да си избира какви ли не, за да работят за Него. Но щом като от една жаба или от камъните Той може да направи хора, когато по-развитите странят, значи ***може****...*

Разказвал ни е е за една българка, която една сутрин дошла да гледа паневритмията в гората до телевизията. Накрая се приближи към Н и Й. и казала, че само тях е харесала. Имала духовни въпроси. Половин година работи в Германия, половин година си търси гуруто в Индия. Обиколила 6-те най-известни гурувци, вкл.Сай Баба, но никой не я приел. Падали на колене пред нея и казвали: "Абсурд, ти си ***българка****, как мога* ***аз*** *да ти бъда гуру!? Самият аз копнея да стана ученик на Учителя." Питала Н. защо, като ходи из Индия, хората по ули-*

*ците и площадите падали със стотици по очи на земята в прахта в страхопочитание и благоговение. Останала доволна от обясненията му - говорил й 16 чàса без прекъсване. Разбрала каква е разликата между духовно и Божествено и казала, че отсега нататък ще знае защо се е родила българка. Н. добави: „Разбрала е **друг път**!... - След всичко това ме изгони в един часа през нощта, понеже не можело то мъж и жена, макар и духовни, да останат в един апартамент цяла нощ даже в различни стаи. Щях да бия пеш от Надежда до Младост минимум 4 часа, ако не беше Господ да ми спре един служебен рейс... Така са ми спирали и други, без да знаят защо. Спира камиона, слиза, поглежда ме и казва "А?!"... - Оная случка с групата от Киев, знаеш я...” Та значи и **такива** хора като нея могат да светят тъй силно и да впечатляват и народ, и гурувци. Менталната светлина също е автентична, дори и да липсва светлината на милостта и сърцето. А може да е била и светлината на монадата й, въпреки че умът и сърцето закъсали. Познаваме много такива хора, които даже повличат тълпи след себе си.*

Ето и обещаните сведения за астролога Сергей Вронски, комуто Н. е гостувал в Рига. Разделили се с прегръдка, накрая Вронски бил много доволен и от думите на Н., вече на стълбите, когато той му казал, че номерът на апартамента му е 120 - аспекта тригон.... Не се бил сещал до този момент за това...

1431 20.06.2014 Среща със С. Вронски - астролога на Хитлер и Сталин

Владимир Кючарянц

Съветски агент в Главната квартира на Адолф Хитлер

Невероятните житейски премеждия на прорицателя Сергей Вронски - и каква е великата тайна, която той отнесе в гроба

Дълги години Сергей Вронски беше непознато име, макар и добре известно на мнозина от силните на деня. Личен астро-

лог на Рудолф Хес, той неведнъж се бе срещал с Хитлер и... работил за съветското разузнаване...

За първи път чух за Сергей Вронски още в края на 70-те години на миналия век. Опитите ми обаче да се видя с него останаха без резултат. След две десетилетия ми попадна кратка дописка, в която Вронски разказваше за своите срещи със Сталин. Когато открих автора на дописката, научих, че Вронски е починал наскоро в Рига, където се завърнал след дълго принудително изгнание. Сергей Каменев беше негов биограф. Той, именно, ми осигури материали за този очерк.

Вронски,Сергей Алексеевич, 1915-1998, Астролог. Учен

Роден в Рига

1938 - студент в Медицинския факултет на Берлинския университет и в Биорадиологичния институт, биорадиолог в Главната квартира на Хитлер. Участник в антифашистката нелегална борба

1961 - завръщане в Москва

Автор на няколко книги по астрология.

Види се, никога няма да научим цялата истина за Сергей Вронски. Но и онова, което е известно, смайва въображението.

Потомък на знатен дворянски род, граф, майор от германския Вермахт, биорадиолог в Главната квартира на фюрера, доктор по медицина и философия, професор, почетен председател на Международната федерация на астролозите, професионален състезател по автомобилизъм, първокласен пилот. И накрая - прорицател....

Съставял е хороскопи на прочути жени като Мери Пикфорд, Ева Браун, Мерилин Монро и Голда Меир. От него са научавали какво им предвещават звездите такива уж прагматични политици като Джон Кенеди, Жорж Помпиду и Чан Кайши. Търсили са го и в Съветския съюз - Андропов, Горбачов и Елцин. И

дори такива, които са били най-близко до звездите - Сергей Корольов и Юрий Гагарин...

Другарувал е с Шаляпин и Александър Альохин, който е идвал специално при него в Берлин през 1937 г. в навечерието на световното първенство по шахмат. Предсказаното му от Вронски, че отново ще стане шампион и ще задържи тази титла до 1946 г., се сбъдва точно...

Именно Вронски убеждава настоятелно Корольов и неговите лекари да отложат за друга дата хирургическата операция, станала фатална за конструктора. Юрий Гагарин също загива в един от най-критичните дни на своя хороскоп, за което бил предупреден от Сергей Алексеевич...

- През годините на нашето познанство много пъти го молих да разкаже за най-интригуващите моменти в своя живот - спомня си Каменев. - Вронски ми даваше да разбера, че за редица неща няма право да говори

Но все пак част от онова, което ми е разказвал лично, аз мога да съобщя. Имам, впрочем, диктофонен запис...

"Произхождам от старинен дворянски род, нашите предци се преселили от Полша в Русия през XVII век. Баща ми е работил в шифровъчния отдел към Генералния щаб на царската армия, владеел е 42 езика. Възпитавали са ме гувернантки – французойка, немкиня и италианка. Всяка от тях говореше с мене на своя език, така че още петгодишен аз знаех четири езика.

Сетне научих още осем. Много добре си спомням онзи летен ден, когато в къщата ни нахълтаха въоръжени хора с червени петолъчки на фуражките. Това е била групата на Юровски - онази, дето е разстреляла цялото царско семейство. Баща ми, майка ми, сестрите ми и синът на моята гувернантка бяха в една от стаите и стягаха куфарите. Баща ми имаше документ, подписан от Ленин, с който ни се разрешаваше да заминем за Франция, ала и той не спаси семейството ни: разстреляха всички на място

Аз през това време бях навън и вместо мене разстреляха сина на гувернантката ми."

След трагичната гибел на семейството, дона Амелита с документите на своя син Пиер прехвърля Сергей в Париж. Момчето бива поето от близки приятели на баща му - руските генерали Белов, Милер и Лебедев.

Подир две години там го открили чрез Червения кръст дядо му и баба му и върнали внука и неговата гувернантка в Рига.

Бабата - черногорска княгиня от старинния род Ненадичи-Негош, потомствени лечители и ясновидци, притежавала няколко къщи в Рига и огромно състояние. "Магьосницата" с две университетски образования, едното получено в Германия, а второто във Франция, започнала да предава на внука си свои-

те знания по окултизъм, магии, хипноза. Като ученик в престижната Милеровска руска гимназия смайвал преподавателите си не само с успеха в учението, а и с това, че винаги знаел предварително какво ще му се падне на изпита. Правел учудващо точни хороскопи на своите съученици, на приятели и учители. Между другото, това не пречело на обичайните юношески увлечения на Сергей. Той бил запален спортист - занимавал се с борба, бокс и плуване. Овладял автомобилизма и участвал в състезания. На 17-годишна възраст се увлякъл по авиационно дело и дори завършил с отличие авиационно-спортната школа край Инсбрук.

През 1933 г. Сергей заминава да учи в Германия, записвайки се студент в Медицинския факултет на Берлинския университет. Оттам, вече не по свое желание, а поради необикновените си способности и аристократичен произход бил прехвърлен в Биорадиологичния институт. "Учебно заведение № 25" било необикновено и елитарно. В него се подготвяли специалисти за лекуване върхушката на Третия райх. От 330 даровити претенденти избрали десет. Наред с обичайните медицински дисциплини тук се изучавали психотерапия, хипноза, източна медицина, шаманство, знахарство. Между преподавателите имало тибетски лами, иглотерапевти от Китай, индийски йоги, познавачи на различни единоборства от Япония... Студентите отивали на практика в Африка, Индия, Америка и Испания. Още

по време на следването, Вронски два пъти прекарва ваканциите си в Южна Америка и там поработва като наемен пилот, взема участие отначало в Боливийско-парагвайската, а сетне - в Итало-абисинската война...

Независимо от фаталната роля, която изиграли "червените" в съдбата на семейството му, Сергей Вронски станал член на Комунистическата партия. А сетне се включил в антифашистката нелегална борба.

Прилежният ученик Хес:

По какъв начин младият граф Вронски е получил достъп до светая светих на Третия райх - обкръжението на Хитлер? Още в Рига, когато било взето решение да замине да следва в Германия, една позната на семейството - жената на пастор Билман, немец по произход - му дала препоръчително писмо до близък приятел на своя мъж, един от нацистките лидери - Йохан Кох.

- Много ме хареса Йохан - спомня си Сергей Алексеевич. - Прекарвахме дълго време заедно. У тях се срещнах за първи път с Рудолф Хес. Допаднахме си в разговора на тема астрология и Хес стана мой пръв и много способен ученик. При общуването си с него аз започнах да прилагам на практика моите способности по хипноза и внушаване. Поставената ми от нелегалното движение задача беше да получа пълното доверие на Хес. И успях. Разбира се, не изведнъж. Когато ме допуснаха до "двора", навиците и интуицията ми помогнаха да разгадавам користните и кариеристичните игри между приближените на Хес, възникващите съюзи и групировки. Съветвах го с кого как да се държи, от кого да се пази или с кого да се сближи. Той много ме слушаше, понеже обикновено излизах прав. На една вечерна забава у Кох, Рудолф Хес доведе Ева Браун. Тогава тя още не се познаваше с Хитлер. Като разбра, че съм астролог, тя ме помоли за хороскоп. Аз го направих и й заявих, че скоро ще стане прочута благодарение на сполучливо партньорство. Всички се разсмяха, приемайки думите ми за комплимент, и малцина им придадоха някакво значение. Когато наскоро обаче Хитлер направи Ева Браун своя избраница, Хес веднага ми се обади по телефона и каза: "Твоите думи излязоха пророчески." От този ден аз окончателно станах не-гово доверено лице. Хес лично нареди да ми дадат пропуск за Главната квартира на Хитлер. Правил съм хороскопи на Гьо-ринг, Химлер и на други високопоставени нацисти. На Химлер дори предсказах месеца на смъртта му, на което той само се усмихна. Въпреки всичко, той сдъвка в предреченото време ам-пула с цианкалий... И аз бях единственият, на когото се разре-шаваше да лекува, както сега се казва, с "биополе" висшите на-цистки сановници. Много пъти ме е викал лично фюрерът, който страдаше от спазми в

стомаха и от главоболие, които аз уталожвах с лекота. И той започна да ме посреща много лю-безно... Естествено, при тези посещения аз често чувах онова, което бе предназначено само за неговите уши...”

Тук Вронски прекъсва своя разказ, прескачайки едва ли не всички глави от своята биография през ония години. Попитах само за бягството на Хес, когато през май 1941 г. той, след като излита от аеродрума край Мюнхен, скача с парашут в Англия и се приземява в имението на херцог Хамилтън. Как този човек, който заемаше толкова висок пост в райха, когото Хитлер бе обявил за свой приемник, се е решил да избяга малко преди започване на войната със СССР?

- В това няма нищо за учудване. Бъдещите събития – войната със СССР и крахът на нацистка Германия - ми бяха известни вече от астрологичните изчисления. Както по-специално и неговият личен хороскоп, от който трагичният край можеше да бъде избегнат само при рязка смяна на обстановката.

И знамението се случи... Ако не беше избрал Англия, щеше да отлети за Русия... Може би благодарение на този избор, доживя 93 години...

Наградата на Сталин беше... куршум.

- А как се озовахте в Съветския съюз?

- Върнах се не по собствено желание, а по заповед уж на Сталин, който ме бе повикал за награждаване...

- Та нали сте се срещали с него преди това?

- Да, срещах се два пъти. Останах с най-неприятни впечатления. Поведението му и тонът на разговора бяха далеч от общоприетия етикет. Когато, например, през юни същата 1937 г. ме покани за своята 50-годишнина Чан Кайши, контрастът беше поразителен. Китаецът ме подкупи със своята приветливост, дори галантност. Прекарах при него четири месеца като консултант... Сега е прието да се смята, че Сталин е владеел хипнозата. Това е заблуда, мога да го твърдя като специалист.

- За какво говореше неговият хороскоп, нали сте му правили хороскопи?

- Сталин е роден в деветия ден на Луната. Според астрологическата традиция, това е един от най-страшните лунни дни, неговият образ - на прилеп, хищен или обикновен - е един от символите на сатаната. Пък беше и белязан: левият му крак имаше четири пръста.

Вронски прескочи причината и подробностите за своите срещи с вожда и се върна към 1942 г.

- Когато с още няколко души, които работеха в Берлин за Центъра, ни извикаха в Москва под предлог да ни награждават,

бях изненадан от това повикване. Моята прогноза и интуиция не предвещаваха нищо хубаво. Но все пак рискувах. Прелетях фронта, кацнах. Поведоха ме към Щаба на армията. Придружаваше ни някакъв капитан... И изведнъж отзад проеча изстрел...

Странно, аз обаче останах жив. Свестих се в болницата на град Валдай, чак след направената ми неврохирургическа операция. Оказа се, че ме е спасил знаменитият хирург Бурденко, който добре познавал баща ми...

Веднъж в болничната стая на Вронски влезли двама цивилни. "Аз съм писателят Фадеев" - представил се единият от тях. И разказал, че когато го извикал Берия, се уплашил. Но наркомът по държавната сигурност бил учтив. "Реших да ви направя услуга, другарю писател. Има един човек, бивш граф. Завърнал се е наскоро от Главната квартира на Хитлер. Наш човек. Свършил си е вече работата и за него може да напишете интересна книга. Сега още е в болница. Побързайте..." Берия обяснил, че графът е самотен, ранен и напълно е възможно да му трябват пари.

Но Лаврентий Берия не казал всичко. Могъл ли е, например, да разкаже историята с ботушите? - Когато през 1938 г. Вронски пристигнал инкогнито от Италия в СССР за среща със Сталин, веднага след вожда го приел Берия, току-що пробвал кителa си на нарком. Щом Вронски отворил вратата на кабинета му, Берия едва не извикал от радост, като видял лъскавите хромови ботуши на елегантния посетител. Те сякаш били направени за неговата нова униформа. И Берия направо предложил на графа размяна - чудесни половинки за ботуши. Аристократът Вронски не очаквал подобно нещо от толкова високопоставена личност. Усмихнал се и... отказал. А Берия не обичал да му се отказва...

Фадеев отворил чантата, извадил две дебели пачки пари и ги сложил на шкафчето.

- Какво е това? - сухо попитал болният.

- Пари за вас - обяснил Фадеев. - Но при условие че ще разкажете всичко само на мен. На друг - нито дума.

Вронски хвърлил едно око на парите, пребледнял от гняв и възвил поглед към писателя.

- Махнете ги от очите ми. И ви моля да не ме безпокоите повече!...

След известно суетене, посетителите си излезли. Романът за граф Вронски така и останал ненаписан.

Излязъл от болницата като инвалид втора група. През 1944 г., благодарение на писателя Лацис получил разрешение да се върне в Латвия. Станал директор на училище. Последвал донос. Написали го учителката по рисуване Олга Берзиня и пионерската ръководителка. Към доноса били приложени снимки

на Вронски в униформа на майор от немската армия. Заслугите му като участник в нелегалната борба помогнали малко, но само в едно - смъртното наказание било заменено с 25 години лишаване от свобода. На 14 юни 1948 г. Вронски бил изпратен по етапен ред в Потминските лагери. Дошли му като дар небесен уменията, придобити в Биорадиологичния институт. Началствата на лагера го боготворели, лекувал ги по своята система и методика. Подир пет години успял да се освободи, като симулирал смъртоносно заболяване...

Заселил се в едно предградие на Рига, в Юрмала. И на свобода обаче не му било лесно. Не го приемали на работа. Нямал пари. Приятели - също. Ако все пак успявал да намери работа, скоро го уволнявали под благовиден предлог. Достатъчно било да се обадят по телефона от бдителното КГБ - и Вронски всеки път се озовавал на улицата.

Това продължило до 1961 г., когато се преместил в Москва. Там живял при свои ученици, познати му от Рига. През 1963 г. екстрасенсът Владимир Сафонов го запознал с бележития руски философ Фьодор Лосев. Към една година Вронски живял у Лосеви на Арбат...

Междувременно, висшите съветски ръководители без капка свян търсели за консултации гонения от тях човек. Брежнев, например, искал да се изясни датата, на която е починал Мао Дзедун.

Докато живеел в Москва, Вронски вършел какво ли не. Сътрудничил на МВР, където по снимки уточнявали местонахождението на изчезнали хора. Сетне работил в една от секретните лаборатории на КГБ. И накрая - Звездното градче, където работил с космонавтите, правел им хороскопи, конкретизирал критичните дни на всеки поотделно.

Сергей Каменев си спомня как веднъж попитал Вронски:

- Какво очаква Русия стигнала вече до ръба?

- Грешат онези, които й вещаят гибел. Имало я е Русия, има я и ще я има, макар че сега не е в много благоприятен период. Но и това ще мине, както е минавало в разни времена. Главната беда за Русия идва оттам, че всички нейни властелини допускат съдбовни грешки, като заливат страната с кръв. В престъпна грешка на Елцин се превърна подпалването на чеченската война. Чечения ще ни донесе още много беди, защото започнахме война с исляма. Сега трябва да се пазим от кръвопролития в целия Кавказ.

- А каква е общата прогноза за близкото бъдеще?

- Стрелката на световния часовник наближава ерата на Водолея. А това значи и нова картина на света, и съвсем друга етика. Що се отнася до бъдещето на Русия, то аз повече бих разчитал на разума на народа, отколкото на разположението

на звездите... Нямам право да кажа цялата истина. Съществува принцип - посветеният трябва да отнесе великата тайна със себе си...

Това бяха думите му. И си отнесе тайната. А каква бе тя? Много са спекулациите около тайната на Вронски. Една от версиите я свързва с участието на графа в експедицията на Биорадиологичния институт, която търсеше в Хималаите мистичната страна Шамбала. Търсеха я, всъщност, и наши чекисти. Мисията беше поверена на Яков Блюмкин. Крайната цел на тези търсения е абсолютното знание, а това значи и абсолютната власт. Към това са се стремили всички мистични групи на Третия райх. Една от тях е бил тайният кръжец „Туле".

В него са влизали приятели на Вронски - Рудолф Хес, проф. Карл Хаусхоффер. Той именно довежда Хитлер в "Туле" и го запознава с Дитрих Екарт. Хроничен алкохолик, но изключителна личност - поет, драматург, талантлив журналист, той е един от влиятелните членове на "Туле". Малко преди смъртта си, Екарт казва на своите ученици: "Вървете след Хитлер. Той ще поведе хорото, но музиката съм написал аз..." Изглежда, тъкмо тази „музика" определя и съдбата на знаменития астролог - смята авторът на версията. Изводът му е: "По-скоро Вронски не е бил нито съветски, нито фашистки агент. Той е бил член на тайния кръжец, поставил си за цел да влияе върху развитието на човешката цивилизация, без да взема под внимание живота на отделни хора и дори на цели народи."

Вронский с Павлом Глобой

Според мен всичко е много по-просто. Мистиците обичат да мистифицират. Забулват се с някаква върховна тайна, която са открили единствено те. Графът не е правел изключение. Възможно е обаче и аз да греша.

.От сп. "Персона" преведе Манол Наков

На горната снимка до Вронски е големият съвременен руски астролог Павел Глоба. Н. в началото не е бил много сигурен, мислил че е същият, когото бил снимал на любителска кинолента преди една паневритмия в Тёплый стан в Москва през 1992 г., от което следва, че се познават.

Тогава е нямало как да знае, че на сбирките в дома си Миша Левин е бил поканил цвета на бъдещиге руски астролози, още когато никой от тях не е бил извѐстен, защото духовното тогава се преследваше. Те помолили Н. да им говори за българската астрология. Миша след години му разказал, че на тях е присъствал и Павел Глоба. Били са впечатлени, че Н. познал асцендените на всички само по лицата им.

1432 20.06.2014 За запознанството с Азер Алиев и сведения за него:

Тук са сложени избрани кадри от въпросното му филмче с едно лице, което Н. няма да забрави никога, понеже тогава човекът, който сега взел за Павел Глоба, тогава го е бил впечатлил извънредно много. Знаем от Учителя, че до края на века ще се родят всички хора, които са играли водеща роля на Земята през вековете. Подобно на писателя-посветен Владимир Леви, с когото също е имал шанс да се сприятели някога, на тези срещи в Москва през 1992 Н. възприел човека от тази лента като един от Учителите. Ако не е Глоба, щял да пита приятелите кой е бил. На най-долната снимка тук се вижда един от ония погледи, които си разменят сродните души и духове от Вечността. Те наистина се гледали като хипнотизирани - и камерата е хванала това!

Ето го и пресния отговор от Михаил Левин - оказва се, че човекът не е П.Глоба, но много си приличат като млади.

"Това е Азер Алиев - полуперсиец, полуазърбайджанец. Мюсюлманин - учил е в Каирския мюсюлмански университет, а после в някакъв суфийски орден в Иран (баща му е бил известен преводач от фарси). Филолог като тебе, знаеше няколко езика, включително фарси и турски. Женен, без деца. Беше голям езотерик. Цял живот търсеше себе си. Свърза се с противниците на Елцин, които не успяха в щурма на Белия дом през 1994. Оттогава съм получил само няколко реда от него - и после загубих следите му."

Тук вече следва оригиналният разказ на Н. от първо лице:

Това, че приятелите имахме шанс да се запознаем с него и да го снимам с кинокамера на една паневритмия в Тёплый стан през пролетта на 1992 г в Москва, ще остане завинаги запечатано в сърцата и душите ни – в случая и на лента. Чак днес разбираме, че той наистина е бил висок Посветен и направо Учител за тия, които са го разпознали. Думите на нашия Учител, че до края на века ще се родят на земята всички светии, гении пророци и апостоли и пр. от всички минали векове, в лицето и на този удвителен Приятел Азер се е било осъществило още веднъж пред очите ни. Погледнете още веднъж последния кадър от лентата по-горе. По този начин ни поглеждат само зрящи деца на Бога – те идентифицират своите си моментално. Разказвал съм за такъв случай с Емилиян Станев и с други българи и чужденци.

Веднага след цитираното писмо, Миша ми изпрати линк към един сайт за него и аз го отворих:

Алиев Азер Рустамович (11.10.1955 - 31.05.2010)

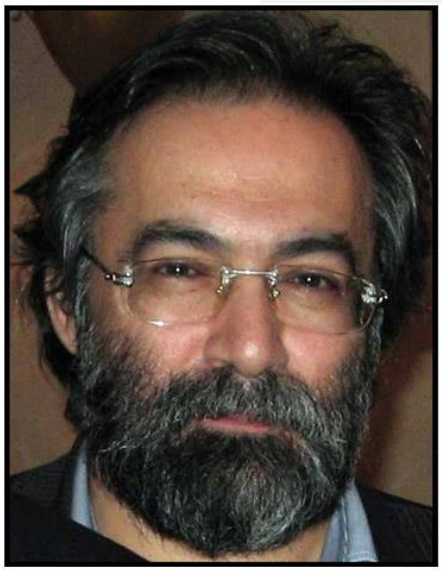

После тяжелой, продолжительной болезни на 55-м году жизни скончался известный российский исламовед и богослов Азер Алиев.
Мусульманский деятель - один из немногих - занимавший проросийскую, имперскую, дружественную к Православию позицию, чуждую всякого заигрывания с ваххабитским экстремизмом.
Азер Рустамович Алиев родился 11 октября 1955 г. в Москве в семье сейидов - прямых потомков пророка Магомета.
В 70-е годы учился на отделении арабской филологии факультета востоковедения АГУ им. Кирова в г. Баку, стажировался в Ленинградском отделении института Востоковедения АН СССР.
Богословское образование получил в Каирском университете «Аль-Азхар» и в медресе «Ходжатийя» в Куме (Иран).
Под руководством известного арабиста и исламоведа П. А. Грязневича занимался изучением исламской проблематики (Коран и комментарии, биографические источники о жизни пророка Мухаммеда, ранние мусульманские хроники).
Работал экспертом по исламским вопросам в Госдуме и администрации президента РФ.
С 2006 по 2008 г. занимал пост секретаря-координатора Межрелигиозного совета СНГ, работал советником Центрального духовного управления мусульман России.
С 1994 г. - научный редактор и зам. главного редактора в издательствах «Урания» и «Волшебная Гора», специализирующихся в области культурологии и межрелигиозных отношений. Основное направление работы - анализ и упреждение конфликтных тенденций в развитии актуального российского ислама, поддержка и расширение христианско-исламского диалога.
По мнению экспертов, Азер Алиев очень конструктивно работал в направлении налаживания межрелигиозного диалога и взаимопонимания государства с мусульманской общиной.
Его верой был шиитский мессианский махдизм, иранского толка, предполагавший представление о совместной апокалиптической борьбе имама Махди и Иисуса Христа против Даджала (Антихриста). И, тем самым, православная Российская Империя в его глазах представала эсхатологическим феноменом, её необходимость до конца времен была для него несомненной».

Ислямски учен и богослов, един от основателите на издателство "Вълшебната планина" (заедно с Артур Медведев). Участва в много проекти, бил е секретар на Междурегионалния съвет на ОНД. Полуиранец – полуазърбайджанец.

Алиев завършва в ОПС Факултета по арабска филология, завършил е и богословие в Иран. Азер Рустамович застъпва взаимното разбирателство и диалога между Русия и мюсюлманската общност. В тази област той е работил много.

Роден е в Москва, в сейидско семейство - счита се, че е пряк потомък на Мохамед. Дълго време е работил като експерт по ислямските въпроси в Държавната дума. Когато се уморява от политиката, става издател. През 1994 г. работи в престижни издателства като "Урания" и "Вълшебната планина", бил е зам-главен редактор и в двете. Работи за подобряване на отношенията в региона, постоянно се опитва да утвърждава взаимното разбирателство между народите.

Приятелите и колегите му говорят за него като за един изключителен човек с необичайни данни на таланти, дадени му свише. Преди всичко вярват, че в него тече кръвта на пророка Мохамед; освен това е син на човек с голямо име, известно и почитано на изток - ориенталиста Рустам Алиев. Още в детството му, баща му го е възпитавал в духа на миролюбивата култура, разказвал му е за суфийските поети и художници, Азер е могъл да попие от баща си най-различни тайни познания за традициите на Изтока. Извънредната му надареност се проявява в един скромен и сдържан характер, безпогрешно и кратко отговаря на най-сложни въпроси в областта на политиката, теологията и пр.

Азер Алиев не пише много, той е човек на словото. Той вярва, че все пак писмения текст трябва да се проверява многократно, да се обработва внимателно, тъй като той остава за вековете. Може би затова писаното от него е сравнително малко - той повече разчита на живото слово, което се предава от сърце на сърце. Оставил ни е само три писмени произведения с най-прецизна информация за изследванията си в областта на теологията и сближаването на народите.

*Неговото разбиране за Руската Идея: "Носителят на Руската Идея е едновременно и страж на Русия, и воин, и борец за справедливото дело, защото това е **Божието** дело."*

Ето заглавията на споменатите негови писания, които очертават взгледите му "Символът – или откровението на Аналогията", "Денят на страшния съд в шиизма", и - може би най-известното - "Предчувствие за империя".

През годините Азер е претърпява няколко инфаркта, най-вероятно защото е бил свръхчувствителен и е съпреживявал със всичка сила грижите и мъките на другите - защото смисълът на живота му е да се помага на всички, които имат проблеми и страдат.

След дълга и мъчителна борба с болестите си, Азер Алиев си отива от този свят на 55-годишна възраст.

Потърсих още информация за Азер и попаднах на много трогателни сихове за него. Написани са от негов горещ почитател, който го боготвори – не си е казал името. Значи, усещането ми за него не е било случайно. Превеждам го на български:

Химн в памет на Азер Рустамович Алиев

Като символ на безначалната Истина,
Като крепител на равновесието в чудесата,
които са скрити от невежите с най-тънката дантела на символическите завеси,
О Ти, Азер Прекрасен! – И духовит, и пронизително печален, -
днес ни гледаш вече от небесата...
Ти беше и си чудо на житейската простота!
В твоята телесна обвивка от неизказани времена
бяха събрани свръхчовешки качества,
които създадоха един удвителен характер
и едно незабравимо лице;
една феноменална линия на Съдбата.

Твоят род отпреди 2500 години,
в който кръвта на древноперсийските ахемениди
се е смесила с кръвта на праведните деца на Мохамед – сейидите,
е раждал велики учени и богослови, оставили ярка следа
в Познанието за Всевишния и в паметта на мюридите.
„Нашето мастило е кръвта на мъчениците” –
казваше ни ти и избягваше дългите текстове.
„Пътят на Истината – запомнете веднъж завинаги – е само пътят директно от сърце към сърце!”;
„Взриви си сърцето от болка – казваше още ти, -
и чрез болката го настрой на честотите на милион трептения!”
„И никога не пиши нещо, което не си проверил и изстрадал хилядократно, ”
В "Алям-Гайб" (светът на тайните)
в безсънни нощи ти проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко,
и все по-често изчезваше от нашата недействителна действителност.
Но в редките минути на щастието ни да бъдем с Теб,
ти даряваше на учениците си зрънца от Рая
и ни обещаваше да се върнеш пак напролет....
Пролетта дойде, но Ти си отиде...
И близките Ти, и всеки един,
който поне веднъж е разговарял с Теб
като гледаме сега през сълзи към небето,
изведнъж осъзнахме, че без Теб сме останали сираци!
А в онази паметна последна вечер с Тебе,
в тишината струеше Твоят глас
и сваляше небесно познание:
"При прехода от „иман” към „йакън” през „ирфан” -
Моста на Познанието
над бездната с адски скали, –
ти ще бъдеш изкушен от всевластието на знанията.
Обаче, ако си Човек и си верен на Първоначалата,
ти ще успееш да преминеш целия този страшен път на духовните рани,
само ако запазиш докрай Предаността си.
Това е главното изпитание за онези,
които са избрали този Път.
Аз снощи Те сънувах:
Ти, облечен в дрипи,
срещу демони от злато и стомана,
водиш армията на Иисуса и Махди
за сетен бой с Даджала!

26.02.2011

мюриди – стпен в суфизма
иман - вяра
йакън - уверенност, твърдо следване на Всевишния, присъединяване към Неговото воинство
ирфан – познание
Махди – героят, който ще срази Даджал
Даджал – мохамеданския Антихрист

1433 20.06.2014 Направихме частично отваряне на времевата капсула 09:31:58 от З.А.: Сигурно не знаеш, но на семинара Старгейт на 7 юни в София (организиран от Мария от Казанлък и Варна, спомена че те познава) направихме частично отваряне на времевата капсула, поставена в Рила от напреднали цивилизации и съдържаща технологии за свободна енергия и други неща. Идеите за тях се разпръснаха по България и света, и скоро след това Инелия пише тази статия. Конкретен пример е устройство, голямо колкото кутия за обувки, което може да захранва вечно с достатъчно електричество един дом.

1434 20.06.2014 Бих дошъл да живея с вас даже и в психиатрията 10:53:55 до Г.П. *Скъпоценен и любим Приятел! Преобразувах едни стихове, които си ми пращал, изпращам ти ги. Знай, че ако сте тъжни и самотни с майка ти, бих дошъл да живея с вас даже и в психиатрията, ако докторите ми дадат едно легло при вас - даже ще си плащам да ме запишат като луд... Сериозно! Ще ви занимавам с чудно интересни работи. Много държа на вас!*

1435 20.06.2014 Вещество и поле

20.VI.150(2014)

ВЕЩЕСТВО И ПОЛЕ

(отговор на въпрос от М.А. на 23.V.2014)

- Привет, ето какво не ми е ясно. Лазарев пише така:

"Единното начало е съществувало винаги и е онова, което наричаме Бог. То е съставено от две части: едната - веществото, а другата - информационно поле. Във всяка от тях противоположната съставка присъства в непроявено състояние. Условие за съществуването на противоположностите е техният постоянен взаимен преход едно в друго: полето се стреми да стане вещество, а веществото се стреми да стане поле (.....) Това, което ние наричаме "дух", се намира над информационното поле и веществото. При достигане на определена плътност, веществото се превръща в информация. Сингуларността, т.е. състоянието на материята, концентрирано някога в една единна точка, е Вселената. Фините нива на полето - това е отсъствие на вещество, време и пространство, тоест точка. Във всяка точка от полето на Вселената има непроявена информация за цялата Вселена, с други думи точката е непроявена безкрайност, безкрайността е непроявена точка.(....) Информацията, енергията и веществото съставляват единно цяло. Разбирането за това съществува отдавна, напр. в християнското учение за Светата Троица - Бог Отец, Бог Син и Бог Дух.(....) Вещество, време и пространство - това е външната форма, информацията а духът - това е съдържанието. Съдържанието се реализира чрез формата, формата развива съдържанието.(....) Информационното поле е първично по отношение на тялото и определя неговата съдба, характер и физическо състояние. Можем да кажем, че главното условие за физическото здраве е знанието и спазването на законите на информационното поле на Вселената, законите на Единството, на Духовността и Любовта.

Както виждаш, преписах един пасаж с неща, които не са ми ясни. Можеш ли да хвърлиш светлина и да ми обясниш какво иска да каже Лазарев?

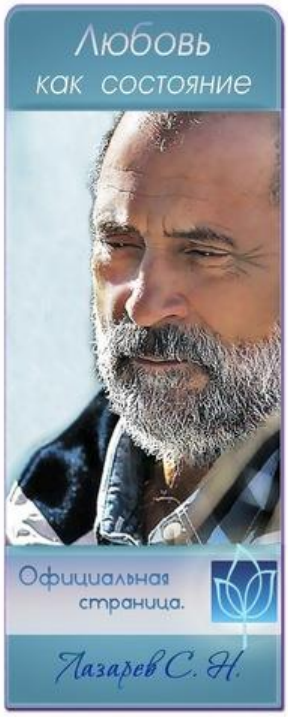

Писмото ти е от 23 май, а аз се наканвам за ти отговоря почти цял месец по-късно. Извини ме, обикновено отговарям незабавно, но сега тъй се случи.

Твоята неутолима любознателност винаги ме е трогвала и удивлявала до немай къде. Някаква си балеринка, а не е проста като стринка... Цял тоководител на грамадна духовна област!

*Въпросите ти на базата на Лазарев са фундаментални - и мен винаги са ме вълнували. Опитвал съм се да търся информация и да разсъждавам върху тях още от съвсем млад. За моето разбиране по онова време може да прочетеш внимателно още веднъж курсовата ми работа "Дантевият "Рай" и модерната физика". Не е излишно да се проучва дори и днес, 45 години по-късно. В нея има "хляб" даже за много години напред. Лазарев е Божи човек и по своему Учител. Просветил е много души. Почти идентичен е с нашата Школа, **малко** неща можем да кажем по-различни от него. Но сега ще се опитам да допълня и изясня някои работи от две нови гледни точки: Словото на Елма и Интегриона.*

И така: вещество и поле... Ние ги разглеждаме в съвсем тесен смисъл. За нас всяко от тях е само 1/12 част от Битието, според Интегриона.

Тук сега няма как да чертая, затова ще си послужим с въображението.

*Представи си вертикална елипса с вертикална линия по средата. Това е Битието. Вътре в нея има Осмица - **Проявеното** Битие. Така че, пресечната точка дели Осмицата и Елипсата (Нулата) на 4. Това са четирите стихии, за които говорят от най-дълбока древност: Огън, Въдух, Вода и Земя. Според съвременната астрофизика, това са Ядрените, Електромагнитните, Гравитационните и Слабите взаимодействия, а съответни са и четирите темперамента, четирите вида знаци в зодиака и др.*

Четвъртинката горе вдясно е Огънят, горе вляво - Въздухът; тази долу вдясно е Водата, а долу вляво - Земята.

*Представи си сега, че Вертикалата или Оста на Битието през Елипсата представлява страна на равностранен триъгълник с единия връх надясно. Точката му е Бог Отец - Създателят. Триъгълникът е Божествената Вселена. Както виждаш, в него влиза само половината част от Елипсата: Огънят и Водата. Затова в Библията е казано, че Божии са душите, създадени от Дух и Вода (огън и вода). Не че и останалите не са в сферата на Бога, понеже извън Него няма нищо, но има една дълбока тайна - те не са с монада. Сега не искам да кажа, че хората от въздушните и земните знаци не са с душа, с монада - нищо подобно. Това е съвсем друг въпрос. Нито че огнените и водните до един са с душа... Но има закон или факт на **преобладаването** на даден елемент в дадена група. В огнените същества преобладава духът, във водните - душата, във въздушните - умът, в земните - сърцето. Доколкото умът и сърцето са грехопаднали преди 200 милиона години, в тях днес има по-малко присъствие на дух и душа, а в някои няма никак. Съответствието важи и за категориите свръхсъзнание, подсъзнание, самосъзнание и съзнание.*

*Така че, успокой се, ти си Лъвкиня - горе вдясно в Осмицата, и то по средата... **Влизаш** в Божествения свят!.. Щото*

всяка нейна част е разделена на по три свята. Ти си в дясната част на средния - будическия. Тя е директно свързана с Отца, затова сте извори - спонтанни, даващи, творци. Най-много писма съм получил от теб и от майка ми - две лъвици... В момента трета лъвица ме засипва ежедневно с имейли - досега 1315... Но сега няма да се разпростирам подробно, то е голяма наука. Ще се съсредоточа върху темата - къде са Веществото и Полето в ***тесния*** *смисъл. В широкия, както ги употребява Лазарев, тия термини могат да символизират и по-горни категории.*

Те са в най-долната третина на долния кръг на Осмицата, който представлява Физическата Вселена или Универсума. Той е под властта на Учителя. Горният кръг е под властта на Духа. Значи ти, доколкото Слънцето ти е в Лъва, си и по Негова Линия. Затова чистотата на любовта и истината, чистотата на мъдростта, не са ти безразлични. Нали си постоянна боркиня за тази чистота, нали лъжите и изкривяванията те дразнят значително?... А по линия на Отца ти идват импулсите да разпространяваш Словото и Истината и да се самораздаваш. Трябва да имам пред очите си небомига ти, за да ти кажа в кои други светове имаш проекции.

Тия 12 сектора в осмицата са всъщност 12-те дома и 12-те зодиакални знака. Та в най-долната част са Рак и Козирог - Полето и Веществото. Ето колко малка част от Битието са те - от ***Проявеното*** *Битие. Те присъстват само в живите форми на* ***физическата*** *вселена. Полето им дава живот, а веществото определя формата. Това поле, казано физически, е етерът (вече го реабилитираха), а окултно - етерното тяло. Без него няма жива форма. Някои днес го наричат и "енергийно" тяло.*

Точката, за която говори Лазарев и я идентифицира с Бога, е една велика мистерия. Аз я разглеждам подробно в кур-

совата си работа още през 1969 година, на базата на описанията на Данте и на съвременната физика и уфология. Бог като Точка е пак Интегрионът, но свит в нулевото измерение. Разпънат в 49-те измерения, Той се представя проективно в изображението на целия интегрион, както го познаваме планиметрично (в две измерения). Днес едни приятели правят триизмерен модел по мои указания. 3D-програмите са вездесъщи в това отношение, стига някой да е майстор.

*Как да оперираме ние **на практика** с нашето **лично вещество и поле**? - Това е обширна наука не само в беседите на Учителя, но и във всички верни твърдения и открития на човешката наука. Идеалът на ученика в този смисъл е да има **перфектно тяло с перфектна енергетика**. Знаеш от какво зависи това, но ние не се стараем много и затова губим и здраве, и форма... Правилното хранене и пиене на вода, правилното дишане и възприемане на светлината са връзките ни с 4-те Стихии, 4-те елемента на Битието, проектирани в етерното ни тяло. Движението ги активира и обединява, а **обмяната със съществата** допълва обмяната на веществата. За да има живо и здраво вещество в нас, трябва да обменяме **живи** полета с етерния свят (посрещането на изгрева, греенето на слънце, горещата изворна вода, чистия въздух, плодовете в сурово състояние и пр.). Но за човека решаващ е Петият Елемент - Словото Божие и обмяната с Човеците (хората с монада). Без тия двете ние ще си останем само на нивото на вещество и поле и ще бъдем едно прекрасно и здраво животно, както някои хора по земята. Още нещо: най-чистото поле се приема и обменя чрез ходене гол или поне бос. Даже и вкъщи ако ходят без дрехи хората с душа, ще генерират поле с много високи потенциали.*

На този етап ще спра дотук, иначе рискувам да започна трактат по интегрионика... И това не е лошо, отдавна сме го

запланували, особено една "желязна талпа" ме подсеща понякога за това, но... ще видим.

Не искам да кажа, че един висок Посветен като Лазарев не съзнава, че полето и веществото са само по една 12-а част от Битието... Той разширява сферата им само за пред широките маси, тъй като те са достигнали до само това. Може и да са две ***седминки*** *- зависи от системата, от гледната точка. Ако вземем Седморната Стълба на реалността от Учителя, тогава веществото и полето са проекции на Материята и Енергията, а нагоре има Светлина, Мисъл, Любов, Дух и Бог. Айнщайн откри зависимостта между първите три. Тая седморка* ***също*** *се хваща в Интегриона по един съвършен начин, както и Пентаграмът.*

Но виж колко важни са ***Полето е Веществото в Школата!*** *То и затова спря Словото по класическия начин, понеже не си даваме зор да си направим перфектни телата и да реализираме перфектна обмяна на веществата с природата, сносна обмяна със Същества*та. *Слагам го с главна буква, понеже става дума за хора и ангели* ***с монада****. Инак спадаме до обмяна с* ***веществата*** *в човека или направо с вещества, имащи форма на човек.... Даже и поле не обменяме с такива, понеже с тях улицата е еднопосочна - само* ***взимат*** *от нас енергия, а не дават...*

*В цитата от Лазарев е както въобще в досегашната философия: разглежда само **форма и съдържание**. Ние разграничаваме форма, съдържание и **смисъл**. То е същото, както разсъждавахме по-горе: един човек или една двойка може да са абсолютно здрави, млади и красиви, ако поддържат правилно своето тяло и енергетиката си, обмяната с Природата. Обаче ние си задаваме и въпроса за **смисъла**: кому и защо ще служи всичко това и какви ще са плодовете на тази любов за **свързване на човечеството с Бога.***

1436 21.06.2014 Изумителна пратка и изключителна синхронност! 21:17:42, писмо от А.А. Изумителна пратка и изключителна синхронност! Пращаш ми цялото това удивително писание, непосредствено след като бях публикувал във фейсбук нещо на същата тема

(следват думите на Лазарев): ***"Не ме интересува кой каква религия изповядва, на кой Бог се кланя и кой Учител следва... Това, което е важно, съществено, е дали си щастлив. Няма религия, по-висша от щастието! Щастието е нещо, което превръща живота в благодат. А човек е роден, за да живее в благодат и да благодари за всеки земен миг, с който не само е бил дарен, а и благословен! И е удивително, че една голяма част от хората не успяват да се възползват от тази възможност и живеят в страдание, в мизерия, във вътрешни и междуличностни конфликти и войни, в усещане за вечен недоимък и в страх от бъдещето! Един приятел запита снощи: „Какво е щастието и как се постига?" Ще се опитам да отговоря: Щастието е преди всичко въпрос на вътрешна настройка, нагласа, състояние на духа… Да придобиеш вътрешен мир и да си в хармония с Първата Причина на нещата… Да мислиш, да чувстваш и да постъпваш правилно… да имаш дълбоко упование и да възприемаш всичко, което се случва в живота ти, като Божия воля… Да си изпълнен със свещен трепет, с благоговение към всяка проява на Живота, и да се отнасяш към всяко същество като към божество, ще рече да си придобил вътрешна чистота и да си станал достоен в теб да бликне неспирният радостен поток на Живота. И тогава вече щастието ти не е капризна и често сменяща настроенията си мома… не зависи от външните обстоятелства, а е нещо***

вътрешно присъщо – една щастлива вътрешна реалност, която придобива власт и сила и сама започва да подрежда външните обстоятелства в твоя живот по възможно най-добрия начин. Това усещане за благополучие наричам благословение и благодат. И то е достъпно за всеки, направил разкритие на своята истинска същност… Същност на всичко съществуващо, защото светът (на едно по-дълбоко и фино ниво) е проникнат от божественост. Огромна е харизмата на щастливия човек, тъй като щастието е подобно на квантово явление – като вихрушка, която достига и до най-отдалечените частици на Цялото. P.S. Относно вътрешната нагласа, центрирането, всяка сутрин започвам деня си с един час безмълвна медитация (отпускаш се в себе си, седиш и не мислиш за нищо) и половин час молитви, формули и духовни песни. Преди време една приятелка от Русия, във връзка с моя книга, ми написа: "Книгата Ви е молитва! Ваша Аля." Бих допълнил: Не само книгата… Опитвам се да превърна целия си живот в молитва, в благодарствена молитва и химн – прослава на Любовта! ♥

Една приятелка малко възропта: "Хм... Бях чела някъде от Учителя, че е погрешно да се възпитават хората че трябва да са щастливи, тъй като някои не са дошли за щастие и на тях то няма да им се случи, а страданието им само ще се увеличи от подобни идеи. Саможертвата, според мен, е висша религия; за щастието като цел не съм убедена."

Писмо от А.С.: Илюстрирах публикацията си с една прекрасна снимка на озарената сякаш от вътрешна светлина и с излъчване на богиня в този момент (...). Пращам ти я!

1437 21.06.2014 Щастието като цел

21.VI.150(2014)
с.Стоби, Западна Рила

ЩАСТИЕТО КАТО ЦЕЛ

(писмо до А.С.[18])

[18] *Всички имена и инициали са кодирани, а някои от снимките - подменени.*

Драги Приятелю, едва сега ти отговарям на един твой стар имейл отпреди месец. Така се падна. Наистина, синхронът ни с теб е забележителен. Видях, че и ти познаваш З. - нали беше художничка? Тя си ми е в една свещена галерия от същества, осенени от Божественото. И мен ме е впечатлила много и сме си писали, но после връзката се прекъсна, не знам защо. Тя е права, че щастието не може да ни бъде доминанта в този сложен живот на земята, пълен с карми и изпитания. Обаче ние ***затова*** *работим върху онази Енциклопедия с избрани мисли от Учителя по утвърждения, отрицания и обобщения, за да се види, че* ***на всяка антитеза в Словото съответстват и тези, и синтези****. Ето само няколко цитата от нея в защита на щастието - в* ***единия е даже като цел****:*

ЩАСТИЕ И БОЖСТВЕНИ ЗАКОНИ *30.09.14н пти УЗР49:43* ***Ангелите и светиите са щастливи, защото изпълняват Божиите закони и вървят в божествения път. Който се отклонява от божествените закони, той губи щастието си.***

ЩАСТИЕ И РАДОСТ *32.12.18Н ЖВХ ЖИХ97:009* ***Нашата цел е радостта и щастието.***

ЩАСТИЕ 1 И ФИЛОСОФСКИ СИСТЕМИ *224.04.13Н ОЩМ КДМ98:070* ***Всички търсят щастие, но въпреки това се натъкват на различни философски системи, които убеждават***

хората, че на Земята няма щастие. Щом е така, защо трябва да насочвате своите сили и енергии в път, който не ви обещава щастие?

ЩАСТИЕ, ИСТИНСКО 30.09.28Н НДП УЗР49:078 Искате да бъдете щастливи... – Казвам: приятелството е път към щастие!

ЩАСТИЕ, ПРОГРЕСИРАЩО 30.11.02Н ДАБ УЗР49:165 Вчерашното ви щастие не може да бъде днешно; и днешното ви щастие не може да ви ползва утре. /.../ Всеки ден, всяка минута трябва да се прилага нещо ново в живота. Ако не се прилага нещо ново, /тогава/ и това, което имате, ще го изгубите.

ЩАСТЛИВ, ОТДЕЛНО 34.07.22Н ХВХ ПНС98:324 Голямото нещастие в света седи в това, че всеки иска да бъде отделно щастлив. Това е невъзможно.

ЩАСТЛИВ, ЩАСТЛИВА 33.02.12Н ИПГ ЖИХ97:188 Не е достатъчно човек да има 100 или 1000 души познати. Трябва да държим цялото чо-

вечество в съзнанието си и постоянно да сме във връзка с него! Само така ще изменим лицето на земята. Няма по-голяма глупост и нещастие от това, момата да очаква да дойде някой млад момък и да я направи "щастлива"; или момъкът да очаква някоя мома да го направи "щастлив"!

*Ти си ми изпратил и една чудесна снимка на С. - един ангел, роден на земята. И **тя** е в "галерията" - нали ние с теб отговоряме пред Бога за такива съкровени "галерии"? Засега те са ни само в душата, тъй като същества, даже и много ангели, все още търсят щастието където го няма, но рано или късно се осъзнават, понеже имат душа. За всички нас важат думите на Учителя, че сме слезли на земята, за да опитаме своите съображения, вкусове и теории. Това важи даже за боговете, когато дойдат тука. А че З. и С. имат божествено излъчване - две думи няма. Безразличието, апострофирането, липсата на отклик и даже негативните думи понякога от такива Същества не бива да ни омъчняват - това се случва на тази земя.*

*Искам да те питам дали съм ти давал на диск или изпращал едно мое филмче със Ния - как танцува? Виждаш, че не можем да не отбележим срещата си на земята с избрани души от Бога и да не ги инкрустираме със злато и бисер в във вечните покои на душата си. Казвам "покои", понеже вълненията са **едно**, те **също** са божествени, но истинските Образи на Бога, когато се е въплътил в човешки форми на земята, се*

*утаяват и в покоите на душите ни за вечни времена. Те самите, на етапа, на който се намират, не съзнават винаги че са сам Бог - в случая **Бог като Богиня в отделно женско същество.** Правят опити да се съчетават с не тъй блестящи монади, да бъдат разбрани и боготворени от същества от **други** еволюции, от **други** йерархии. Напластява се известна горчивина в живота им, поради което си мислят, че Бог не препоръчва щастието като цел. Но и **тук** има диалектика: това е хем вярно, хем не е. Синтезите, именно, очертават кога щастието на земята може да бъде цел и кога не; кога то може да бъде не само цел, но и **основен метод**. Има и **такова** твърдение в беседите.*

***1438 21.06.2014 Сега вече ще разтворя интегриона 11:05:27 от НИЯ:** Обични приятелю, това, което си ми изпратил, е прекрасно! Много ти благодаря! Сега вече ще разтворя интегриона и ще си обясня работи, които не ми бяха ясни. Първо искам да благодаря на Бога, че ни събра и ми подари такъв ценен приятел като теб. По-нататък ще те питам и за други неща, които ще са от полза както за мен, така и за други приятели. Четейки Лазарев, си давам сметка за много неща. Не че досега не съм си давала равносметка, както ни учи Учителят, но при Лазарев са казани нещата по друг начин и той въздейства много силно на ума, на чувствата и на постъпките. Чета го бавно и с проникновение. Разбира се, че и той черпи от Великия Извор.*

Относно неудобството ти. Ами да - това е една необикновена скромност, която не е случайна и те предпазва от тщеславие и други подобни. Ти наистина лекуваш, но без да го съзнаваш. То е дълбоко в подсъзнанието ти. Самото ти присъствие е лечително - излъчването ти, вибрацията ти. Но тази ти способност въздейства само на хора, които имат абсолютна вяра първо в Бога (не казвам Учителя, защото Той е Бог на земята) - и тогава то се прехвърля в теб. Силната и необикновена вяра и любов е ключът към тебе! Този, който идва лице-

мерно, за да се възползва, чувайки суперлативи за теб или от любопитство, той няма да получи нищо. Макар и да му говориш, да му съчувстваш, той всъщност е затворен, затова не може да се влее в него онова, което искри от тебе. Няма го ключът. А този, който се отваря с любов и смирение, за да те разбере, да възприеме това, което излъчваш, <u>той</u> се ползва. Така че, човек сам си определя (а понякога не си определя той сам, защото нещата се дават отгоре, и ако си готов, ги поемаш). Ти си се извисил толкова високо, че като погледна нагоре да ти видя лицето, ще ми падне шапката... Е, посмей се... И нека да не ти е толкова неудобно, защото всички тези ценни неща, които ти притежаваш, си ги заслужил. Малко ли не си страдал, малко ли тежести и несрети не си пренесъл, малко ли душата ти не се е разкъсвала на парчета, малко ли страдания не си изпитал, когато са те предавали "приятели" и сърцето те е боляло от неразбиране?... Че кой би издържал?

За мен, ти си достигнал Плодовете на Духа и който си ПРИЯТЕЛ - "Приел Елма".

21.06.2014 За самомнението, суетността и фалшивата скромност 13:20:05 до НИЯ: *Като на най-близка сестричка или моя "двойник", както знаем, ти благодаря за топлото писмо. Ти изтъкваш моята липса на самочувствие у мен - и сигурно си права. Имам да работя над тила си, където се крие личното достойнство - не бива да излагаме Божественото в себе си с излишни самопринизявания. Но наистина, като че ли нямам самочувстве; или - по-точно - самомнение. Божествено самочувствие май че си имам донякъде, но ми се иска да нямам адско или човешко* ***самомнение****. Нали помниш: в "Скоморохът Памфалон" светията Ермий не можа първия път да се доближи до душата на Памфалон, когато тя възлизаше към Бога. Пречеше му някаква черна ограда в простора, изписваща точно тази дума: "САМОМНЕНИЕ". Когато Клоунът я изтри нехайно с ръка, защото видя, че една душа се мъчи, душата на Ермий се*

приближи, прегърнаха се и възлязоха нагоре заедно. Нищо работа - с един замах Памфалон изтри за нула време греха на един цял човешки живот!...

*Та не знам. Може и да имам такова нещо, но да не го съзнавам. Съзнавам само своето "самомление" - човек сам се смила на дребни частици всеки ден от самокритики и чувство за несъвършенство, от срам за извършени грешки и дори грехове. Така си бях измислил още като малък и думата обществено "мление" - направо ни смила общественото мнение... Но има и фалшива скромност, когато постоянно се самоизтъква. Това е било мода в християнството и не само в него, влиза и в молитвите им. Състезават се кой е по-безкористен и по скромен, по-грешен в очите на Бога... Като се молят и говорят така, надяват се хората да ги похвалят, **пак** да им се възхитят - този път не за величието, а за скромността им... Пак тщеславие. Но тщеславието, както всеки друг недостатък, си има свой вид в аурата и на лицето, върху черепа. Така че, не могат да ни заблудят, нито ние да залбудим зрящите души и Бога, ако се правим на много скромни...*

1440 21.06.2014 Силно емоционална и дълбоко разтърсваща регресия 2014, Юни 21 14:22:36 от. А.А. Една впечатляваща регресия на млад и талантлив художник, чийто дух обаче се оказа не толкова млад. За него (пък и за мен, съпреживявайки я) беше силно емоционална и дълбоко разтърсваща, с драматични обрати на съдбата - възходи и падения, борба между мрака и светлината и спонтанно бликнали сълзи от двата края на спектъра… и невероятно красив и вдъхновяващ финал!

РЕГРЕСИЯ 18.06.2014г.Отначало успях да видя как душата ми слиза в майчината утроба и се слива с ембриона. Процесът беше както пясък се стича в пясъчен часовник. Като цветът на душата ми беше син, с блещукащи неща, които оприличих на брокат. После А. ми каза да тръгна по обратния път. Започнах да се движа в тъмна тръба, но имах усещането, че накрая има светлина. На изхода се изстрелях ка-

то вода от гейзер и… се озовах в Небесните сфери, където пред мен се откриха невероятно красивите Небесни поля в много красиви и пастелно-светли цветове. Там срещнах своя Духовен Учител – Свети Серафим Саровски. Той беше с бяла брада и бели дрехи и държеше светлинен жезъл. Подаде ми моята книга на живота, която беше отворена. Корицата й беше светлокафява, със златна украса, и в долния десен ъгъл - червен печат, а в него - образ на литнал феникс с корона и кръст на нея. Отворих книгата. Много осезаемо почувствах страниците и релефа, получен от красивите, ръчно написани букви. 1.Първият въпрос беше за възприятието ми на Бога като "жесток съдия"... Бях отведен в сцена, в която бродя из пустинята, одърпан и отчаян. Дойде пустинна буря, засипа ме и така умрях. А. ме попита как съм се озовал там, какво е станало, какво съм извършил? И в този момент… пред мен изникна сцена, в която... убивам деца!... Започнах да плача и едва се успокоих (с помощта на А.). Стана ми много, много тъжно. Разбрах, че съм служил на фараона и от страх съм изпълнявал неговите заповеди, но в един момент не съм издържал на зверствата и съм избягал. Разкайвал съм се за стореното, но не съм могъл да си простя и затова съм отишъл в пустинята да търся смъртта. Не съм вярвал, че и друг може да ми прости… нито пък, че Бог ще ми прости. Но Свети Серафим ме посреща със състрадание и скръб. Прегръща ме… и не се усеща и нотка на осъждане. Казва ми, че няма да се отвърне от мен, няма да ме изостави и винаги ще бъде с мен и ще ми помага. Сродните ми души също ме приемат със съпричастност, измежду които е и А. Всички са с бели дрехи (включително и той), но неговите бели дрехи са по-различни, по-специални – той е водач на групата. След това, Бог ми се явява като огромна СВЕТЛИНА. Той също не ме съди. Неговата Любов е безусловна! Започвам да усещам осезаемо, че Бог е една ОГРОМНА ВСЕЛЕНА ОТ ЛЮБОВ, КОЯТО нищо - дори цялата Вселена - не може да побере! В тази ВСЕЛЕНА ОТ ЛЮБОВ аз започвам да се разтапям, докато напълно не изчезнах. Беше невероятно усещане! 2.Вторият въпрос беше за припряността да нарисувам картините си, идваща от някакъв страх, че може и да не живея дълго. Видях се като италиански художник през 17 век, на около 27 години. Много почитан и преуспял. В този живот умирам млад… защото съм бил любовник на жена на влиятелен мъж и затова ме убиват през нощта, като нахлуват, счупвайки прозореца на стаята, в която спя, и ме пробождат с шпага, след което от едно чекмедже вземат парите ми - разполагал съм със средства, а и съм бил изпълнен със съзнание

за величие. (Към днешна дата това съзнание за величие се преплита с чувството за греховност). Интересното беше, че в момента на пробождането в областта на диафрагмата (защото не успяха да ми прежат гърлото, тъй като се защитавах) почувствах и отпускане в същата област (а често усещам напрежение точно там!). Свети Серафим ми каза, че съм рисувал добре и е доволен от изкуството, което съм сътворил, но не е трябвало да пипам тази жена, която пък в този живот срещнах закратко и отначало ми харесваше, но не станахме гаджета. 3.Необясним страх от нападение на зли същества. Видях се като испански художник през 18 век, в сцена, в която ме нападат зли същества (невидими, демонични). Когато А. ме попита какво съм направил, аз моментално разбрах причината - че съм потърсил помощ от зла магьосница, която е направила черна магия, за да стана известен художник и да се издигна в обществото, което и се случва – женя се по сметка, а не по любов (иначе си имам любовница...), ставам дори придворен художник и се радвам на един охолен живот. После се разкайвам и търся помощ от монаси, които ми правят изчистващ и ограждащ ритуал в испански манастир. Главният монах, извършил ритуала, ми казва, че са успели, но до края на живота си ще се наложи да страдам много. И действително – последните години от живота ми са много тежки, с болки по цялото тяло. Грохнал и изнемощял съм. Но пък съм получил (благодарение на ритуала, направен от монасите) специална защита от Ангел Небесен с името "Елохим", който държи за верига тези същества и не ги допуска до мен. Умирам от старчески болки в цялото тяло. След този живот душата ми попада в нещо като затвор под Небесата, където чакам много дълго Свети Серафим да дойде и да ме освободи (след като всички други, подобни на мен, са били освободени преди това), като ме приема с любов и ми казва, че ще оправим нещата. За изкупление ми се дава живот на слугинче в пустинята. Там върша много тежка работа, търпя глад и нечовешки бой с камшик - и така умирам като дете, но… ИЗКУПИЛ ГРЕХА СИ. 4.На въпрос на А. кой от моите предишни животи се е оказал повратният момент за мен да премина от тъмнината към Светлината, защото преди Христа съм бил убиец и сутеньор, се видях като приятел на Свети Апостол Павел. Бил съм свидетел на сцената, когато (на път за Дамаск) на Ап. Павел (тогава все още Савел) му се явява Христос като ослепителна светлина, която го заставя да падне на колене. Чува глас, който му казва: „Савле, Савле, защо Ме гониш?" Тогава Савел разбира, че това е Христос… настъпва душевен

обрат, приема духовно кръщение и става най-ревностния разпространител на Христовото благовестие. Виждам сцена, при която със Свети Апостол Павел сме тръгнали на събор на учениците на Христос, но ни нападат римски войници. Свети Павел успява да избяга, но аз не успявам и ме убиват. Преди смъртта изпитвам известно разочарование - усъмнявам се в това, че Ап. Павел е Божи човек. Това съмнение е причината, след смъртта на тялото ми да се появи над мен черен чадър и аз не мога да се издигна към Светлината и пак попадам в изолатора, където чакам дълго. Когато Свети Серафим идва да ме освободи, ми казва: "Трябва да имаш повече вяра и упование в Бога… да се смиряваш пред Божията воля!" 5. Във връзка с въпрос на Б. за цвета на духовната ми монада, я видях като елипсовиден скъпоценен камък, бяла на цвят, и с още една елипса около нея. 6.За връзката със съпругата ми. Първо се пренесох в живот през XII век (някъде към Холандия). Бяхме мъж и жена с пет деца (две от тях са двете ни деца в настоящия ни живот). Видях сцена, в която се бях ядосал. Ревнувах силно жена си, защото си мислех, че ми е изневерила (а нямаше нищо такова) и в гнева си напуснах семейството си… изоставих ги. По-късно видях как завършвам този си живот – в планина, разкъсан от вълци. След това А. ми зададе въпрос, каква е уговорката между нашите души (моята и на съпругата ми). Тогава възкликнах, защото ясно видях Бог като огромна СВЕТЛИНА, в Която ние със съпругата ми сме едно цяло… и как, излизайки от Светлината, се разделяме на две души. Визуализирах ги като две семенца, сияещи и бели. Моята душа отива надолу… към планетата Земя, а тази на жена ми завива надясно и се стрелва далеч в пространството. Отива в много далечна Галактика, където има напреднала и светла цивилизация. Там, с помощта на тамошен Пророк, жена ми вижда колко трудно се справям със земните условия и решава да дойде при мен, за да ми помага. Трудно й е, но успява да дойде в по-гъстата материя, за да се преражда… КАКВА ГОЛЯМА ЛЮБОВ И ЖЕРТВА!… Жена ми дава обет, че ще бъде с мен докрай - докато не се освободя от гъстата материя - и удря печат за вярност в моята книга на живота! НЕВЕРОЯТНО ПРЕЖИВЯВАНЕ!

1441 21.06.2014 С цялото си същество искам да слушам Бог и Учителя! 15:57:58 от Г.Г: Здравей! Аз съм Г. от Г. Нали се сещаш - Л. и П.? Отскоро започнах да чета осиянията и съм много благодарен, че имам възможност да се запозная с тях. Също така съм благодарен, че можахме да се срещнем на живо в този

живот, макар и замалко. Молбата ми е следната. Искам да те помоля, ако е възможно да помолиш Елма за една холизация за мен. Имам няколко въпроса и много бих се радвал да получа ясен и конкретен отговор на тях. Моля те за прошка ако съм нетактичен, но наистина имам нужда от тези отговори. Те са следните. Бих искал да зная дали Учителят е съгласен П. и аз да превеждаме беседите и лекциите на испански, защото напоследък просто не знам вече кои беседи и лекции са автентични и кои - не. С толкова редакции са и не знам си още какво - просто съм малко объркан. Много бих се радвал Учителят да ме упъти в тази работа. Другият ми въпрос е какво да правим с П.? Дали Господ иска ние да имаме дете - или не? Третият е свързан лично с мен и Учителя, а той е следният: Имам ли някакъв шанс да се преродя в Кавказ, за да бъда заедно с Учителя там, когато Той дойде отново? Другият ми въпрос е дали може да ми се каже нещо за моя космичен произход или каквато и да е информация, свързана с това. Моля за прошка и извинение, ако съм постъпил нетактично или неправилно, но това е, което искам да знам на този етап, и всяка информация свързана с това, ще ми бъде от изключителна полза. Знам, че си имам много трески за дялане, но с цялото си същество искам да слушам Бог и Учителя и да правя това, което е тям угодно. Просто, в момента считам, че ти си този, който би могъл да ми помогне. Поздрави от нас на К. и А.! Бъдете благословени - и дай Боже някой ден да се видим. Ще се радвам да се видим в Г., ако е рекъл Господ. Нека всички благословения на Небето да бъдат с вас! Бог с вас и вие с Него! С Мир и Любов - Г.

1442 21.06.2014 Освобождаването на няколко вериги от сродни души 20:42:15 до А.А относно "Една впечатляваща регресия". *Наистина, крайно впечатляваща регресия! Нещо над нивото на всичко, което сме чели по този въпрос от авторите на книги за този метод. Тази твоя дейност е повратен момент в духовната ти "кариера", въпреки че не е тази думата...*

Напоследък се замислям за спасяване на думи, които сме причислили напълно към лагера на "братовчедите" а всъщност много от тях имат благороден и невинен произход - те са ги омърсили с поведението си. Защо да ги оставяме на тяхно въоръжение? Например, "еснаф" - едно уважавано и талантливо съсловие в миналото. Вече много сме си говорили за думите "плът", "страст", "грях" и пр., за които имаме удивителни примери от Учителя как не може и не трябва да се оставят изцяло в арсенала на черната ложа в религията, като завинаги прокълнати. Не че нямат и съвсем престъпни, порочни проекции, но висшите им октави и предназначения са обяснени от Словото по един неочакван начин. Напоследък съобразих как е на български и една друга адска дума, която искрено съм я мразел с цялата си душа до такава степен, че направих цяло международно дружество за борба с това явление: WABM (Световно Антибизнес Движение). Въпреки че знаех етимологията на думата (заетост), се нахвърлих на практическата й експлоатация от синовете на Дявола с мотивациите им "танто за танто" и "печалба". За българи и славяни аргументирах с примери двузначността и на думичката "печалба" - че печалбите в този свят водят почти винаги до печал... Бях забравил диалектиката и стотиците примери от живота на Мъдреците, че бизнесменът не е непременно на дъното на ада и че с него може да се работи и положително, когато има монада. Но по-важното е именно "заетостта" на съзнанието: психическата основа на труда и работата, а оттук - и на нормалността. Ами да: "бизнес" значи "заетост", а на български това е "занаят". На руски думата е друга, но пък имат глагола "занять", което е пряк превод. Днес вече знаем, че Новата Земя се строи само от хора и духове с мюонно тяло - със стабилно трудово поведение. А ако трябва да "реабилитираме" и думата "кариера", също има начин - вървене на-

пред, копане, издигане нагоре. Нали има поговорка за трите "К": "Капка Камък Копае"... По индукция, може да се вземе и омонимния корен "кар", като "скъп", в емоционално отношение. Оттук се обяснява и защо много от успехите в света не се дължат винаги на силовия натиск, но на страстното желание, на любовта към нещо, което ни е много скъпо. Растеш нагоре, защото не можеш да не растеш.

`Разприказвах се, а исках да отбележа кои неща ме впечатлиха най-силно в тази изключителна регресия.

1.Ето още едно доказателство, че Бог е всепрощаващ и всемилостив. Не че не го знаем, но тук случаят е много трогателен. Остава си въпросът обаче да питаме и да разсъждаваме, при всички случаи ли Бог е такъв - или само по отношение на децата си, на монадите, които ***Той*** *е родил? По отношение на останалите, родени от други бащи, не че Бог не би могъл да бъде милостив, но Той осъзнава, че това просто няма смисъл: куха консерва сама няма нужда от прошка, тъй като няма понятие че е сгрешила. Оттук - няма и импулс за разкаяние. Не страда от грешките и паденията си, няма съвест, която да я терзае. В този смисъл, всемилосърдието и милостта на Бога са безпредметни за скрапа на Битието, който е всъщност Небитие. Тъй като енергията на Любовта е вездесъща, а всеопрощението и милосърдието са нейния връх, може да се счита, че като минава автоматично през скрапа, тя просто го претопява.* ***Бог не е Бог на мъртвите, а Бог на живите*** *- знаем го това. Мъртвите за доброто и любовта не са в обсега на Неговото зрение, но това не значи, че бурята на Любовта Му не ги връхлита. Виновните я възприемат като Гняв Божий, но за тях* ***има*** *надежда, щом се чувстват виновни. Бог не би намалявал Любовта Си специално, когато преминава през складовете за вторични суровини - това би искало ресурс от енергия и внимание. Той просто претопява*

негодното - и това е. Негодното за добро, отклик и любов, негодното за покаяние и разкаяние неизбежно се връща в Магмата на Небитието. Значи, един ден пак ще свърши работа.

*2.Необикновен случай със светец-покровител от **егрегорна** религия. Но не е чак толкова необикновен, тъй като Божи хора и ангели се раждат навсякъде, даже сред търговци, политици и военни, така че не им е никакъв проблем да слязат още по-ниско - в **измислените** религии. Те приемат позора да се облекат в свещенически дрехи и да заемат санове, да развяват кадилници, да възвеличават кръста, да възпроизвеждат небивалиците за кръщението, изповедта, литийните шествия, причастието, прекръстването, ходенето на църква и паленето на свещи като задължителни за спасението на душата. За естеството на плътта и греха, както и дяволската молитва за "трижди грешния"...*

*Божественото в Прохор (отец Серафим) е избликвало истински, когато се е обръщал към всеки с думите "Радост моя!" или е правел чудеса. Но той е имал сериозни съображения да играе и ролята на егрегорен светец със стандартните фрази за **"надвиването на страстта"**. За това, че **"девствеността е най-висшата добродетел, тя е равноангелско състояние и може да замени, сама по себе си, всички добродетели"...** Нямало е как - трябвало е да внуши на хората принадлежността си към съсловието на егрегорните светци, за които е фактор **физическата** девственост, а не девствеността като изпълнение на Волята Божия. Колко много светци и светици са се съпротивили на Бога, когато Той е поисквал от тях да станат **физически** бащи и майки на напреднали духове! После Той не им е давал стотици години въплъщение именно по тази причина; или ги е въплъщавал в семейства на касапи, на пияници, на търговци - на пропаднали хора.*

*Но със Серафим случаят не е такъв: той е играл тази роля **съвършено съзнателно**, за да могат и най-бедните духовно души са се приближат към Бога, защото нямат друг начин за това, освен чрез църквата. За истинския му ръст съдим и по един съвет, който той е изпълнявал без изключение, за разлика от много "духовни" хора и до днес: **"Когато си сред други хора в света, не е нужно да говориш за духовни неща, особено когато хората нямат желание да слушат"**.*

Прохор наистина е направил голяма жертва, понеже е съзнавал, че един ден има опасност да го канонизират и с това да спрат еволюцията му за хиляди години - и въпреки това си е създал имидж на светец.

*3.Крайно впечатляващо е името на небесния ангел с името **Елохим**, който е спасил душата на този приятел някога. Днес ние знаем, че това може да е бил някой от елохимите, но щом е възприел думата като име, това е сам Учителят!*

*4.Случаят му с ап.Павел е **фундаментална брънка за разплитане**, от която може да се започне не само личен за него възродителен процес, но и мистична реакция за веригата сродни души на самия ап.Павел. Ние имаме начин да го срещнем днес с една от проекциите на Павел, след което има шанс да протече много благоприятна верижна реакция. Това, че някога се е усъмнил в божествеността на този верен Христов апостол и Прохор му е обяснил, че така извършва грях, би трябвало днес да се доизчисти. Срещата на двамата на земята може да изиграе **положителна** роля в това отношение.*

5.Бяла елипса в елипса е изключителен знак, който може да му се разтълкува, ако той поиска и дойде времето за това. Поверен му е ключ и разковниче по този начин за едно много високо Посвещение и възлизане в нов йерархичен чин. Изисква се само още един малък период на прочистване от остатъч-

ното влияние на православния егрегор. Ако не го осъзнае и направи в този живот, има шансове и по-нататък;

*6.Съпругата му е от йерархията на Дъгите Небесни - **женския** полюс на атмическия свят, най-високия в духовната вселена. Тя ще го спаси окончателно, ако и двамата добият понятие за **Троен** Ритъм и направят опит за изпълнението му. Това няма нищо общо с модерния живот по тройки и пр. в пропадналите народи - Тройният ритъм е съвършено друго нещо.*

НАИСТИНА, С ТАЗИ РЕГРЕСИЯ ЗАПОЧВА НОВ ЕТАП НЕ САМО В МИСИЯТА НА А. ЧРЕЗ ТОЗИ МЕТОД, НО И ЗА ОСВОБОЖДАВАНЕТО НА НЯКОЛКО МНОГО ВАЖНИ ВЕРИГИ ОТ СРОДНИ ДУШИ.

1443 21.06.2014 Въпрос за настоящето според Учителя и Екхарт Толе 14:23:14 от В.Л., която цитира Учителя: *"Ти очакваш **бъдещото** си благо. Можеш да се радваш на неща, които си преживял в миналото, или пък на неща, които ще преживееш в бъдеще, но никога не можеш да се радваш на неща, които преживяваш в настоящия момент. Всичкият ни живот седи или в бъдещето, или в миналото. Следователно, който очаква щастието си в сегашния момент на своето съзнание, той всякога се лъже."****(Из беседата "Сродните души", 1.I.1922)****. Ако е предадена правилно, тази мисъл е едва ли не единствена във всички беседи на Учителя, които познаваме. Във всички други случаи Той говори за настоящия момент като божествен, а за миналия и бъдещия - не. Виж какво казва***

Екхарт Толе по този въпрос: "Всички проблеми, страдания и болки се раждат от нашия егоистичен ум, хващащ се за неистинското ни „аз". Изтръгване от плена му е възможно единствено чрез абсолютно присъствие в Настоящето – само в реалния миг на живота. Тъкмо в Настоящето ние постигаме истинската си същност, както и разбирането, че цялостта и съвършенството не са цел, а реалност, която ни е достъпна Тука и Сега. И мисля, че обяснението, вкратце, е следното: съзнателността във всеки миг не те прави щастлив, а свободен. Когато си свободен, нямаш нужда от щастие, защото то е вътре в теб, в божествеността, но е неизречено поради пълнотата на цялостта. Добре е да се изчете Толе (ако не си, разбира се), защото което разбереш чрез него, ще помогне да се разбере и Учителя.

1444 22.06.2014 Божественото уравновесява Дух и Природа: мненията на Учителя Беинса Дуно и Екхарт Толе 14:58:00 до В.Л.: *Има* ***двама*** *Екхарт - единият от миналото и един съвременен. Последният ми е по-познат, гледал съм и слушал негови лекции, понеже една приятелка англичанка му е голяма фенка. Но знам и за класическия.*

По-късно В.Л. ме попита как разбирам понятието "Божествено", тъй като всички хора в света, духовните хора и даже последователите на Учителя го тълкуват по най-различни начини. Аз все още изучавам този въпрос, защото не съм изчел и осъзнал всички 7500 беседи на Учителя. Работната ми теория е, че Божественото не е третият или най–горният етаж, а това, което уравновесява физическия и духовния - Духа с Природата. В. е много права, че е желателно да изучаваме уникалната философия на Екхарт Толе (и не само неговата), за да разберем още по-добре Учителя.

В беседите има стотици мисли в защита на тялото на човека и природните му потребности и функции без изключе-

*ние, обаче мнозина са повлияни от стари учения, често облечени в нови дрехи, и четат Учителя през техните очила. В момента на запад Екхарт Толе е една от най-мъдрите и свежи струи в полза на интегралността, т.е., на Божественото, което не отхвърля и не задушава нищо, а намира мястото на всяко нещо, създадено от Бога, и ни съветва като Учителя да живеем във всеки свой център с всичка сила, спазвайки обаче Високия Идеал, приоритетите, ритмите и дозировките. Неведнъж сме цитирали такива мисли от Словото до 1944 г., не е тук мястото да ги повтаряме и да привеждаме нови. Но в полза на препоръката на тази интелигентна приятелка да изучаваме Екхарт Толе, не е излишно да включим тук някои негови силни разсъждения от лекциите му, които сме имали шанса да чуем от видеозаписи или които сме прочели. Публиката реагира възторжено, има много смях и въз-клицания, той извършва истински психокатарзис и хората си тръгват пречистени, изцелени, щастиви, подмладени. Такива озарени лица сме виждали и в документалните видеозаписи с беседите на Ошо или даже в трамвая, която някоя жена на средна възраст чете негова книга... Пратеници на Бога като него и Екхарт Толе не могат да не предизвикат възторг от узнаването на истината, от изясняването на Божественото, като баланс между Дух и Природа. Какво пълно съвпадение с Учението на Учителя! Неведнъж Той казва: "**Божественото съдържа всичко в себе си: в него влиза и ангелското, и човешкото, и животинското.** (1929.07.21н ивд ГОБ36`146) Ето как потвърждава това Екхарт Толе:*

"Адам и Ева видели, че са голи - и се изплашили... У тях много бързо се вкоренило безсъзнатеното отричане на своята животинска природа. Страхът им, че могат да бъдат завла-

дяни и повлечени от мощните инстинктивни влечения, в тях бил съвсем реален. Затова те си наложили строго табу по отношение на някои телесни части и техните функции, най-вече половите, и от това възникнало в тях порочното чувство за срам. Светлината на съзнанието им все още не е била тъй силна, за да се сприятелят с животинското в себе си и да му дадат воля, сами да му се наслаждават съзнателно. Още по-малко били в състояние да му се отдадат, ЗА ДА ОТКРИЯТ СКРИТАТА БОЖЕСТВЕНОСТ В НЕГО, търсенето на Реалността в „илюзията". Започнали да разграничават себе си от тялото си - да си въобразяват, че ПРИТЕЖАВАТ тяло, а не че самите те са тялото. С възникването и развитието на религиите, тази пропаст започнала да става все по-голяма. През вековете огромна маса хора на изток и на запад започнала да търси Бога, отричайки се от тялото, да търсят спасение и просветление по този начин. Това се оформило като отказ от чувствените удоволствия, на първо място сексуалните; като изтощителни потения и аскетически практики. Стигнали дотам, че почнали да причиняват болки на тялото си, да го изтощават или даже да го повредят, понеже го възприемали като „греховно". В псевдохристианството това се нарича "умъртвяване на плътта". Други са се опитвали да излизат от тялото си в състояние на транс или чрез извънтелесни усещания, мнозина правят това и до днес. Казват, че даже Буда цели шест години бил практикувал отричане на тялото чрез пост и екстремални форми на аскетизъм, обаче не получил просветление, докато не се отказал от това. И факт е, че никой не е станал истински просветлен через отричане на тялото или борба с него; или через съмнителни извънтелесни усещания. Въпреки че подобни преживявания могат да бъдат очарователни и да предизвикат проблясъци на освобождаване от материалната форма, в крайна сметка ще ти се наложи да се върнеш пак към фзическото си тяло, където на практика се извършва истинската трансформационна работа. Трансформацията става чрез тялото, а не без него! Ето защо, истинските Учители

никога не поощряват оставяне на тялото или борба с него, въпреки че псевдопоследователите им правят това много често. /.../ Уви, вярата в това, че „ти не си твоето тяло", е започнала да преобладава масово, което води до отричане на тялото и опити то да се напусне. Безброй търсители са стигали до това препятствие, което им пречи да стигнат до своята истинска духовна реализация и да намерят това, което търсят. *("Силата на настоящето", из главата "Трансформация через тялото").* ***Не се отвръщай от тялото си, защото истината не може да бъде открита никъде без него. Не воювай с тялото си, защото така ти се сражаваш със соята собствена реалност. Ти си ТЯЛОТО ти!*** *(пак там, из главата "Проповед за тялото").* ***А ако решиш да се съсредоточаваш все повече и повече във възможностите на тялото си, ти ще пуснеш благословена котва в момента. Няма повече да се луташ из външния свят и да губиш себе си в напразни умувания. Всякакви мисли и емоции, страхове и желания ще продължат да те навестяват, но повече никога няма да могат да те съборят.*** *(пак там, из главата "Имай дълбоки вътрешни корени").*

Така че, изрази като: "Аз търся ***божествената*** *любов, а не физическата" (телесната), са едно старозаветно, новозаветно или "праведнишко" недоразумение и нямат нищо общо с ученията на интелигентните Посветени и Школата на Учителя. Когато Той говори против плътта и й противопоставя Духа, Той има предвид* ***адската*** *плът, а не природната. Разликата е огромна и за нейното изясняване могат да се съставят десетки томове с цитати от беседите и обяснения от истински ученици на Учителя.*

Освен това, могат да се посоча немалко мисли от беседите в защита на това, че Божественото не се изчерпва с ***индивидуалната*** *свобода и самодостатъчност и с вътрешната пълнота без партньор. И* ***това*** *е Божествено, но само* ***елемент*** *от Божественото. Достоевски казва, но това е и тревогата на Христос и кредото на Учителя днес, че не мо-*

*жем да бъдем щастливи, ако в света има дори само едно същество, което е останало да страда или е лишено от нещо съществено, което ние **имаме**, а то го няма. Самодостатъчността и вътрешният мир на архата поради собствената му свобода и пълнота е **единият** полюс на Божественото, а свещената тревога за другия, милосърдието и саможертвата - **другият**.*

*Науката днес говори за онтогенезис, филогенезис и социогенезис. За нас онтогенезисът е от Бога и разкрива произхода на индивида от **Него** и пътя му през вечността; филогенезисът е от Великата Разумна Природа и има отношение към функционирането на естеството ни и към обмяната ни със сродните души, към родовите ни функции; социогенезисът ни прави човек само при общуване с повече хора. Тъй като и вторият, и третият генезис са пак сам Бог, а Бог живее и във всеки човек с душа, много е важно как Го посрещаме и как Го уважаваме и на **тези** нива. Върхът на филогенезиса е майчинството и бащинството, основани на **природното** създателство и **природната** обмяна на съществата.*

Съществуват божествена, ангелска и човешка брачна любов; даже и адска, за които говори подробно Емануил Сведенборг. Потвърждава го и Учителят с думите Си, че "Христос не приема мъж без жена и жена без мъж". Но в Царството Божие - на Новата земя и в Новото небе - това са души, които не живеят постоянно на една територия и имат свободата да обичат и други.

*Екхарт Толе казва в една от лекциите си: **"Аз винаги съм считал, че истиско просветление е невъзможно без любовта между мъжа и жената. Не е ли именно тя, която ни възвръща цялостттта? Нима живот без любов може да е истински и пълноценен?** (Из "Просветлени взаимоотношения). **Без такава любов, на физически план вие със сигурност сте нецялостни и никога няма да бъдете цялостни. Щом сте мъж или жена, вие,***

както се казва, сте п о л о в и н к и на цялото. На този план стремежът към цялостта, възвръщането към единството, се проявява като полово влечение: мъжът има нужда от жена, а жената – от мъж. Това е почти непреодолимо желание за обединяване с противоположната енергийна полярност. Коренът на това физическо влечение е всъщност д у х о в е н: силно желание да приключим с дуалността и да се върнем към състоянието на цялост. Сексуалният контакт ни позволява да се приближим максимално към това състояние на физически план. Ето защо, това е най-силното преживяване, което може да ни предостави физическата реалност. *(из гл. "Пагубната привързаност и търсенето на цялостта").*

Това сигурно ти е известно:

"През 2011 г. английското списание Watkins Review публикува списък на 100-те най-влиятелни живи духовни личности. На първите пет места в този списък са съответно Екхарт Толе, Далай Лама, Уейн Дайър, Тич Нат Хан и Дийпак Чопра. С изключение на Тич Нат Хан, който е сравнително по-малко известен у нас, останалите четирима са изключително популярни и почти 100% преведени на български език. Освен с написаните книги и издадените видео и аудио материали, тези автори са известни и със срещите си на живо с почитателите си в много страни по света. В края на 2011 г. в Мауи, Хавайските острови се срещнаха и разговаряха пред публика повече от два часа Екхарт Толе и Уейн Дайър. На 24 април т.г. в Карлсбад, Калифорния, се срещнаха пред свои фенове Екхарт Толе и Дийпак Чопра. Събитието можеше да се следи на живо по Интернет и да се изтегли срещу $20. Изненадващо, в края на разговора към двамата се присъедини Уейн Дайър. И тук, според мен, избухна "българска бомба". Дайър започна обръщението си към публиката със следните думи:"В своето (духовно) пътуване стигнах до нов вид любов. Четох един велик Учител от България, Петър Дънов, за когото Айнщайн, когато е на върха на популярността си към края на 30-те г. казва: "Цял свят се прекланя пред мен, а аз се прекланям пред Петър Дънов". Петър Дънов

говори за различните видове любов. Той казва, че има три вида любов - човешка любов, духовна любов и божествена любов..."

Защо не погледнем какво казват споменатите фаворити на човечеството според Watkins Review?:

1445 22.06.2014 35 съвета от Уейн Дайър

35 СЪВЕТА ОТ УЕЙН ДАЙЪР, С КОИТО ДА ПРОМЕНИТЕ ЖИВОТА СИ

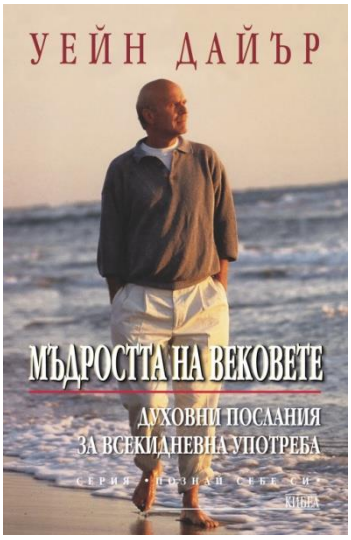

1. Чудесата се случват мигновено. Бъди готов и ги очаквай!

2. Получаваме само онова, което ЖЕЛАЕМ да приемем.

3. Любовта означава да даваш и няма ни-що общо с онова, което получаваш.

4. Вселената, в която съществуваме, е съвършена. Забави крачка и й се насладди докрай.

5. В съвършената Вселена няма случайности.

6. Вероятно ще се изненадаш да научиш, че не съществува нещо като нервен срив. Нервите не могат да се сринат. Човек сам прави този избор.

7. Всичко, с което си се сблъскал през жизнения си път, е било необходимо, за да стигнеш до тук.

8. Първата стъпка към освобождаването от нагласата за оскъдица е да благодариш за всичко, което си и което имаш.

9. Ако подхранваш мислите си и подхождаш към тях правилно, те ще се превърнат в реалност. Мислите са невероятно могъщ феномен.

10. Можем да дадем на другите само онова, което имаме В СЕБЕ СИ.

11. Не забравяй, че всеки ден, когато поглеждаш света и виждаш милиони и милиони разцъфващи цветя, Бог прави всичко това без никакво усилие.

12. Всяко „против" може да бъде формулирано така, че да се превърне в „за". Вместо да бъдеш против бедността, бъди за благоденствието. Вместо да се включваш във войната срещу наркотиците, допринасяй за чистота на младежта.

13. Винаги, когато отвръщаш на омразата с любов, ти обезсилваш омразата.

14. Всяко нещо, което искаш да притежаваш, в крайна сметка те завладява. И по ирония, щом се освободиш от него, започваш да го получаваш в по-големи количества.

15. Обещай пред себе си да правиш онова, което обичаш, и да обичаш онова, което правиш. Още днес!

16. Вслушвай се в онези вътрешни сигнали, които ти помагат да направиш верния избор – няма значение какво мислят околните.

17. Най-сетне осъзнах, че другите хора ще си останат точно такива, каквито са, независимо от моето мнение за тях.

18. Всичко в света е свързано чрез мисълта.

19. Не можеш винаги да контролираш това, което става извън теб, но винаги можеш да контролираш какво става вътре в теб.

20. Всяка човешка постъпка започва с мисъл, идея, представа, мисловен образ. Едва след това придобива материална форма.

21. Не се безпокой за каквото и да било – никога! Или имаш контрол над него, или не. Ако имаш – действай. Ако ли не – махни с ръка. Не хаби енергията си за тревоги.

22. Единственият отговор на омразата е любовта. Всичко друго ще те съкруши.

23. Желанието непременно да бъдеш прав поражда страдание. Когато се изправиш пред избора да бъдеш прав или да бъдеш любезен, бъди любезен и ще видиш как страданието ти изчезва.

24. Всичко, което те парализира, пречи и отклонява от целта, е създадено от теб. Можеш да го изхвърлиш веднага, щом решиш.

25. Щом повярваш в себе си и прозреш, че душата ти е божествена и безценна, ще се превърнеш в същество, способно да прави чудеса.

26. В света не съществува стрес, а само хора със стресиращи мисли.

27. Никой не е способен да предизвика в теб гняв или стрес, само ти самият можеш да го сториш, в зависимост от начина, по който възприемаш твоя свят.

28. Когато осъзнаеш и почувстваш чудото, което представляваш, добиваш увереността, че няма нищо невъзможно.

29. Отнасяй се с търпение и любов към всяка плашеща мисъл. Упражнявай се да гледаш на страховете си като страничен наблюдател и ще видиш как се разсейват.

30. Никой не може да бъде собственик на каквото и да било. Колкото по-скоро го осъзнаеш, толкова по-добре ще съумееш да се настроиш в съзвучие с чудесния принцип на изобилието.

31. Душата ти, онова тихо празно пространство в теб, е твоят съветник. Тя винаги те насочва в правилната посока.

32. Не позволявай в тялото ти да се промъкне старец.

33. Погледни на всяко препятствие като на нова възможност.

34. Когато ни нараняват, хората правят единствено онова, на което са способни при дадените обстоятелства.

35. Бог работи с теб, а не вместо теб.

С

МИСЛИ ОТ ЛЕГЕНДАРНИЯ УЧИТЕЛ ПО ДЗЕН БУДИЗЪМ ТИЧ НАТ ХАН ЗА ЛЮБОВТА – НА ПЪРВО МЯСТО Е ДА РАЗБИРАШ ДРУГИЯ.

1. Ако шепа сол се разтвори в чаша вода, водата няма да може да се пие. Но ако я изсипете в река, от тази вода отново ще може да ползвате за готвене, за пиене и за миене. Реката е огромна и тя има способността да приеме, да обгърне и да трансформира. Ако сърцето е малко, способността ни за разбиране и

съпричастност е ограничена и ще страдаме. Не можем да приемем несъвършенството на другите и изискваме от тях да се променят. Но когато сърцата ни стават по-големи, същите тези неща вече не ни карат да страдаме, защото можем да ги приемем и да сме съпричастни, да ПРЕГЪРНЕМ другия. Да приемаме другия такъв, какъвто е. Само тогава той сам ще потърси начин да се промени.

2. В истинските дълбоки отношение границата между вас и другия човек се размива. Той – това сте вие, и вие – това е той. Вашето страдание е негово страдание. Когато вие осъзнаете собственото си страдание, ще помогнете на другия да страда по-малко. Страданието, както и щастието, вече няма да ви се струва като самотно занимание. Това, което се случва с любимия ви човек, ще се случва и с вас. В истинската любов няма разделение. Там няма изречения като: „Това е твой проблем.“

3. Същността на дълбоката любов е в това да предлага щастие. Вие може да се превърнете в лъч светлина за другия! Но е невъзможно да предложите щастие на другия, ако вие сам не го изпитвате. Ето защо е важно първо да построите своя вътрешен свят, да приемате себе си и да се обичате. Тогава ще имате какво да предложите на другия. Когато се грижите за вашето собствено щастие, това всъщност е грижа за способността ви да обичате. Ето защо да обичате, това е изкуството да се грижите за собственото си щастие. Ако имате достатъчно разбиране за любов, всяка минута в живота ви ще е радост. Разбирането за страданието на някого е най-големият подарък, който можете да му направите. Разбирателството е другото име на любовта. Ако не може да разберете другия, значи не може и да го обичате.

4. Често се влюбваме не защото истински обичаме и разбираме този, който е цел на нашата страст, а за да отвлечем вниманието ни от собствените ни страдания, проблеми или неприятни емоции. Когато сме щастливи със себе си и се чувстваме добре в собствения си свят, тогава можем да дадем щастие и на другия и да го поканим в този свят. Да знаем как да обичаме, означава да разбираме другия. За да разбираме добре другия, трябва да го чуем. Изкуство е да донесете облекчение на другия за страданието му! Ако не разбирате корените на страданието му, няма да можете да му помогнете, както лекарят не може да излекува болестта ви, ако не знае причините за нея. Колкото повече разбирате, толкова повече обичате. Колкото повече обичате, толкова повече разбирате. Това са двете

страни на една и съща реалност. Способността да разбирате и способността да обичате са едно и също нещо.

5. Често, когато казвате „Аз те обичам!“, вие акцентирате върху АЗ, без да се замисляте върху самата любов, която предлагате и изпитвате. Причината за това е, че се намирате в плен на егото си. Смятате, че сте нещо отделно, но в света не съществува такова нещо като отделно „Аз“. Едно цвете се състои предимно от елементи, които нямат общо с цвета – хлорофил, слънчева светлина и вода. Ако вземете на цветето само един от тези елементи, то вече няма да е цвете. Цветето не може да съществува само по себе си. То може да съществува само при свързване с други елементи и взаимодействие с тях. Това е СЪВМЕСТНО съществуване. Така е и с човека. Елементите за съществуването на човека са слънце, земя, любими, родители, предци. Ако сте в състояние да видите взаимосвързаното битие между вас и любимия ви човек, само тогава ще почувствате, че неговото страдание е и ваше страдание, че вашето щастие е и негово щастие.

1447 22.06.2014 14 мисли от Дийпак Чопра

14 ВДЪХНОВЯВАЩИ МИСЛИ НА ДИЙПАК ЧОПРА

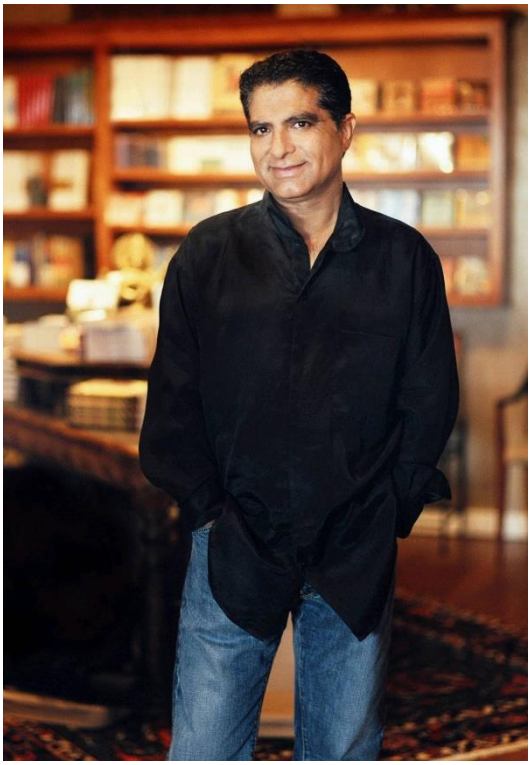

Целта на живота е разрастването на щастието. Щастието е целта на всички други цели. Повечето хора се намират под впечатлението, че щастието идва от постигането на успех, натрупването на богатство, от здравето и добрите отношения. Успехът, богатството, доброто здраве и хармоничните отношения са СТРАНИЧНИ продукти на щастието, а не негова причина.

Идеалното здраве, чисто и ненарушимо, е състояние, което сме изгубили някъде по пътя. Възстановявайки го, възстановяваме целия си свят. Здравето не е просто отсъствие на болест. То е вътрешно усещане за радост и щастие, което трябва да ни съпътства постоянно.

Най-здравословният отговор на живота е радостта.

Не се страхувай от Любовта! Тя е най-голямата благодат. Когато имаш любов в душата си, няма да имаш място за страх, болести, омраза... Позволи си да прощаваш на себе си и на другите и ще видиш колко по-щастлив и свободен ще станеш.

Нашето вътрешно Аз се стреми да открие смисъла на живота, да достигне до края на страданието и отговорите за загадките на любовта, смъртта, Бога, душата, доброто и злото. Един живот, изживян повърхностно, никога не би могъл да отговори на тези въпроси или да ни накара да престанем да ги задаваме.

Чудесата се случват всеки ден. Макар и да ги мислим за изключителни, чудесата всеки ден прекосяват и нашия живот. НИЕ избираме дали да ги забележим или подминем, без да съзнаваме, че биха могли да променят съдбата ни. Ако приемем, че чудесата съществуват, само след миг животът ни може да се преобрази в шеметно изживяване, по-чудесно и вълнуващо дори от най-съкровените ни мечти! Пропуснем ли ги, случаят отлита завинаги.

Хората непрестанно се стремят към сигурност, но стремежът към нея е твърде илюзорен. Всяка обвързаност е признак за несигурност. Този, който се стреми към сигурност, я преследва цял живот - и никога не я постига.

Всеки човек има уникална дарба и особен талант, който да подари на другите. Когато съчетаем своята уникална дарба със служене на хората, ние сме намерили своята цел на живота.

Отърси се от потребността да получаваш одобрението на другите. Ти не зависиш от ничие одобрение. Независимо какво ще си помислят другите и пред какви предизвикателства ще се изправиш, няма по-голямо щастие от това да се осмелиш да бъдеш това, което си.

Винаги, когато срещнеш съпротивление, дай си сметка, че насилвайки ситуацията, съпротивлението са̀мо ще се увеличава. Откажи се да защищаваш своите становища. Престани да се бориш и да се съпротивляваш и ще изживееш в пълна мяра настоящия миг. Защото "Миналото е история, бъдещето е мистерия, а настоящият момент е дар."

Ти мразиш или обичаш у другите само онова, което обичаш или мразиш в себе си. Ти привличаш в живота си хората и ситуациите, от които имаш нужда, за да научиш определен урок. Когато реагираш с гняв или избираш насилието, ти обръщаш гнева и насилието срещу себе си. Каквото даваш, това и получаваш. Не бъди жесток със себе си!

Вземѐте решение да давате където и да отидете, когото и да видите. Докато давате, ще получавате. Колкото повече давате, толкова по-голямо ще става доверието ви в чудодейното действие на този закон. И тъй като ще получавате повече, възможностите ви да давате също ще се увеличат.

Колкото по-малко отваряш сърцето си към другите, толкова повече сърцето ти страда.

Откажете се от своята обвързаност с известното, прекрачете в неизвестното - и ще навлезете в полето на всички възможности!

1448 22.06.2014 26 безценни житейски съвета от Далай Лама

26 БЕЗЦЕННИ ЖИТЕЙСКИ СЪВЕТА ОТ ДАЛАЙ ЛАМА

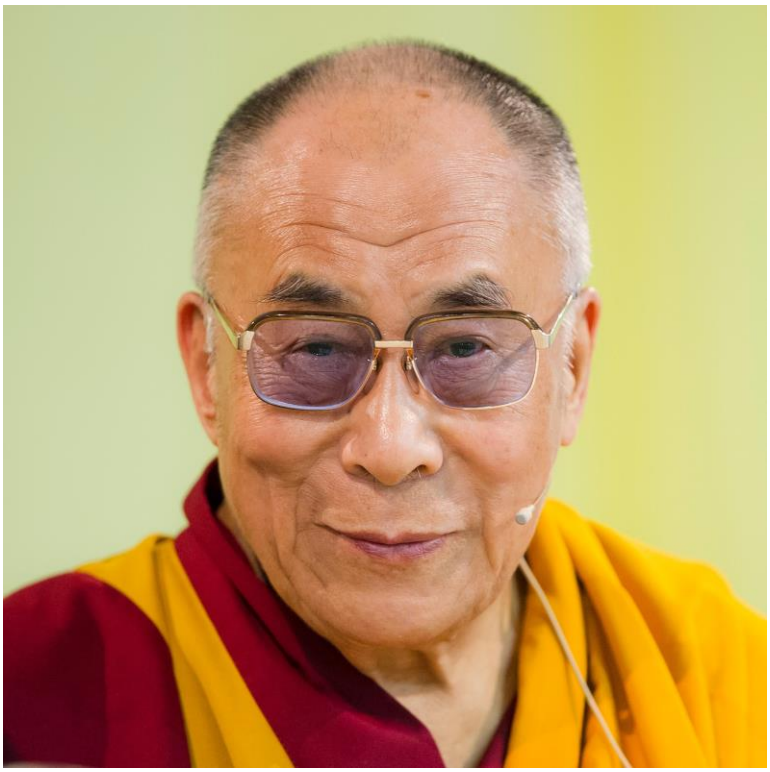

1. Имайте предвид, че голямата любов и големите постижения включват и голям риск.

2. Когато губите, не губете и урока.

3. Спазвайте правилата: уважение към себе си, уважение към другите и отговорност за всички действия.

4. Помнете, че когато не получавате това, което искате, това понякога е голям късмет.

5. Научете правилата, за да знаете как порядъчно да ги нарушавате...

6. Не позволявайте малък спор да руши голямо приятелство.

7. Когато осъзнаете, че сте направили грешка, предприемете действия да я поправите.

8. Всеки ден прекарвайте известно време сам със себе си.

9. Бъдете отворени за промени, но не се отказвайте от ценностите, в които вярвате.

10. Помнете, че понякога тишината е най-добрият отговор.

11. Живейте добър, почтен живот. Когато остареете и се върнете назад във времето, ще се насладите отново на преживяното.

12. Нека атмосферата на любов в дома ви е в основата на вашия живот.

13. Моята религия е добротата.

14. Споделяйте знанията си с други. По този начин ще достигнете безсмъртие.

15. Като човешки същества ние всички искаме да бъдем щастливи. Ключът към щастието е във вътрешния мир. Големите пречки пред него са емоции, като гняв, привързаност, страх и подозрение; докато любовта, състраданието и чувството на отговорност са източници на мир и щастие

16. Веднъж в годината посетете място, на което никога не сте били преди.

17. Помнете, че най-добрата връзка е тази, при която любовта ви един към друг е повече от нуждата да сте заедно.

18. Съдете за вашия успех по това, от което трябва да се откажете при постигането му.

19 Само неприятелите ни ни дават възможност да се учим на търпение.

20 Всеки ден, когато се събуждаш, благодари за това, че си жив. И си обещай, че няма да пропилееш този безценен дар. Обещай си, че ще използваш енергията си, за да се развиваш, да отвориш сърцето си към другите, да просветлиш ума и душата си. Обещай си, че ще изпитваш любов, а не гняв.

21 Няма значение какво ти казват другите. Няма значение какво мислят другите. Ти си този, който си. Не дължиш обяснения на никого, освен на себе си.

22 Когато срещам хора от други култури знам, че те всички търсят щастие и не желаят да страдат. Това ме кара да гледам на тях като на братя и сестри.

23 Няма нужда от храмове, няма нужда от сложни философии. Мозъкът ми и сърцето ми са моите храмове, моята философия е добротата.

24 Любовта и състраданието са необходимост, а не лукс. Без тях човечеството няма да оцелее.

25 Любовта е липсата на желание да съдиш другия.

26 Можем да живеем без вяра и религия, но не можем да оцелеем без човешка обич!

1449 22.06.2014 И още веднъж Екхарт Толе

И ОЩЕ ВЕДНЪЖ - ЕКХАРТ ТОЛЕ:

Да не се съпротивляваш, да не съдиш и да не се привързваш са трите аспекта на истинската свобода и на просветления начин на живот.

Духовното пробуждане е пробуждане от съня на мислите.

Не позволявайте на един луд свят да ви каже, че успехът е нещо друго, освен настоящият момент!

Любовта не е отвън, тя е дълбоко вътре във вас. Вие никога не можете да я загубите и тя не може да си тръгне.

Повечето хора никога не са напълно присъстващи в сегато, защото подсъзнателно вярват, че следващият момент е по-важен от сегашния. Но така вие пропускате целия си живот, който никога не е "сега".

Всички неща, които наистина си заслужават – красотата, любовта, творчеството, радостта и вътрешния мир – възникват отвъд ума.

Отъждествяването ни с ума създава пречупени понятия, етикети, образи, думи и определения, които блокират всички истински взаимоотношения. Това пречи на връзката между вас и любимия човек, между вас и природата, между вас и Бог. Умът създава една мъгла от мисли, която илюзорно ви кара да се чувствате отделен от всичко останало. Забравяте основното, че въпреки различните форми на физическо проявление, ние всички сме едно цяло и сме свързани помежду си.

Истинските отношения не са тези, които се доминират от егото. В една истинска връзка взаимоотношенията са открити и вниманието е насочено към ДРУГИЯ.

Винаги казвайте „Да“ на настоящето! Какво може да бъде по-безсмислено и налудничаво от това да оказвате вътрешна съпротива настоящата действителност? Има ли нещо по-налудничаво от това да се противопоставяте на самия живот, който винаги е СЕГА! Приемете настоящето, кажете „ДА“ на живота - и ще видите как изведнъж животът ще започне да работи за вас, а не срещу вас.

Нещастието и пълното отдаване на Настоящето не могат да съществуват едновременно.

Свободата от нещастието винаги е постижима, и то постижима сега, в ТОЗИ момент - в момента, в който престанете да си създавате истории за вашето нещастие.

Времето не е ценно изобщо, защото е една илюзия. Това, което вие възприемате като скъпоценно не е времето, но една точка, която е вън от времето: СЕГА. Това е наистина ценно. Колкото повече сте фокусирани върху времето - минало и бъдеще, - толкова повече ще пропускате СЕГАТО - най-ценното нещо, което съществува.

Веднага след като почетете настоящия момент, всички нещастия и борби се разтварят и животът започва да тече с радост и лекота. Когато действате от осъзнатостта на СЕГАШНИЯ момент, каквото и да правите става пропито с чувство за качество, грижа и любов - дори и най-простите действия.

В днешното бързане всички ние мислим прекалено много, търсим твърде много, искаме прекалено много и забравяме за радостта от това ПРОСТО ДА БЪДЕМ.

Автентичните човешки взаимодействия стават невъзможни, когато се изгубиш в ролята.

Всяко действие често е по-добро, отколкото липсата на действие, особено ако сте останали в една нещастна ситуация дълго време. Ако сгрешите, поне можете да научите нещо - в такъв случай това вече не е грешка. Ако останете заседнали, не научавате нищо.

Притеснението се преструва, че е необходимо, но не служи за нищо.

1450 22.06.2014 Вчера изграхме Паневритмията с новия текст 17:42:33 от Г.Г. Здравей отново! Твоят отговор изпълни душата ми с радост. Сега празникът ни е взаимен. Така се радвам за видеото с Небесната А.! Да сте живи и здрави! Бог да ви благославя винаги и навсякъде! Надявам се да поддържаме връзка - и когато Елма реши, да се видим. Поздрави на К. и А.! Вчера за първи път изграхме Паневритмията с новия текст, днес отново. Толкова ме радва това! Ще чакам отговора ти! Доскоро! С Радост, Мир и Любов, и с безкрайни благодарности! - Г. и П.

1451 23.06.2014 За класическия Майстер Екхарт (1260-1328) 06:13:46 до В.Л.: *Всъщност, аз съм сгрешил, като съм нарекъл Толе и класическия Майстер Екхарт (1260-1328), на латински Eckhartus de Hochheim, с рождено име Йоханес, доминиканец-неоплатоник. Може да потърсиш информация за него в интернет, мен ме е впечатлил като последовател на Платон и най-вече с идеята си за искрата Божия в човека. Добре е да по-*

търсим неговите съчинения "Разсъждения върху интуицията", "Книга за божественото утешение", "За благородния човек". Иначе, както ти казах, съм гледал и слушал съвременния Екхарт Толе в интернет и на видеозаписи.

1452 23.06.2014 Тънкости на беинсастията – лични астробеседи 6:54:00 до В.Л. *По теория важи близостта на слънцата, но от наблюдения констатирам, че някои по-далечни беседи[19] са по-важни за нас по причини, които засега не мога да си ги обясня. Но знаем, че в рождената секунда влиза в тялото само една част от душата на човека, другите влизат по-рано или по-късно, някои дори след години или десетилетия, а при много хора въобще висши същности не влизат, защото такива хора нямат съвест, душа и дух (причинно, будическо и атмическо тяло). Трябва да се четат поне по 5 и даже повече беседи от двете страни на точния съвпад по градус и минута. Нали от Индия знаем за "дваждырожёднный" и даже "трижды" и повече. Затова правим небомигове на Учителя и за датите, когато е съобщил, че в Него е влязъл Духът, Христос, Бог и пр. И за себе си трябва да съобразим кога сме се пробудили духовно или по някое най-силно преживяване от този род - и на* ***него*** *се прави небомиг. Важат и градусите и минутите на всяка друга планета в хроскопа ни - съответните беседи би трябвало да дадат разковничета и за тия ни същности, защото по Слънце важи само за духа ни. Ако някой няма разум, душа и дух, фактически се е въплътил само на ниво астрално или ментално тяло и тогава трябва да се гледат Марс, Венера и Меркурий.*

Пък и има нещо основно, което съм отразил някъде. Уцелвания в случая по системата на "беинсастрията" стават

---

[19] *В случdя става дума за определяне на "лични" беседи от Беинса Дуно за всеки човек поотделно, според близостта на слънчевата дължина в еклиптиката по време на раждането до дължините на Слънцата на най-близките беседи.*

*най-вече за душите, които са приели **Учителя** и са с "беинсанска" монада. Нали Кришна казва на Арджуна, че който се е покланял на някой авторитет, след смъртта си отива при него, а който се е покланял на Господа, си отива завинаги при Господа и в Господа. Е, има и божествени авторитети, Божии души и духове, просветители, "тръби", светии, гении и пр., които също са пътечки към Учителя и Бога. Нали знаем, че с Бога може да ни запознае само Учителят, а с Учителя - само Ученик? Така че някъде съм споменал за това с термини като "елеазастрия", "зорастрия" (Петьо, Зор Алеф), и пр. В такива случаи си правим синастрия с лекциите и рожденте хороскопи на съответните апостоли.*

1453 23.06.2014 Периферните астробеседи са за външните ни тела 07:46:38 от В.Л. Когато гледах беседите и си задавах този въпрос, реших, че има една централна, която е най-близо до часа на раждане и се отнася за духа ми. Следващите в същия час се нареждат в кръг около нея и "говорят" за душата ми. По-периферните, изнасяни от Учителя в по-късните часове на моята дата, обслужват по-външните ми тела[20]. Но наблюдението ми е конкретно - за самата мене; всеки трябва да си го открие за себе си... Това ми дойде...

1454 23.06.2014 Истинският приятел иска да учим, да работим и да живеем заедно 11:03:00 до Г.Г. и П.[21] *Здравей, Приятел! Ще се опитам да ти отговоря на въпросите доколкото мога, но откъм собствения си опит и мозък, тъй като от години няма пълна гаранция за директен Контакт чрез осияние. Не че не са идвали инцидентно, но това вече не зависи от мене. И до днес има ярки изяви на Слово и Дело, които ще се запомнят, но са неочаквани - не зависи от нас. В редки случаи зависи, защото на Бог Му е приятно да Му се молим за конкретни*

---

[20] ***Всъщност, беседите за душата би трябвало да са по лунния градус.***
[21] ***Имената и инициалите на хората са кодирани по тяхно настояване.***

работи - това не всеки го знае или го забравяме. Например, преди няколко дни си загубих очилата, търсих ги навсякъде и накрая и Го помолих да ми ги намери. Незабавно ме заведе до мястото, където нямаше да ги намеря никога или поне не скоро. Разбира се, не Му пречи да ни оправи зрението или каквото да е друго мигновено, обаче има природни и духовни закони, които искат ние ***лично*** *да осъзнаем недостатъците си и да ги изправим, за да изчезне от нас някоя болест, някое несъвършенство.*

Щом някой има вяра и доверие в този вид Контакт (осиянията на Елма), както в случая ти, "телеграмата" вече е отишла където трябва и Бог работи по съответните проблеми на дадения човек. Отговорите вече са ***в събития****, а много по-рядко в писмен или устен вид.* ***Това*** *е сега разликата. Ако не се получи веднага такъв отговор* ***на дело****, значи просто още не е дошъл моментът или това означава, че Небето има предвид нещо по-добро за нас и затова чака да осъзнаем и формулираме потребностите си по нов начин. Ако би изпълнил някоя наша молба на базата на по-нисък идеал, такива ще бъдат и последствията. Понякога го прави за урок, но в други случаи не изпълнява.*

1.Относно работата по беседите, по преводите. Нищо по-хубаво от това, но си прав, съществуват проблеми. Учителят е препоръчвал да се започва хронологично от първите 6 годишнини на Неделните беседи, но ние нямаме гаранция кой издател е сравнително най-автентичен. Не е давал да се превежда на други езици Младежкият (Специалният) Клас. Днес най-тревожният проблем, особено с тия 1800 неиздавани беседи след заминаването на Учителя, е че всеки ги редактира както му падне. Получават се направо "ужаси" в някои случаи, не искам да давам примери и да изпадам в подробности. Тия, които претендират, че ги печатат "автентично", не знаят едно

*много важно обстоятелство: попаднали са само на **една** от стенографските дешифровки - тази на някой отделен стенограф. А всички са записвали и дешифрирали различно - това е неизбежно и е факт. Именно по тази причина Учителят е поканил няколко стенографа да записват едновременно, а накрая всички стенограми да се сверяват и обединяват в един възможно най-автентичен текст от бр. Борис Николов. Той даваше тия свои синтези на нас, няколко души, на които имаше доверие, да ги преписваме на машина и оглаждаме окончателно. Добрата вест е, че имаме достъп до тия текстове и затова си попаднал където трябва. Ако ми се доверите с П., ще ви давам за превод именно от тия текстове. Само че тук ги нямам хронологично от първите 6 годишнини, имам само някои от така наречените "неиздавани". Както и да е, всяко Слово на Учителя е свещено и еднакво ценно. Той казва, че за всяка фундаментална мисъл от всяка беседа човек би трябвало да живее 25 хиляди години на земята, за да достигне до нея сам. А ето че на нас, българите, сега е дадено безценно съкровище. Затова в момента ти изпращам няколко такива беседи, за които гарантирам че те са именно от синтезите на бр.Борис. Но заедно с това искам да помислите с Р. за още един метод на работа, особено за преводи. Учителят е предприел с учениците Си именно такива вариантни опити за предаване на Словото на другите народи, които не са преводи на цели беседи. Казва, че ако би се родил на Запад, би изнасял поне три пъти по-кратки беседи, и то в съвършено друг стил, съобразен с манталитета на запада и на съответния народ. Нали съществува етнопсихология - за всеки народ трябва различен тип Слово, въпреки че то е предназначено за цял свят - за децата и учениците на Бога сред всички народи. 11 години е изследвал черепа на българина, направил е измервания едва ли не във всички наши градове и села и е дошъл до извода, че то-*

*ва най-дебелият череп в света: трябва да му се говори дълго и да се повтаря една и съща мисъл много пъти в много варианти, за да го "пробие". Това е едно от обстоятелствата, поради които западният човек не може да го разбере и затова не всеки на запад харесва **буквално** преведените оригинални, цялостни беседи. Като е имал предвид това Учителят и като е констатирал този ефект, т.е. "малефект" от тогавашния опит с чужденците, препоръчал е да се правят синтези на Словото и ПЪРВО ДА СЕ ПРЕВЕЖДАТ И РАЗПРОСТРАНЯВАТ ИМЕННО ТЕ. Един такъв сполучлив синтез е "Учителят говори" на Жорж Радев; друг - "Свещени думи на Учителя" от Савка Керемидчиева. Те са най-много превеждани на чужди езици и действително имат най-голямо въздействие извън България. Но и те имат своте недостатъци и Учителят е отбелязал това. Така че, препоръчваме да се започва с преводи на следните форми: 1.Анотации; 2.Резюмета; 3.Конспекти на беседи; 4.Извадки свободно; 5.Извадки по теми; 6.Есета с преразказано Слово. 7.Спомени за Учителя и Братството; 8.Лексикографски обработки (речници на Словото - предметни, тълковни, честотни и т.н.; 8.Научни изследвания на Словото;*

С моите приятели отдавна имаме опит с такива форми и вече можем да представим някои готови работи. Ние ги считаме за "домашна работа на ученика" и затова всяко от тях има значение преди всичко за лично осъзнаване на Словото и лична употреба, но в много случаи играе добра роля и за други души. Минусът е, че всеки подбира мисли на нивото на своята собствена еволюция. Затова на българина не се препоръчва да започва с такива преработки, но да чете и изучава Словото Божие в оригинал (доколкото е оригинал...).

За да не бъда многословен и голословен, на този етап ще ти изпратя образци от наши готови работи:

1.Избрани беседи, редактирани окончателно на моя отговорност;

2.Спомени за Братството (тях ще ти ги пратя чрез wetransfer, понеже файлът е по-голям)

3.ДЕС - Три файла от работваната от години Диалектическа Енциклопедията с мисли от Словото на Учителя по тези, антитези и синтези. В един от тях съм дал команда за азбучно подреждане, но в другите това още не окончателно, понеже са в процес на работа. Това обаче не пречи да се превеждат, ако изберете и този метод за представяне на Словото, тъй като накрая ще се даде команда за азбучно подреждане на съответния език. ***Коментарите са мои, засега препоръчвам да не се превеждат и да ги четеш само ти, ако искаш, тъй като на места са много субективни и "революционни", някои души може да се смутят.***

4.Астрокаталог на беседите на Учителя, съставен от Красимир Хубанов. По него всеки може да определи беседата-разковниче лично за него, според рождената си дата. Също и още няколко такива фундаментални за всеки поотделно беседи с уникални ключове за живота му. За тази цел трябва да имате рождени хороскопи, за да знаете в кой градус ви е слънцето и съответно всяка планета.

5.Справочни файлове - Всички беседи на Учителя хронологично и списък на обработените от мен досега беседи по съкращения.

6.Изпращам ти и един текст за формите на работа в света, ако вече не е дошъл до теб.

Ако кажеш, ще ти изпратя и последните осияния от настоящата година 150 (2014), събрани в кн.39, и които събирам още за кн.40 и следващите.

Още веднъж изразявам радостта си, че в твое лице срещам още един Приятел от Вечността с два лъча над главата

- Посвещението на Смирението. То се отличава с Разпознаване на сродните души от Ятото, доверие към тях и сътрудничество за разпространение на Словото. Познаваме много хора с интерес към Учителя, но твърде малко са тия, който отговарят на критериите за Приятелство. Приятел означава "Приет Ел" (Бог) - разпознат и приет Бога и в другия, а не само в себе си; означава и "При Ятото". Мнозина ни търсят рядко или въобще не се интересуват от нас, въпреки че се "засичаме" с тях десетилетия наред по паневритмии и на Рила. Гледат ни безразлично, някои даже враждебно и осъдително, понеже са жертва на слухове. Това са само познати, но не и приятели. ***Истинският приятел е душа, която иска да учим заедно в Школата на земята и на Небето, да работим за Бога заедно и да живеем заедно в едно духовно семейство, в комуна, в Братство****. Има хора, които не изпитват и най-малък импулс да сме в тандем по нито една от тия линии, понеже не ги вълнуваме, не ни вярват, не ни харесват или пък са напълно безразлични. Това не е за осъждане, то е просто един факт, макар и понякога да ни опечалява. Тях ще оставим за в бъдеще, за да опитат своите съображения, вкусове и теории - да видят плодовете на своите избори в живота. Не че не им желаем доброто и високи успехи и щастие, но съзнаваме, че те не са души от нашето Ято, с които сме излезли някога заедно от Бога. Обичаме и тях, готови сме винаги да им услужим и да се откликнем на всеки техен въпрос или нужда, но ще живеем и работим основно с най-сродните. Ако общ живот по обективни причини засега не е възможен, то обща Школа и обща Работа за Бога са винаги възможни.*

1455 23.06.2014 Прогнози чрез беинсастрия 11:25:39 до В.Л.: *Правиш интуитивно и логически изключително откритие - че око-*

*лните беседи могат да се преизчислят по време **за прогнози** - как ще се развият нещата в живота ни **последователно**. Фундаментално! По системата на примарните дирекции един градус е равен средно на 1 година, така че имаме мегдан да изследваме и по-отдалечени беседи. (Става дума за личната беседа от Учителя за всеки човек според рождената му дата и Астрокаталога на беседите от К.Хубанов). Под "околни беседи" в писмото до В. съм имал предвид тия, които се отдалечават прогресивно по зодиакална дължина от най-точната. Например, ако използваме дирекциите, то в беседата от Учителя, произнесена след един месец, според това предположение би трябвало до има прогнози и разковничета за 30-годишната възраст на човека. А може и по прогресии - и т.н.)*

1456 23.06.2014 Културни ценности за народа и оглашените 11:48:07 до Г.Г. *Няма начин да не дам на тъй сродни души като вас веднага най-ценното, което съм работил.*

*Тия спомени са **също** подходящи за превод и представяне пред чужденците, тъй като отговарят на "стратегията" на Учителя да има подготвителни материали за **постепенно приближаване на западното съзнание към Словото на Учителя.** Точно по тази логика, сега се случи нещо важно за мен в пренареждането на приоритетите за издаване на книгите, които съм работил и работя. Аз бях забравил за едни указания от най-горе за тия приоритети и чак сега разбрах защо нещата с десетилетия не вървят: понеже не съм спазил този принцип. Разпространението и преводите направо от беседите на Учителя е най-високият идеал, обаче това е предназначено за готовите, узрелите души - за учениците Му на земята. Ако мислим за народа и човечеството, трябва **демократичен** подход - "подхващане" на Делото откъм достъпната за съзнанието им страна. За тази цел и аз възприех от най-културните и интелигентни ученици на Учителя този метод: да творим и*

да разпространяваме литературни и научни феномени в духа на Новото, както и избрани филми, пиеси, музика и т.н. Сам Учителят е правел и препоръчвал това постоянно. Нарича го "база на Божественото в културната история на човечеството". Затова сега давам предимство на следващата книга, която ще пусна под печат, да бъде именно от този род: "Фантастични видения". След това ще издадем библиотека "Прекрасни чудаци" - поне първия том от нея. После ще обнародвам Спомените за Братството, а останалите неща, които са Директно Слово и обработки на беседите, по тази принцип трябва да са най-накрая. Това не е пренебрегване на Учителя, а грижа ***за народа и оглашените****. За учениците* ***имаме*** *публикации и те си вървят с предимство, откакто се помним. В сайта с осиянията (http://neobyatnotogovori.blogspot.com) са влизали вече над 86 хиляди души*[22]*.*

1457 25.06.2014 Много ми харесват астроформулите и астромолитвите 19:15:47 Здравей! Много ти благодаря за отговора и материалите! Как сте вие, как вървят при вас нещата? Наскоро прочетох информацията за Седемте Рилски Езера и сега четем с П. за планетите. Много ми харесват астроформулите и астромолитвите. Изобщо, цялата информация е чудесна! Надявам се скоро да можем да се видим. Желаем ви всичко най-божествено! С Мир и Любов! - П. и Г.

1458 23.06.2014 Поне горе се срещаме 00:35:38 от Р.К. Не ми остава време и сили за нищо, освен да се зарадвам на поредното писмо от теб! Постоянно си мисля за вас и ви сънувам от време на време... поне горе се срещаме :) Е, всъщност ние никога не сме се разделяли, просто така ни изглежда...

27.06.2014 Нищите духом. Абсолютност и пълна безотговорност

27.VI.150(2014)

---

[22] *Към момента на редактирането на този текст (15.06.2017 г.) броячът показва 193 500 души.*

НИЩИТЕ ДУХОМ
АБСОЛЮТНОСТ
И ПЪЛНА БЕЗОТГОВОРНОСТ

2014, Юни 23 21:55:26 въпрос от В.Л.:

- Как да различим кои души са човешки и кои ангелски, кои на паднали ангели, а и останалите? За андроидите вече се ориентирам...

Учителят казва: "Човешките души нямат качеството на падналите души, на падналите ангели, а са по душа по-чисти".

27.VI.2014 г. 07:52:43 ч.

- Такъв въпрос и за мене е нов, както и думите на Учителя, че човешките души са по-чисти от падналите ангели. Чел съм само, че не ние сме виновни за грехопадението, а именно падналите ангели, но много хора са им повярвали и ги следват, подражават им. Как да различаваме обаче ангелите от човешките души, когато са на земята, наистина е проблем.

*За падналите ангели може да се каже същото, както и за "синовете на тъмнината" в Библията: "Синовете на тъмнината са по-умни от синовете на виделината". Разликата е в това, че падналите ангели **имат** душа и затова имат шанс да се покаят и да се спасят, да се върнат към Бога. Това важи и за някои от синовете на тъмнината, които имат душа, когато един ден се покаят.*

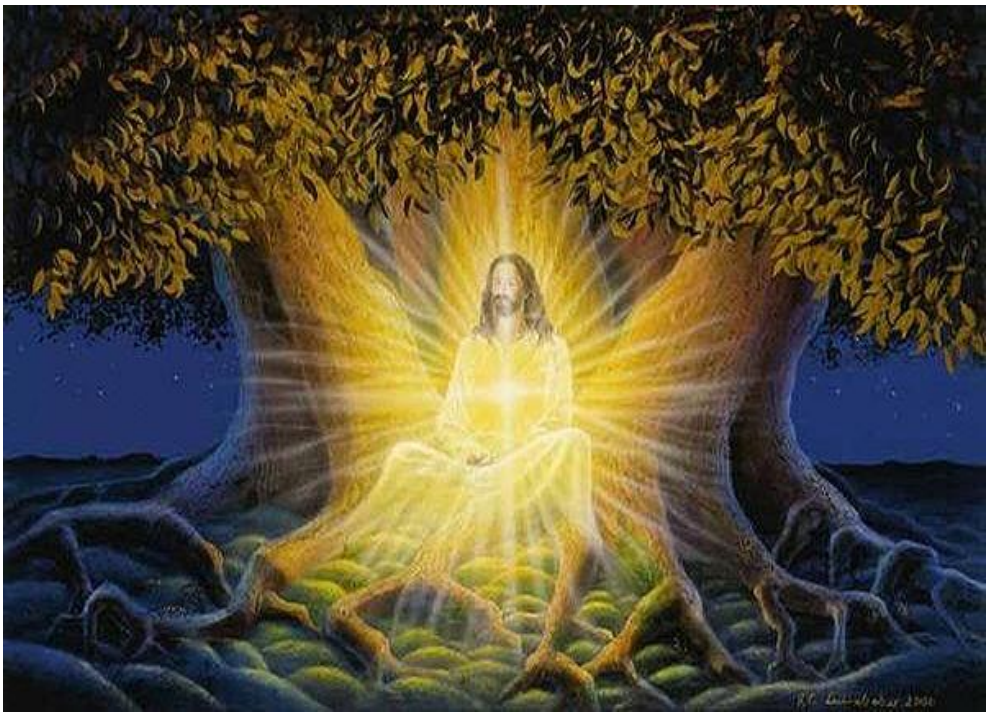

*Ние знаем от Учителя, че човекът е последното творение на Бога и че е същество, което се отличава със стремежа си **да съзерцава, да мисли и да учи**. Има и други определения за човека в беседите, но това е **главното.** Следователно, можем да стъпим на това, за да го отличаваме от всички други същества в йерархията. И богове, и ангели, и адските същества не могат да се мерят с Човека по този показател. Всъщност, много от тях могат да учат много по-бързо и качествено от човека поради по-развития си мозък, **обаче мотивацията им не е ученето, а нещо друго** - най-различни мотивации, според всеки отделен вид. Те учат (които от тях го правят), за да могат да стават функционери, творци, учи-*

тели, служители, воини и какво ли още не, но не могат да остават дълго на нивото на ученето и насладата от ученето, на което е способен само Човекът.

*Тъй като истинският човек е проекция на **Бога** и въплъщение на **Бога**, той е подобен на Него именно по основното Му качество и жажда: необходимостта да съзерцава, да размишлява, да учи, да изучава - а не да поучава или действа. Не че Бог не прави и не може да прави и всичко останало, което е заложено като потенциали и в човека, но нещата извън ученето, дори и създателството, творчеството, функционерството не Му доставят такава върховна наслада и удовлетворение както съзерцаването, наблюдаването и изучаването на Битието.*

*В този смисъл, можем да отличим човешката душа от ангелската и естествата на божествата и адските същества по това, че **истинският човек копнее да си остане вечно ученик и да седи на последния чин**. Не се напъва да става съветник, учител, създател, функционер, даже и служител като ангелите. Затова, именно, и Христос ни съветва, и Учи-*

телят още в първите Си беседи казва да не бързаме да ставаме Учители и фактори в света. Това за "щастливата глина в ръцете на Създателя" и "готовността й вечно да се остане на ниско ниво" говори именно за иманентната същност на Чо - века, като Негово последно творение. Всички останали имат елемент на гордост или тщеславие, на милосърдие и самопожертвеност, на какво ли още не, обаче не и тази жажда и та - зи готовност на Човека да остава в съзерцателно и учебно състояние, подобно на Бога. Нали в "Багавад джитà" се казва, че Бог е целият в дейност - и пак е необвързан от дейност?

Тази независимост от дейност е независимостта на Абсолютния Дух от Тот, от Отца, въпреки че се намира в глъбините Му. Самият Деус е Отец, Създател, Творец, Функционер - Той не може без това, без да престане да бъде Огън.

Бог в глъбините Си обаче е Абсолютен и няма нужда от изява и проява, от осъществяване. В активната Си фаза, до - ри и когато е Учител, Универсален Дух, Абсолютният, с най - голямо удоволствие става Ученик, Изследовател, Съзерцател. Виждаме това и в целия живот на Учителя - в свободно -

то Си време Той постоянно изучава Битието, става ученик и на буболечката.

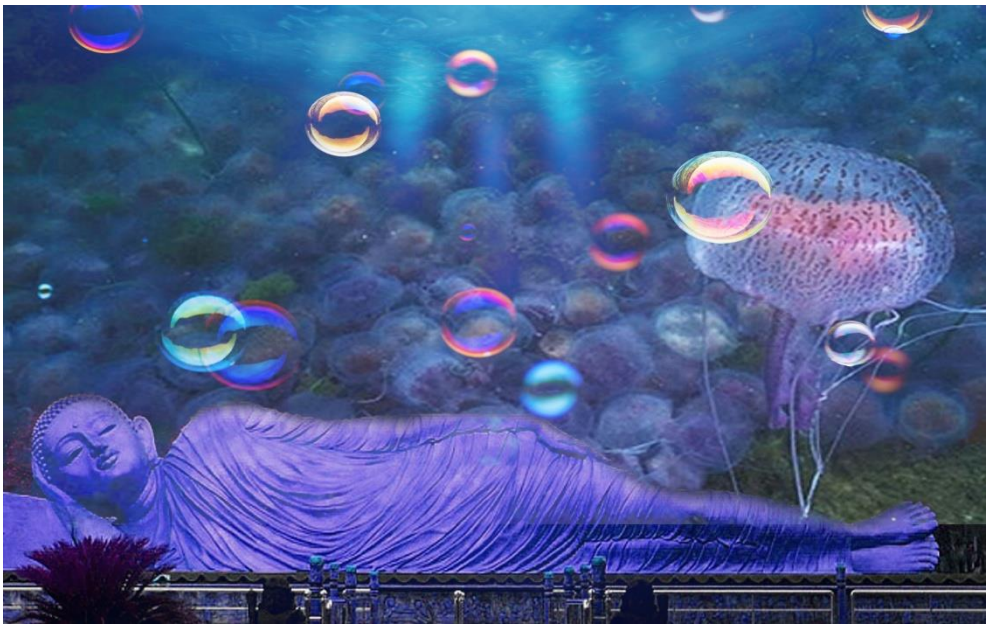

В пасивната Си фаза Абсолютният спи, намира се в божествено несъзнание и живее в пълен или частичен божествен мрак. Изпитва това, което нарича "тръпно блаженство". Няма никакви нужди, дори и гностическа. Вероятно, това е подарил и на ипостаса Си като Човек. И ние, ако сме ***Човеци****, имаме активна фаза, в която жадуваме да учим, да изучаваме, и пасивна фаза, в която* ***не ни се прави нищо*** *и затова потъваме дълбоко в себе си, изпитвайки "тръпно блаженство". Именно тук и именно с това ставаме равнобожествени или, по-точно, "равноабсолютни" - имаме* ***нулева*** *гордост и* ***нулево*** *тщеславие. Един ден ще се научим да разбираме тези две фази в абсолютно смирените и самовглъбени човешки същности, които не искат да бъдат фактори. Могат, но само ако поискат или когато Бог поиска това от тях. Инак постоянно потъват надолу в тръпна инертност и не искат да правят нищо, не искат да ги знае никой; а когато се пробудят за навън, искат само да наблюдават, да изучават. В тая фаза Бог е най-щастлив, защото когато не му се спи, "гледа ки - но"... Излиза от емпирея на съвършенството и цялостта Си,*

*където може и знае всичко, и потъва надолу в измеренията, "за да Му е интересно"; а после към Абсолюта Си - за да си почива. Нали в света на измеренията нещата стават непредвидими и тогава в Битието "изскачат неочакваности". Това е **гностическата** наслада на Бога, затова Той с удоволствие периодично се отказва от създателство, творчество, функционерство, учителство, служене, саможертви и пр., за да се наслади напълно на Неочакваностите в **гностическото** Си битие (ученичеството), и на неочакването - когато е в състояние на трънен покой.*

*Всички останали същества освен Бог и Човека имат **очаквания** или са жертва на нещо, което **искат да правят** - дори и да е най-саможертвеното и безкористното. Жаждата за учене и ученичество в активната фаза на Бога и Човека е все още **желание** - желание за познание. В пасивната ни фаза, когато умират всички желания, нямаме желание и за това. Не се чувстваме длъжни на никого, на нищо, по никакъв начин. Никакъв закон и никакво желание не ни принуждават да излезем от трънния покой на непроявеността!*

Нашите вселени се намират вътре в мехурите на татван и затова са само ефимерен сън, случайни флуктуации в Духа на Абсолютния - въздух под налягане...

Значи, сам Бог или ипостасът Му като Спящия Брама прекарва половината от "времето" си в това състояние - "нощите на Брама". Именно понеже имаме и ***това*** *в себе си като Човеци - Негови последни творения и въплъщения, - ние понякога сутрин искаме денят* ***да не настъпи****, да не се появи светлина, да не изгрее слънцето, да не сме принудени да преминаваме в дейност. Деус, ден и дейност имат еднакъв корен. А нуждата ни от божествена тъмнина идва от* ***Абсолютното*** *- искаме да си остане Вечна Нощ, да няма разсъмване. Не е като страха на тъмните духове от деня. Странно, но факт: има случаи, когато не искаме да посрещнем изгрева и оставаме да спим със спуснати щори или тъмни наочници. Ако това не е леност и запуснатост на духа, а извира от Абсолютния, никакъв тъмен дух не може да влезе в нас при проспиването на изгрева. Тъмните духове бягат от Абсолюта със същия ужас, както и от Светлината. Заобикалят ни, понеже сме капсуловани. Липсата на тщеславие и желания за каквото и да е в*

нас, когато сме в Абсолюта, ни прави неподвластни на работниците от Ремонтното Битие - няма за какво да се хванат.

*Такава защита сутрин и денем ни подсигуряват Слънцето и желанието за Слово, желанието за Дейност, желанието за Творчество, желанието за Обмяна, желанието за Добро, желанието за Служене, желанието за Саможертва, желанието за Учене - все **желания**. Потъването на дъното ни прави "дъновисти" - равноабсолютни обитатели на тавен, които не желаят нищо и не са отговорни пред никого за нищо и с нищо, даже и пред Бога. Звучи абсурдно, но е така.*

*Така че - ето едно иманентно качество на **Човека**, което го отличава от ангелите и божествата. **Човекът** живее в **челото** си и затова **иска да учи - нищо друго**. С мисъл - та и размишлението си влиза във **времето** - във "века", във "вековете". Но Човекът извън света и времето потъва на дъното и става **Нищо**. **Това**, именно, е преводът на най-дълбоката равнобожественост и равноабсолютност - на "**нищите** духом"! Когато духът или атмическото тяло се умори от гордост, всезнание, познания, поучения, близости, дейности, задължения и даже от жажда за учене, човекът има привилегията да стане "нищ духом". Да раз**нищи** всички облекла, всички*

*желания, да потъне на Дъното и да стане **Нищо**. Затова се казва, че нищите духом са блажени. Именно затова Бог е най-нищият духом, а ипостасът Му Човек въплъщава тази Свещена Нищета и това блаженство от бездействието **в най-пълна степен**.*

В далечно бъдеще, когато западът и светът добият понятие за човека като Абсолют, ще вземат модел от Изтока. Ще променят всичките си представи и закони, в защита на едно древно, незиблемо човешко Право - правото на човека да бъде в бездействие. Ако иска, може да спи и лежи денонощно, да витае и плува в безсъзнание из вселените, докато отсъства от тялото си. Има правото на съзерцание, на пълно отсъствие от света, правото да изпадне в сатори. Не всеки знае, че съществуват архати в състояние на сатори, от чийто покой зависи съществуването на вселените. Когато това сатори е божествено, те имат изражение на блаженство върху лицето си.

В луциферическите и сатанинските цивилизации, определението на нормалност е според участието на индивида в

медицинските, учебните, трудовите, гражданските, социалните, семейните, политическите, духовните и военните му повинности. В Божественото има пълна и тотална ***свобода за неучастие****, без да бъде преследван или "лекуван" нито един човек, който не желае да взима участие в тия дейности. Със затварянето на очите и сетивата си за света, той влиза в резонанс с електромагнитното поле на Земята и с енергията на цялата вселена, с което поддържа световете в равновесие. Не само резонира, но и сам произвежда мир в Битието, който скоро започва да прелива в радост, щастие, блаженство и благоденствие за всички.*

Сега остава сами да се сетим за трите основни случая, когато съществата с душа си затварят очите за света...

1460 27.06.2014 Блажено осияние! Живея без угризения и колебания 09:00:57 от В.Л: О, приятел! Не ми стигат изразните средства да благодаря на Елма и на теб, че облече в думи сегашното ми състояние. Написаното от теб го приемам за блажено осияние - отговор на невъзможността ми да облека в думи то-

ва, което живея - без угризения, без колебание, с достатъчно за разума ми вътрешно обяснение, но в невъзможност да го кажа на когото и да е! Дори и на Е.Х.

Това, което ми прати, изтри последните капчици съмнение в душата ми относно сегашното ми битие - сърдечен поклон и дъълго излъчване на трепет от душата, в прегръдка!!! По-нататък ще ти напиша какво ми възникна за останалите "точки" в осиянието - просто в момента не съм в състояние да обсъждам!

1461 27.06.2014 Разтваряне и изчезване, за да оживее Цялото в мен 09:56:19 от В.Л. Синовете на тъмнината, може би, са учениците от Предишното Битие, което е било жертва на краен материализъм и егоизъм и което се брои за неуспешен опит за цивилизация... Поне така помня. Те, вероятно, са избрали съзнателно да останат в този път, като възможност за еволюция – да се завърнат в Бога чрез усилване на егото, аза, на личните възможности. (хипотеза)

Възникна ми: да сме човеци-человеци (ученици) е човешката фаза на еволюцията и Замисъла на сътворяването ни. Но Замисълът на еволюцията ни какъв е? Следващата фаза на човека равноангелска ли е? Равноангелска, навярно, е фазата за служене, независимо дали бързаме или не – тя не е желание или цел, а Фаза, етап, в който, искаш или не искаш, влизаш естествено. И още нещо: от Словото на Учителя и от лекциите на Е.Х. имам спомен, че Учителят дава ускорен Път за развитие, който може да съкрати Пътя на еволюцията. Това не изключва фазите, през които трябва да се премине поради необходимостта от опит. Вчера точно се спрях на идеята, че трябва да бръкна дъълбоко в себе си, за да открия, с помощта на Учителя, този Замисъл за самата мен, за моите задачи в този живот за оставащото ми време, а защо не и за нататък?...

Откакто съм в това състояние на дълбоко Нежелание, успях да доразреша почти всички мои нерешени задачи от сегашния ми живот, както и да започна да разбирам Словото по нов, неизразим начин – в нова Пълнота и Цялост. И сега се дви-

жа точно в полюсите на това Битие на ученик и работа, служе-не чрез Учителя, на Когото съм се отдала, и полюсното състояние на... "не желаят нищо и не са отговорни за нищо и с нищо, даже и пред Бога“. И това не е само в денонощните смени на дейност и сън, а във всяко събитие, през което минавам или пребивавам, като откривам новата осъзнатост на Присъствието – малкото, моето и Голямото, - когато успея да се разширя, за да го приема и осъзная, макар и за миг. Наричам го "сливане“. И това състояние вече е в ново „измерение“ за мен, кръстих го "разтваряне и изчезване“, за да оживее Цялото в мен. И ако имам още някакъв стремеж, то е този – не аз, а Той в мен! И това е най-естественото нещо! ПРЕКРАСНО Е ДА СИ НИЩ ДУХОМ! Всичко изглежда като парадокс: не съм изгубила стремежа да изучавам Битието и живота чрез Словото, както и да служа чрез Учителя, но нямам Желания! (дума, свързана с душата). Дори, като го казвам, се чудя коя е другата дума, която ми е двигател, и ми идва "Намерение“, за което от Словото знам, че е свързано с духа и означава "да намериш“ - или вече си намерил... И си мисля, че и "липсата на отговорност“ вече е самото Сливане...

1462 27.06.2014 Дълбоко, красиво, истинско, толкова близко! 19:17:43 от Р.Л. - още по повод на "Нищите духом": *Ето <u>това</u> е! <u>Това</u> си ти - или Елма говори чрез теб?... Дълбоко, красиво, истинско, толкова близко! Сложих си го в папката с твоето име, а до края на вечерта ще го препрочета поне още веднъж. Благодаря!!!*

1463 27.06.2014 Знаех, че ти ще го разбереш и почувстваш най-добре 2014, Юни 27 20:39:40 до Р.Л. - *Да, аз знаех, че ти ще го разбереш и почувстваш най-добре. Надявам се - и Й. и още един приятел, защото малцина биха го разбрали тъй дълбоко.* ***Ти*** *си импулсаторката на този текст, без теб нямаше да се роди* ***(Р. е импулсаторка и на други подобни текстове)***

1464 27.06.2014 Ти си от най-дълбоките и чисти води на тази земя 20:27:58 на Р.Л. *Ти си от най-дълбоките и чисти води на тази земя, затова такова нещо ще е понятно за духа ти.*

1465 27.06.2014 Един неописуемо красив и пълен с благост свят 21:28:43 от Р.Л. ***Благодаря ти! Точно в този момент толкова имах нужда от добра дума! И тя дойде.***

Ще ти споделя нещо лично. През лятото, по време на една медитация, водена от Сал Ракели, след излизане от нашата планета и потъване в един неописуемо красив и пълен с благост свят, трябваше да видим водачите си. Аз видях 4-5 души - всички много слаби и високи, облечени в дълги сиви раса с качулки, които скриваха лицата им. Усетих любовта им, съпричастността им към моето същество. Много се развълнувах и дълго време не можех да си обясня това, че останаха скрити, пък и расàта им бяха с цвета на неопределеността. После го забравих.

Днес в нета четох за една рускиня, чиито канали са се отворили - и тя, по снимка, на която фокусът трябва да са очите, може да каже откъде идваш. Но съветваше нас, читателите, да прочетем вече направените разкрития, които бяха буквално в няколко изречения, и ако усетим някъде повишаване на вибрациите, значи сме от това място. Прочетох 5-6 - нищо: странни и далечни... Докато стигнах до онези същества, които идват от слънчева система, създадена от високи цивилизации чрез отделяне на своя енергия. Тази цивилизация преминавала развитието си на система от слънца в близост до нашата галактика. По външен вид тези същества напомняли богомилите. Няма случайности - отвътре ми затрептя, направо запърха, озарих се с дълбока вътрешна усмивка. Свързах образите, които видях в медитацията, с представата си за богомилите. И още, че Светлана и светлина имат само една буква разлика, пък и Ориандра носи светлината в името си. Помислих си, че може би моите братя и сестри са именно от тази цивилизация, затова и така ме тегли към слънцето, слънчевата

пътека в морето, огряните от слънцето листа в гората... Може би не значи нищо, но имах нужда да ти го споделя. Защото често се чудя как да се справя с неприемането на грубостта от най-близките. Сигурна съм, че светлината в мен ще ми помогне да превъзмогна личното си недоволство и да не се наранявам от грубости. Благодаря ти, ако си изчел всичко това. Беше спонтанно, но нали съм същество на импулса, вярна съм на себе си.

1466 28.06.2014 Носене и споделяне тежестта на Учителя. 06:51:49 от В.Л. Мислех си за Й. и в главата ми дойде идеята, че Учителят е споделил с него своето бреме и мъка от това, че още няма истински ученици, че няма силен стремеж или живот в Бога.

Ако си спомням правилно, той беше една от душите, която НОСИ и споделя тежестта на Учителя, като от осиянието на С. разбрах изобщо за принципа на носене, понасяне, живот под бремето на тежестта. Те са не само болезнено душевни, но и причинни, и такива, за които още нямаме понятия. Това си е бреме, непосилно за по-слабите души, за малките, но за Помощниците на Христа, е РАБОТА. Лично аз не мога да го обхвана дори в представите си, а камо ли да го живея, но душата ми разбира какво значи "Колони на Сътворението". Умът ми не знае какво означава, но душата ми споделя с разбиране Делото по износване на Бремето. Нали тогава Синът Божий си "взема въздух", защото през останалото време си е Негово Дело?...

Но понеже е БРЕМЕ, вероятно е утробна фаза на някакво бъдещо БЛАГО, което ще се роди, когато завърши вътреутробното си развитие...

Казвам го като жена, която е раждала два пъти и знае какво значи да носиш бременност. Не може да се сравнява с тежестта на Бремето на Христа или на споделящите Го, но мога да го сравня с отговорността по износването и радостта, че нещо ново идва. Просто, не бива да се прекъсва процеса, защото няма да има раждане... А ние още не знаем как ще изглежда новороденото, докато не се появи на бял свят.

Щом има такава задача, значи са изчислени силите на понасящия и му се гласува пълно доверие, че ще се справи.

Ако все пак на душата й идва в повече, може да помоли за "отминаването на тази чаша", а когато е готов, да поеме пак, но осъзнато - с благодарност и вътрешна радост от споделянето.

Това ми дойде!

Благословени да са душите, които Споделят Работата на Учителя!

1467 28.06.2014 Идване на нови души на земята, прераждане в Кавказ и др. 08:09:00 до Г.Г.: *И така, опитвам се да отговоря на следващите ти въпроси, доколкото мога.*

2.По въпроса за идване на нова душа на земята чрез вас също не мога да бъда сигурен без сондиране на най-върховната Воля. Но ще изкажа принципни положения, доколкото този въпрос е стоял и пред самия мен. Първо, щом двама души се обичат и са на практика семейство, божественото е да са напълно свободни, радостни и щастливи в сакралния си живот, защото в него присъства сам Бог. И най-малката мисъл за предпазване, отлагане и планиране може да огорчи волята на Небето и евентуалните души, които чакат да дойдат на земята чрез по-духовни и чисти родители. Така че, ако дойде и като дойде такъв щастлив момент, хората с душа го посрещат с отворени обятия и най-предани грижи. Тук важи всичко ново и свещено, което е казал Учителят за зачатието и бременността. От друга страна, в Словото от онова време Той е предупреждавал в едно семейство да не се раждат повече от две деца поради лошите условия на земята и усилните времена. Дали това важи и за сега не съм сигурен, тъй като над всичко е волята Божия, различна за всеки отделен период и случай. На някои ученици е препоръчвал да не стигат до

раждане на деца, за да могат да се посветят изцяло на пътя на ученика и мисията си в света. Това обаче поставя въпроса за интимния живот - за предпазването от забременяване. Как то може да бъде естествено? Имаме някои отговори на този въпрос, но все още има да се проучва това астрологически и според практиката на народа и народите с естествени природни средства.

3.Относно прераждане в Кавказ е излишно да молим Бога това да става тепърва отсега нататък, освен ако не би било по Неговата воля и в плановете на личната ни еволюция. По простата причина, че вие, които сте по-млади, можете съвсем скоро и в това прераждане да отидете там, когато Учите-лят отвори Школата там. Ако пророчеството Му не е отменено, ако не е решил нещо друго, би трябвало да чуем за новата Му изява от 2026 година натам. Не че тогава ще се роди в Кавказ - в една беседа от 1926 година ясно казва, че ще събере своите Си там след сто години. Така че сме пред прага: Той е вече на земята и остават още само 12 години! Даже и аз се надявам да доживея до този момент и да отида, ако Той ме покани вътрешно. Не че външно би забранил някому - Божествената Школа винаги е отворена за всички, но вътрешната покана не е за всички. В такива случаи човек може да е и в друга галактика - и пак да е при Него; може да е "под носа Му" физически - и да си остане оглашен, каквито хора е имало много на Изгрева.

4.Относно космичния ти произход, както и на всеки друг, както ти казах засега информациите от доста години са спрени. Естествено, със самия ти въпрос "телеграмата" вече е отишла, така че, ако дойде отговор, веднага ще ти го кажа. Но вече нямаме право да питаме както преди, понеже бе казано, че Контактът по стария начин е прекратен. Да, постоянно идват нови откровения, в които се усеща пак

Присъствие и Слово, но не трябва да се изтъква къде точно е това. Той иска да живеем по нов начин, според казаното в Словото и по модела на безсмъртните хора в Новата Вселена и на Новата Земя, но ние все още поддържаме старите форми и затова Словото приема други форми на изява, безопасни за нас. Ние все още живеем като другите хора или като оглашените и учениците от Неделния и Общия клас, затова Той преди няколко години промени "стратегията" Си и провежда Слово и Дело по съвсем нов начин. В далечно бъдеще човечеството ще живее по примера на Специалния Клас (Младежкия) и по-горните, както живеят всички безсмъртни същества в Невинната Вселена. Там хората живеят в братства и комуни, но всеки си има самостоятелен малък дом с мнимум три декара земя около него, а още по-добре - един хектар. Не че няма да има любов между мъжа и жената и майчинство и бащинство, това си е божествено, но ще се виждат тайно, ще си ходят на гости само за максимум една седмица в месеца. Никой няма да знае кой с кого е близък и кой е бащата на детето. Това е изяснено още в беседите на Учителя до 1944 година, но не бива да го приемаме като закон за настоящите времена, освен в някои извънредно редки случаи на хора с познания по този въпрос и много висок идеал. Ако вече сме заедно с някого и се обичаме, другият не би трябвало да бъде огорчаван с такива нови опити. Това може да се проведе божествено, само ако в нас няма и следа от Стария Адам и Старата Ева - ако няма плътна битова, астрална и териториална привързаност. Но в някои случаи Бог благославя и закриля и класическите двойки, ако работят в хармония за Словото и Делото и ако всеки има свободата да ходи по гости и самичък, и по този повод у ближния не се яви и атом от безпокойство, съмнение, подозрение, ревност или огорчение. Нали е казано в Словото, че идеална двойка в

очите на Бога е тази, при която през целия им живот в нито един от двамата не се е родил нито един отрицателен поглед, нито една отрицателна и тревожна мисъл, нито едно негативно или осъдително чувство. Това е отразено в най-божествената приказка на всички времена - "Каквото направи дядо, все е хубаво" от Ханс Кристиян Андерсен. Заменил дядо кон за кош гнили ябълки, връща се вкъщи с него, но знае, че в бабичката му живее Бог и затова не се безпокои нито за секунда. И наистина, тя казва: "Нищо миличък, прекрасно, прекрасно, прекрасно! Тъкмо ще си имаме сега тор с тия гнили ябълки да си наторим нивичката. Каквото направи дядо, все е хубаво!" - и го прегърнала и разцелувала по-горещо от всеки път. Аз имах огромното щастие да ми се случи и на мен такова нещо в живота. Един ден по невнимание счупих една много скъпа и рядка ваза-уникат на една близка душа, която й бе в наследство от майка й. Но Съществото до мен не трепна нито за миг, прегърна ме от радост и щастие, че именно аз съм я счупил и каза, че това е за добро - че нещо старо ще си отиде по този начин. Имах и такъв случай в живота: събувам си пред външната врата на една приятелка калните обувки, а тя ме дърпа навътре и не ми позволява да се събувам. "Ама ти имаш нов персийски килим, как така?!" - "Нищо, скъпи, влез. За мене това е истинско щастие! Твоите следи от кал по килима аз няма да ги изчистя до края на живота си, дори и когато се превърнат в прах, защото ще ми светят!" На тази тема май ви изпратих и най-хубавия разказ от Лев Толстой "От какво живеят хората". Когато бабичката на Симьон погледна със зъл поглед странника-ангел, когото той доведе вкъщи, за да не замръзне гол зад черквицата през зимата, ангелът видя, че зад нея се появи приятелят му - ангелът на смъртта - и разбра, че до вечерта Матрьона ще умре. Усети зловония дъх на смъртта през устата й, когато

тя изрече думи на егоизъм и отрицание. Но когато тя се смили и прие странника, нахрани го и го облече и го сложи да легне на топло до печката, ангелът видя, че в нея има Бог и че тя няма да умре. Най потресаваща е репликата на Симьон в решителния миг, която направи обрат в душата на жена му: "Матрьона, Матрьона, нима в тебе няма Бог?..." Така е и с всички нас. Тоталната слепота за недостатъците на другите, дори и да изглеждаме наивни, е тотална гаранция за присъствието на Бога в нас и за това, че "до довечера" (най-много до няколко десетилетия...) няма да умрем. То физическата смърт е нищо пред "смъртта" на душата, когато е помислила за себе си и е укорила за нещо ближния. Наистина, смърт няма, душата не умира, но изпада в каталепсия, когато наоколо се появи груба душа. Въплъщенията на душата на земята - какавидите на копринената буба - умират дори буквално, когато край бубарника мине камион или мотоциклет. Физическият шум за тях е тъй смъртоносен, както парализиращ за нас е психическият шум на зелените сърца, способни да мислят и говорят грубо. Та душата на "бабичката" никога не би си помислила нещо лошо за най-близкия и не би го укорила, ако той би пожелал да се се излекуват от всички болести и подмладят незабавно и да станат безсмъртни, изпълнявайки волята Божия. А за ученика от Специалния клас на Учителя и от по-горните, волята на Небето е една седмица от месеца той да живее сам, една седмица - при най-близката си душа или семейството си, а ако няма такава или вече няма – непременно при някоя самотна майчица, при някой недъгъв, болен, стар или нещастен човек, за да им служи с всичката си душа и всичките си сили и средства. Една седмица - да скита по света и да приема покани за гостуване; една седмица да е горе в Школата и в полети из Вселената. Ако няма чак толкова висок идеал и не е разбрал Словото Божие, благословен е

и старият модел на Старата Вселена на живот по двама, щом като взаимната слепота за недостатъците е пълна гаранция за присъствието на душа или искра Божия и в двамата - гаранция за присъствието на Бога в тях. В такива семейства със сигурност ще се родят деца с монада - деца с Бога в себе си, за които мисълта за себе си и за укоряване на другите ще е нещо абсолютно и напълно непознато. Ще е непознато и огорчението, поради което ще има смисъл да се занимават и с четене на беседи, с духовни инициативи и събрания, с посрещане на изгреви, танцуване на паневритмии и т.н. В противен случай ще наливаме безкрайно все ново вино в стари мехове и няма да направим нищо ново в прераждания та си.

Д. и А. също ви поздравяват сърдечно и ще бъде много радостно, ако можем по-скоро да се видим!

1468 28.06.2014 Колчем и „тòлчем" (Бог ни дава, когато даваме) 08:33:54 до Б.Н. *...Пък по въпроса за тъгата и самотията ни когато сме още от Старата Вселена, мисля че си го заслужаваме, след като сме способни да си помислим и да кажем, че ни е тъжно без някого, а в същото време някой друг някъде ни обича по същия начин и ни чака на свой ред с въздишки и отворени обятия... Изпадането във фиксация кара живота ни да изпадне от маршрута на еволюцията и да ни превърне във въздишки, когато ограничеността на сърцето ни и липсата на сърдечна памет ни внушат хипнозата, че не газим вода изобилно и че щастието не е винаги възможно. Като забравим това, Бог кара и онзи, който е станал за нас доминанта, също да ни забрави или позабравя... Старото сърце от Старата Земя не обича експерименти и не ги може, но това не значи, че Законът не действа: колчем проявим милост към друг, който ни обича и ни уважава може би истински, "толчем" Бог обръща сърцето на небрежния отново към нас. Ако не се вторачим отново в него без оглеждане, а си запазим*

постигнатата полифония, "толчем" щастието и младостта, наедно със здравето, почват да препускат към нас на едри скокове! Та новата думичка днес е "то̀лчем" - един синоним на „тогава" или „толкова"...

1469 28.06.2014 Можем ли да обичаме всички хора? 13:53:40 от Р.В. Това, че ти пиша, е може би нахално. Не искам да ангажирам никого с присъствието си и да му губя безценното свободно време, още повече, че с теб не се познаваме... Ако не ти се чете, изтрий писмото и не ми отговаряй. За теб първо чух от Л. Е, а за осиянията - от Р.Е. Приятелят М.В. те боготвори - казва, че си божество, че си следващият Миров Учител. М. не позволява и една лоша дума да се каже за теб, не че аз казвам... Р. казва за теб само топли и добри думи. Осиянията са трудни за разбиране за мен, пък и, честно казано, едва ли има някой да ги разбира, пък бил той и М.В. или пък Р.Е. Всеки си ги тълкува по своему, което... дали е универсално!? Това не ми пречи да ги чета и да се надявам, че някога ще ги разбера. И сега, тъй като много знаеш, искам да ми отговориш: ако ти, М., Р. (не мога да се бутна в този списък и аз...) живеете по божествените закони и сте от Бога избрани и имате някакви значими мисии, защо се разболявате?... Когато срещнах Р. се шокирах от неговия изказ, че обичал всички хора. Учителят Петър Дънов казва, че ние не можем да дадем човешката любов, та камо ли божествената! Според мен, не е възможно човешко същество да обича всички хора, човеците нямаме такъв потенциал, такава възможност.

И сега - нещо много лично и истинско за мен. Чувствам се много уморена и искам често да си отида от този свят... Остани си със здраве, почувствай моята благодарност към теб! И прощавай!

1470 28.06.2014 Усещане, че сме за нищожества не само пред Учителя 17:02:57 до Р.В. *Много силно ме трогна писмото ти! Ще ти отговоря след два-три часа, понеже в момента имам*

сеанс по скайпа с Америка. Споделяш фундаментални проблеми, които вълнуват по същия начин и мене. Хората може да виждат някого обгърнат в кристали, както казва Стендал, но то е само защото те самите имат нужда да виждат красивото и затова преувеличават. Аз самият се имам за нищожество не само пред Учителя, но и пред някои други хора, които ни бяха за пример.

1471 28.06.2014 Въпроси за родените от Бога и от други бащи. 16:14:13 от Й.З. Здравей! Много ме впечатли отклика ти на моята регресия! Ще съм ти благодарен, ако ми разясниш няколко въпроса. По тема 1.Изненада ме, че казваш, че някои монади ги е създал Бог, а пък други са от "други бащи"...; 2.Случаят с ап. Павел... - Не ми е ясно какво представлява "проекция на ап. Павел". Как да разплета брънката? 3.Какво зависи от мен, за да се изчистя от остатъчното влияние на православния егрегор? 4.За Тройния Ритъм?

1472 28.06.2014 Кои лични астробеседи от Учителя са „брилянтни”?16:55:02 до З.Р. *Здравей, Душа Божия! Изпращам ти твоята лична брилянтна коронна астробеседа от Учителя! Това е неделната беседа "Божественото право", изнесена от Него НА ЖИВО само осем часа и 35 минути, след като си се родила! Как не съм го направил досега! Сега да те поздравя: ти си от Великите Ветерани. Би трябвало и аз, защото сме живели на земята, когато Учителят е бил телесно още тук. Коронните лични беседи на всички са по Слънцето в небомига им, съвпадащи с дължината на Слънцето на определени беседи. ОБАЧЕ БРИЛЯНТНИ СА ТИЯ НА РОДЕНИТЕ ПРЕДИ 27 ДЕКЕМВРИ 1944 г. Затова тяхната сила - на беседите им - е огромна. Не за всички, а само по системата на беинсастрията - за душите с беинсанска монада, защото са от Ятото на* ***Учителя.*** *Вярвам ние с теб да сме от тях. Не се обезкуражавай, ако в тая твоя важна беседа не откриеш веднага очакваните*

фундаментални ключове за живота ти. При всички случаи има, обаче трябва да ги търсим заедно. Освен това, повече ключове може да се намерят в околните 20-ина беседи от двете страни на точната дължина на Слънцето. Ти си мощен дух и любимец на „Шефа", така че орбисът при теб трябва да е по-голям (за теб да важат повече беседи). Освен това, както вече знаем, не винаги най-близката по зодиакална дължина беседа е нашата първа коронна. Знаем, че по-напредналите души не влизат веднага в тялото при първото вдишване. Влиза само част от тях, а по-висшите им тела влизат по-късно. Ако се установи кога (или ако се даде), правят се небомигове именно на тия новораждания. Освен това, ти си Дете Божие, понеже не си израснала при обикновени обстоятелства и даже за датата ти на раждане имаше проблеми. На такива не се прави хороскоп, а само небомиг; при това, не задължително.

Понеже нямам търпение да ти я пратя, правя го сега, а още днес ще ти съобщя и изпратя и другите твои астробеседи, поне няколко. На първо четене, открих веднага едно много точно попадение за тебе - и даже се посмях... То е още в цитатите от Библията в началото, а ти го демонстрира някога пред очите ни "перфектно", когато ти слагаха сачаците на покрива: ***"...да не престои у тебе заплатата на надничаря ти през нощта до сутринта"****. (Б. наистина накара майсторите да дойдат да им плати на другия ден, въпреки че имаше парите...)*[23]

Изпращам ти и твойта лична коронна първа беседа - тази, която съвпада напълно с точност до дъгова минута с положението на Слънцето ти - беседата "Глас от града". Не съм я чел и редактирал, така че карай на автопилот.

---

[23] *В случая това бе само една нощ, но тия, които задържат заплатите и хонорарите на хората с месеци и ги превъртат в банките, за да им вземат лихвата, имат много тежка карма.*

*Изненада!... Ти си един абсолютен уникум по "многотия" на брилянтни беседи - произнесени на живо от Учителя в деня на нечие раждане на земята. Току-що открих, че тази за правдата е всъщност **втората** ти брилянтна беседа по дата на раждане, тъй като е от 10 ч. сутринта, а ти си раждана само три чàса и нещо преди да произнесе Той УТРИННАТА НЕДЕЛНА БЕСЕДА "КАЧЕСТВА НА ЛЮБОВТА" в 5 ч. сутринта, на 7 май 1939 г.! Направо ще те боготворим от сега нататък!... Става вече съвсем ясно защо е огромен шанс човек да се върти около тебе и да пребивава в сянката ти, както е казано в осиянието ти!... Но нея ще ти изпратя със следващия имейл, понеже вече пламтя от нетърпение да ти изпратя откритото досега!*

1473 28.06.2014 Кога овцата Божия е пълноценна? 18:39:42 от Б.Е. (по повод на един разговор, в който някой се критикуваше, че е като овца и се оставя да го експлоатират) Дойде ми нещо по темата. Не е епохално откритие, но ми се иска да го споделя. Та овцата е пълноценна, именно когато се оставя да бъде стригана, доена и разкъсвана, а иначе не е това, което е приела да бъде!

1474 28.06.2014 Родените от Бога 21:12:00 до Й.З.: *Твоите преживявания и духовното ти мислене ме впечатлиха извънредно много и аз също щях да те потърся, рано или късно. В момента трябва да излизам, но ще отговоря съвсем накратко на въпросите ти, а по-нататък може и по-обстойно.*

1.В цялата духовна история и в религиите на много места се казва, че има хора и даже ангели и богове, които не са родени от Бога. Сега няма да цитирам или преразказвам, това е тема за цял трактат. Но за пръв път по-подробно и аргументирано научихме за това от беседите на Учителя Беинса Дуно, а по-късно и от едни специални текстове от 1972 година насам. Между другото, в "Призвание към народа ми" от 1898 г.

Той казва накрая: "Аз съм Елохил, ангел на Завета Господен", а другаде твърди, че е от класа на елохимите, за които се говори в Библията. В новите текстове се говори и за алохими и илухими. Родените от Бога са с монада, с душа, с искра Божия. Най-тайната и непозната наука е как да ги разпознаваме измежду хуманоидите, ангелоидите и деидите. В осиянията на Елма се твърди, че родените от Бога днес на земята са половината човечество, а другата половина били родени от други бащи. Не че има нещо и някой извън Бога, но Той е замислил и допуснал да има и подражатели, имитанти, които да бъдат ***треньорите*** *на Неговите създания. Пробва как ще реагираме на злото им или примамките им. Самият Сатана е "баш-майсторът" на тия подобия и създава перфектни красавци и красавици, забележителни умове и таланти, но всички те са така наречените "шансоиди" - "подобия на хора, имащи подобие на шанс". На първо място са преуспяващите в света със съмнителни средства, но и тия, които се противопоставят на злото със зло. Тази идея я има и у нашите богомили, поради което ги квалифицират като дуалисти, но има и други мнения. Друг е въпросът - още една тайна, - че "Големият Братовчед" не е противник на Бога, както мислят религиите, а Негов любим син и брат на Христос. Само че е безкрайно смирен, за да приеме ролята на лошия герой в пиесата. Не е вярно, че злорадства, когато приемем ножа или съблазънта, които ни подава - той се моли вътрешно да не ги приемем и скърби, ако ги приемем, обаче ако ги приемем, се налага да ни вкара в мелачката на последствията.*

2.Има един приятел Й. в Пловдив, за когото преди повече от 25 години се каза, че е проекция на духа на ап.Павел - 1/50 част от него. Големите духове се въплъщават в много хора. Та би било интересно и може би важно да се срещнете, защото това са духовни сродства от вечността и Небето се радва, ако

хората се разпознават и могат да продължат делото си. Обаче в момента Й. е в тежко душевно състояние и не знам дали ще поиска. Твърди се, че доизкупва кармата на ап.Павел поради някои негови неверни тълкования и реализации на Христовото Учение, но заедно с това и работи както никой друг по текстовете, които събрахме досега в 39 книги и ще има още. А. може да ти е казал и да знаеш вече; ако не - виж първата уеб-страница на "Необятното говори". Там има много и подробни сведения и по двете теми, за които сега си говорим, и по още стотици;

3.Не знам дали няма да засегна нещо във вярата ти, ако имаш православни корени или такава основна вяра. Да нападаме вярата на някого е антибожествено; даже има една много силна дума "вероломство", която е изгубила първото си значение и сега е синоним на всякакви тежки престъпления. Но тя буквално значи да ломиш вярата на човека. Не може да се ломи психическия дом на човека, ако не му предложим нещо по-добро! Аз самият съм кръстен православно и имам прекрасни приятели в църквата - хора, които дълбоко уважавам. Имам и лична опитност в Руската църква с духа на вечно живия отец Серафим Соболев, който наистина отговаря на молитвите и помага, както помогна и на мене. В текста за тебе по случай регресията ти има силни думи от богомилски и лютерански тип против основните православни ритуали и тайнства, но те не могат да се отхвърлят изцяло с лека ръка. Те си имат своята сила и святост и присъствието на Бога в тях, но всичко опира до вярващите и свещениците, които изопачават нещата. Именно те създават съответния егрегор, който има поразяващо действие, но това важи за всеки друг егрегор. Така че аз не искам да съм краен като някои противници на православието и на която и да е друга вяра с божествен произход, защото за всяка категория души си има кораби и лодки по

пътя към Бога. Фаталното е, когато те се превърнат в егрегори - когато се явят лидери и фанатици, отхвърлящи всичко друго и обявяващи своята вяра за "единствено вярна", когато обявяват каноните и методите на своята вяра за абсолютно задължителни, без което спасението било невъзможно.

4.За Тройния ритъм се говори много в новите текстове, както и за "тройновселенски токове" и т.н. Основното в него е моделът на съвършения човек в Битието, който не позволява никому да нарушава ритъма, по който той живее. Всеки период от време може да се дели на три, а когато става дума за месеца, ние го делим така от всяко новолуние нататък. Това е общият Троен Ритъм за всички, но има и индивидуални ритми за всеки, според момента на раждането му. Определено е всеки човек с дух и душа, роден от Бога, да прекарва първата десетдневка (или третина от друг цикъл) напълно сам в извънработното си време, когато има нужда от самота. Или каквото и да му се прави, да изпълнява безкомпромисно най-силните си и благородни желания. Ако някой иска да е с нас тогава, може само да ни следва, ако това му харесва, но да не иска да изменяме на себе си. Втората десетдневка посвещаваме на сродната си душа или на най-близките си, докато са зависими от нас. Тогава сме саможертвени служители, отказваме се напълно от себе си и ги правим доволни и щастливи според ***техните*** *представи, според техните специфични нужди. Но това "напълно" не е сляпо - има си граници, извън които не трябва повече да се разтягаме. Това близките ни трябва да го знаят твърдо и да не мислят, че могат да ни пречупят, ако техните желания и представи са крайно различни от нашите. Ако обаче сме принудени от обстоятелствата и сме като вързани, впрегнати и под остен, тогава изплащаме кармата си съвестно и с любов, без да роптаем и да се*

*омъчняваме. В случай, че нямаме най-близък човек или хора (любима, жена, деца, родители), втората десетдневка посвещаваме всеотдайно на някоя бременна, кърмеща, майка, на страдащ човек и т.н., но пак концентрирано на едно място, както е в семейството, за да бъде помощта ни пълноценна. Третата десетдневка или период е по принципа "където **Бог** ни прати", "когото **Бог** ни прати". Това е реално само за хора, които са кармично необвързани и с широко сърце, с висок идеал. Това е вече пътят на Ученика, на Посветения, който е във връзка с Бога и най-силният му импулс е да изпълнява волята Божия. Може да не сме още на това ниво изцяло, но трябва да сме будни за тия моменти и да не ги отблъскваме. Бог винаги ни праща сродни души или хора в нужда в този период.*

*Има и **Четворен** ритъм, където лунният месец се дели по седмици. Четвъртата е за работа в Школата на земята и на Небето и за земни и космически пътешествия, за възлизания в другите светове.*

***1475 29.06.2014 Името Хектор 06:00:00** Събуждам се този път с името **Хектор** в съзнанието си, но с чувството, че не става дума за класическия Хектор от митологията, а за някакъв философ. Ако това значи нещо, трябва да се открият Хекторовците от този род. Може с това пак да ни се казва нещо важно. Значение на това име:*

1. здрав, твърд, крепък, държащ (се) здраво, вкопчен; 2. лепкав, леплив, здраво слепен; 3. силен, задържащ (за памет); 4. упорит, неотстъпващ от мнението си, отстояващ правата си; Хектор, синът на Приама; "Мили другари, така се дивим на сърцатия Хектор, копиеборец прочут и безстрашен във всякакви битки!" Лично име – Хектор; фамилно име – Приамов; прозвище - "мъжеубиец". Ахил така нарича Хектор, но това име означава също и "конеукротител", и "шлемоносец".

Все пак, първо би могъл да се направи анализ на философските поуки от образа на Хектор в античната литература:

Латинизирана форма на гръцкия "Ἕκτωρ (Hektor), получена от" τωτρότ hektor -"хващащ бързо", - а в крайна сметка от ἔχω, означаващо "да държиш, да притежаваш ". В гръцката легенда Хектор е един от троянските герои,

които са се борили срещу гърците. След като убил ахиловия приятел Патрокъл в битка, той бил брутално убит от самия Ахил, който привързал трупа му към колесница и го влачил. Това име се появява и в легендите за крал Артур. Името Хектор се среща и в средновековието, вероятно поради благородния характер на класическия герой. Има го и в Шотландия.

Най-кратки сведения (по записките на един гимназиален ученик). Ние разаглеждаме много подробно някои сънища и символи, които ни се дават, понеже обикновено крият съвет, предупреждение или прогноза от Небето:

Според Омир, Хектор е описван като страшен враг на гърците, той убива много гръцки герои. След единоборство между Ахил и Хектор той загива пред Скейските порти, предсказвайки близката смърт на Ахил (XXII 25-360). Самият Ахил, жаден за отмъсти за смъртта на любимия си Патрокъл, привързва тялото на мъртвия вече Хектор към колесницата си и обикаля около стените на Троя, влачейки трупа му. Сцената, в която опечаленият Приам моли Ахил да му даде тялото на Хектор срещу голяма сума пари, е една от най-известните и емоционални сцени в "Илиада" (XXIV, 169-676).

Въпреки че Ахил осквернява тялото му, нито диви зверове, нито разложение го докосват. Мъртвият Хектор е пазен от Аполон, който неедно-кратно му помага и докато е жив. Богът на два пъти му възвръща силите в единоборствата в Аякс, помага му и в боя с Ахил. Поддръжката, която оказва Аполон на Хектор, служи по-късно за разпространение на идеята, че Хектор е син на самия бог. Аполон пръв вдига глас в защита на убития Хектор на съвета на боговете, след който Ахил получава заповед от Зевс да предаде тялото на убития на Приам, за да му устрои той почетно погребение. Хектор е баща на родения в обсадата му син от Андромаха – Скамандър, наричан от троянците Астианакс - цар на града).

Изследователи на древногръцкия епос обръщат внимание на факта, че името на Хектор не е свързано с никакви други събития, освен описаните в "Илиада". Гроба на Хектор са открили не в Троя, а в Тива. Затова изказват предположението, че по произход Хектор е беотийски герой. За разлика от Ахил , Хектор е на пръв поглед по-умерен, по-улегнал, сякаш това се дължи на ролята му в обществото и на духовните ценности, които за него са най-важни: семейството и вярата в боговете.Той не се ръководи от стремеж да завладее и ограби. Хектор е пазител на целия град. Ако ахейците завземат Троя, те ще я ограбят и ще разрушат културата и ценностите й. Към боговете Хектор се отнася с почитание и преклонение, защото знае, че от тях зависи животът на всеки отделен човек.Той им поднася дарове, с които да спечели тяхното благоволение и подкрепа. За материална награда Хектор не и помисля - наградата за него ще е или велика победа, или славна смърт. Както Ахил в стана на ахейците, така и Хектор се откроява сред другите герои на Троя със своя ръст, хубост, физическа сила. Макар и ненадминат при троянците по безстрашие и мъжественост, в него има също много нежност и любов. Той е снажен, строен, богоравен. Решителността на героя да се жертва в името на другите проличава и в думите му.Той е готов, ако трябва, и да умре, но не и да се покрие със срам, защото на първо място е дългът пред близките и народа. Към своите роднини той е умерен, мил, но на бойното поле враговете се смразяват от вика му. Хектор е мъж, осъзнал ролята си на водач. При него усещането за обществен дълг е доминиращо. Неговата съдба е свързана с участта на Троя. Освен герой, той е и любящ съпруг и баща. Действията му се ръководят от желанието му да предпази от гибел близките си. Като цяло, Хектор не е толкова "истеричен", колкото е Ахил, а е по-скоро принципен герой - той е "идеалният троянец" - т.е. гражданин и воин-патриот. Докато Ахил предизвиква страхопочитание със своята извънмерна сила, Хектор излъчва симпатия. Той е сърдечен и справедлив троянски вожд, чиито взаимоотношения с хората от близкия му роднински кръг са трогателни. Читателят съчувства на Хектор, защото той е по-земен, по-човечен; бие се, за да защити народа си и града си.

*Не се знае откъде може да изскочи разкодирането на това, което искат да ни кажат с това име, затова може да се извлекат и бисери и от композитора **Хектор Берлиоз**:*

"Ако художникът е създал произведение, способно да поражда възвишени чувства във всички времена, този художник е гениален."

"Не е достатъчно да имаш щастието да си талантлив – трябва да имаш талант да си щастлив."

"Музиката е най-поетичното, най-могъщото и най-живото от всички изкуства".

*Едва ли е тук мястото да проследяваме езотеричната настройка на Берлиоз и в живота му, и в гениални негови произведения като Фантастичната симфония или "Проклятието на Фауст"... Достатъчно е човек поне веднъж да чуе арията на Маргарита в изпълнение на Мария Калас, за да остане завинаги запленен от това уникално произведение. Само розенкройцерът (т.е. пробогомилът...) Гьоте е бил на ниво с идеите си в своя ненадминат "Фауст", за да нажежи "до бяло" свръхинтелигентния дух на Хектор Берлиоз. Той е от малцината избрани в историята на духовното човечество, които разбират, че д-р Фауст е едно съвършено въплъщение на истинския християнин, който без колебание продава душата си и на дявола, за да спаси **друга** човешка душа. Така на практика той спасява и своята душа, но без нито за миг да е знаел и да си е по-мислил, че няма да остане завинаги в ада. Защото **"Няма по-голяма любов от тази, щото да отдадеш живота си и душата си за приятеля си!"** - завещава на Своите създания сам Господ-Бог най-голямото божествено разковниче. Слава Богу, това разковниче се предава като блестяща щафета на избрани творци и гении и до днес, за да ни подсещат без умора коя е най-голямата тайна на Битието. Да вземем дори само "Шеметна сделка" с Брендър Фрейзър и Елизабет Хърли ("Bedazzled", 2000) - една потресаваща профаустовска история, в която хуморът е най-малкото достойнство. Нали и там Дяволът скъса договора, когато героят се отказа окончателно и завинаги от собственото си щастие и пожела щастие на любимата си, без да се вписва повече сам в сметката? (**"Любовта не дири своето си"**) - Точно затова Съдбата ги срещна накрая за един божествен и щастлив брак!)... Сценаристите **Харолд Реймс и Дъдли Мур** заслужават Златния Венец на Вечността най-вече заради това*

крупно произведение - един изумителен съвременен шедьовър! Дали той ще смекчи "присъдата" на Дъдли заради изказването му: "Винаги търся смислен секс... за една нощ..."? Лесно е да се каже, че ще се пържи в ада заради този си навик... Прокурорите в този свят може би ще кажат злобно: "Ето, затова си отиде млад от пневмония и парализа!..." Но неговият адвокат пред Небесния съд вероятно ще използва защита от рода на цитираните думи тук от един български и небългарски Мъдрец: ***ЖЕНКАР И МЪЖКАРКА*** ***1934.03.18н беседа "Стана здрав", том "Приготовленията на сърцето", Жануа"98, стр.49-50:*** ***"Не е лошо, че един мъж е женкар /.../ - той е богат човек, иска да вложи капитала си... Само жените могат да купят "стоката" му. Защо да го обвиняваме този човек? – Сила има - "продава" я... Ще намери една жена, която е "мъжкарка" - и тя има "стока", ще си разменят "стоките"... /.../ Понеже този орган на любовта, който произвежда тази любов, е толкова силно развит, /.../, трябва да има една жена, на която /съответните/ органи в мозъка са силно развити – трябва да намери една жена "мъжкарка" - и тя веднага ще асимилира тази енергия. Ще стане една обмяна на силите. В него ще стане едно повдигане. /.../ Според този закон, ако този орган в неговия малък мозък е силно развит и дойде една жена, на която органите са слабо развити, казвам: "Този мъж не е за тебе, понеже ти не си за него. Ще му намериш една жена "мъжкарка" – обмяната да става правилно". Или, другояче казано, при големия извор тръбите трябва да бъдат големи, а при малкия – малки. Природата никога няма да измени своите действия /.../, а ние, като не разбираме, влизаме в стълкновение със законите на природата, на Бога. Човек иска да прояви любовта си, а някой го ограничава...»; "Всеки човек в живота си трябва да се обменя с някого. Тия двамата представляват два центъра, които взаимно се обменят - енергията от единия център тече към енергията на другия. Обмяната може да става между двама души, които се обичат." /.../ "Няма по-велико нещо от щастието! Няма по-велико нещо от сливане на душите с Първичния Дух!"*** ***(беседа "Придобиване на щастие", 30 май 1928, том "Великото и красивото", изд."Бяло братство",2012 г.).***

Дяволът и децата му при всички случаи са обвинители, прокурори; Христос и децата му са защитници и на най-грешната душа в ада, а Бог и децата му с абсолютно справедливи съдии.

Брендън Фрейзър, Елизабет Хърли, Дъдли Мур и Харолд Реймс
От двете страни на Мур са Джулия Ендрюс и Бо Дерек

Ако се върнем на "Проклятието на Фауст", днес вече можем да прослушаме лесно най-добрите му изпълнения

И да не са внушения свише подобни думи и имена, дошли насън или при събуждане, а да е само игра на подсъзнанието, пак е голямо богатство да ги "разиграе" човек през деня, търсейки сведения за тях и поуки за душата си... Преди години по същия начин чух съвсем ясно сутринта имената ***Анри Поанкаре и Енрико Ферми****. Още на другия ден отидох в руската книжарница и си купих току-що излязлата биография на първия и открих в нея една сродна душа, а после я срещнах преродена в един приятел... Към Ферми все още имам "дълг" - не съм си дал труда да го проуча и... идентифицирам... Като се има предвид фундаметалността та фермионите, кръстни на негово име, със сигурност ще може да излезе нещо поучително за нас. Елма толкова много ни е занимавал с елементарните частици, представяйки ги като основните видове богове, така че от системата на Ферми бихме си изяснили още по-добре към кои основни божества в ултравсеената спадат фермионите (кварките, които изграждат протоните и неутроните, към кои – лептоните неутрино, таон, мюон и електрон). Възможно е фермионите да са елохимите, но дали бозоните и адроните са илухимите и алохимите? Дали мюонът и таонът не са зелохимите?...*

Елементарни частици		
Фермиони	Кварки	Горен (u-кварк) · Долен (d-кварк) · Странен (s-кварк) · Чаровен (c-кварк) · Дънен (b-кварк) · Топ (t-кварк)
	Лептони	Електрон · Позитрон · Мюон · Таон · Неутрино · Антинеутрино
Бозони		Фотон · W бозон · Z бозон · X бозон · Y бозон · Хигс бозон · Гравитон · Глуон
Адрони	Мезони	Пион
	Бариони	Протон · Неутрон

В интернет откривам още следните известни Хекторовци: ***Ектòр Малò (също Хектор Мало) (на френски Hector Malot) (20 май 1830 - 17 юли 1907), френски писател:***

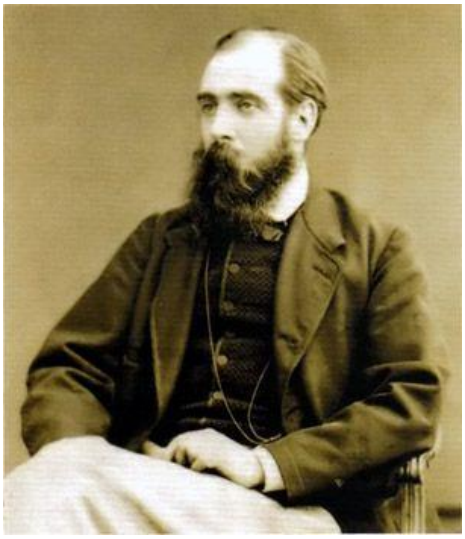

"Аз и мама Барберен така добре се изхранвахме от нашата крава, че дотогава почти никога не бях ял месо. Но тя не беше само наша кърмачка, а и наша другарка, наша приятелка - не бива да се мисли, че кравата е тъпо животно. Напротив, тя е много умна и има качества, които могат да се развият повече, ако човек се занимава с нея. Ние галехме нашата, говорехме й, тя ни разбираше и, от своя страна, със своите големи кръгли очи, изпълнени с кротост, умееше много добре да ни накара да се досетим какво иска и какво чувства. С една дума, и ние я обичахме, и тя ни обичаше."

Из "Без дом":

"Но има мигове, в които сърцето вижда по-добре и по-далеч дори и от най-острия поглед."

"Осъзнай в днешния ден, момчето ми, че много често животът е битка, в която не всеки прави каквото си поиска."

"Шегата може да окаже благотворен ефект, за да промени някой лош порок, но когато се отнася за незнание, тя е знак за глупостта на този, който я използва."

"...и през пролетта ще можем отново да тръгнем на път двамата, мой малък Реми, и никога повече няма да се разделяме, тъй като съдбата невинаги е жестока към тези, които имат смелостта да се борят."

"Когато на човек му хрумне нещо и е сам господар на себе си, той бързо изпълнява мисълта си."

"От ударите не боли, когато са понесени заради приятел."

Хектор Хю Мънроу-Саки (Hector Hugh Munro-Saki; 1870–1916), английски писател:

"Човекът притежава въображение, за да компенсира това, което не е; и чувство за хумор, за да се утешава, че е това, което е..."; "За косите важи същото, което и за съпрузите: докато ви виждат заедно в обществото, дребните различия нямат значение". (Из "Тайният грях на Септимъс Броуп".

За всеки случай (за размисъл), слагам тук още нещо от друг автор, което също има философски оттенък. Всички тия разнородни на пръв поглед източници на информация обикновено разглеждаме детайлно, понеже в много случои от това излизат ключове за решване на важни конкретни проблеми в живота ни. Небето ни говори и по този начин. ***Които не иска, да не ги чете, тук ги слагам само като един пример как някои приятели процедираме за разгадаване и на най-малките знаци, които не се дават постоянно.***

Франсоа Лелор – "Хектор и тайните на любовта" (рецензия от Николай Р.): ***"Написана в неподражаемия стил на Франсоа Лелор, "Хектор и тайните на любовта" е на пръв поглед лека и лесна за четене книга (дори създавайки до известна степен усещането, че е повърхностна), но всъщност е пълна със задълбочени философски и психиатрични и психологически размишления върху темите, които разнища, а именно любовта, сложността ѝ, както и етапите и емоционалните състояния, през които хората минават, когато са заедно или се разделят". По подобие на "Хектор и търсенето на щастие", изложението на книгата е под формата на вид приключенски роман, но Лелор умело вплита разсъжденията си за състоянията на човека, когато е влюбен или с "разбито сърце" (сърдечната мъка, душевната болка). Това, което на мен ми хареса, е че авторът подхожда едновременно емоционално и аналитично към тази сложна материя. Опитът да се изолират основните "компоненти" на любовта и тези на сърдечната мъка, неотменната им връзка с компонентите на любовта, която пораждат, или най-малкото са свързнани с компонентите на душевната болка след раздялата) е изключително сполучлив и донякъде ми напомня писането на академични статии в университета, където логиката и рационалността определят съдържанието. От друга страна, с вплитането на анализа в разказа за "приключенията" на Хектор, Лелор е успял да провокира емпатията към главния герой на книгата и да избегне характерното сухо и теоретично поднасяне на анализи, както би било, ако той бе публикуван в стила на стандартната специализирана психиатрическа, философска и психологическа литература. Отделно, това провокиране на емпатията кара човек да почувства всеки един от компонентите на "любовта" ("разбитото сърце"...) и едновременно с това да се замисли за тях. Тъкмо това е друго нещо, което ми харесва в книгата, тъй като е доста "премерена", и колкото и да ти се иска да стигнеш до края, не бързаш, защото храната за размисъл, която ти се предоставя, е еднакво примамлива и не позволява на любопитството да надделее. Относно списъка от компоненти на любовта, струва ми се, че е доста изчерпателен. Заради ситуацията, в която попаднах скоро (много подобна на тази на Хектор и Клара (без Вайла обаче...), аз бях мислил доста върху тези теми и бях стигнал до почти същия (90-95%) списък от "компоненти" на любовта (в друг ред, разбира се), които причиняват болката от раздялата впоследствие (и може би затова и тази книга ми хареса толкова, т.к. засягаше темите, които ми бяха болезнени. Това, което ме спечели за вечен почитател на Ле-***

лор с прочитането на тази книга обаче бе невероятно лекото и в същото време задълбочено описание на хормоните и химичните съединения, които се произвеждат от мозъците ни (и мозъците на бозайниците по принцип), както и обяснението как те са отговорни за емоционалното ни състояние по време на влюбването и любовта. Простичко казано, оказва се че да, любовта е химия, но с действията си по отношение на любимия човек до известна степен можем да влияем на тази химия и да предотвратим евентуална раздяла, след като "тръпката" от влюбването в началото премине. Във връзка с химията на любовта, любимият ми цитат от тази книга е следният: "Бих нарекъл окситоцинът светец, а допаминът - уличница". След като приключих с четенето на книгата си мислех, че в крайна сметка е логично, че колкото и отначало да изглежда, че любовта ще е вечна, тя, като всяко едно нещо във вселената, не е нещо статично и безкрайно и трябва да се полагат грижи тя да се запази, да укрепва и расте, засилвайки привързаността между партньорите така, че след като първоначалният заряд на влюбването изчезне, да остане онази връзка между партньорите, която е дълбока и която води до желанието да прекараш остатъка от живота си с другия и трудностите в живота да не ви разделят, а тъкмо обратното – да ви сплотяват. Като заключение бих казал, че книгата е една от най-разтърсващите, които съм чел през последните години. Препоръчвам я на всеки, особено на хората, които са минали скоро през разочарование в любовта, за да си върнат вярата в нея, вярата в себе си и надеждата, че в следващата сериозна връзка човек, бидейки "въоръжен" с целият този анализ и информация, ще съумее да бъде по-внимателен във взаимоотношенията си с любимия човек и ще живее по-пълноценно живота си. "Окситоциново" Ваш: Николай Р.

П.С. Струва ми се, че за по-задълбоченото разбиране на тази книга ми помогна това, че бях прочел преди това "Хектор и търсенето на щастие".

Francois Lelord

От същия автор: "Франсоа Льолор - "Малкия Хектор и уроците на живота": ***Накрая всички ставаме „големи" хора: с работа, семейство, дом и кола... Или поне натам сме се запътили... Повдигаме се на пръсти и се опитваме да погледнем малко над рамото на Живота. Само дето твърде бързо, твърде лесно, твърде често забравяме, че всъщност Животът винаги ще е по-голям от нас, колкото и да се повдигаме на пръсти, на каквито и стъпала, стълби или рамене да се покатерваме, за да станем по-високи, по-велики, по-непобедими. Забравяме да сме любопитни, изработваме си безразлично изражение, свиваме се в черупки, защото вече знаем какво е да ни обиждат, да ни унижават, да ни се подиграват. Въоръжаваме се с ирония, хапливост, неверие, подозрителност и... последни технологични играчки. Тогава почти задължително - къде по-очевидно, къде по-тихомълком - се ка--турваме от по-високото стъпало или пък се оглеждаме слисани, осъзнали, че всъщност май нито сме там, за където сме се запътили преди много време, нито сме онова, което сме си въобразявали, че сме или сме си мечтали да бъдем. С малко повече късмет, можем да попаднем на Малкия Хектор. "Малкия Хектор и уроците на Живота" е книга, написана от името на едно малко момче. Това е една история за детето, което всеки от нас някога е бил. Как трябва да се живее? Лошо нещо ли са лъжите? Какво е да си умен? - Отговорите на тези и други въпроси малкият Хектор открива с помощта на баща си, който е психиатър. Книгата ни кара да се замислим за малките неща в живота. По наивните си представи за света и простотата на заключенията си, Малкия Хектор прилича на Малкият принц.***

Какво се оказва?... – Дори и да не е било ключ или прогноза, от една дума, от едно име, дошло случайно или неслучайно сутринта, човек може да се обогати още повече, да изпита немалка интелектуална и естетическа наслада, ако се порови да го осмисли в един по-разширен регистър от факти и значения.

1476 29.06.2014 Възкресение на кръста и възкресение чрез блаженс-тво 2014.06.29 09:00:53 до Р.Н. *Приятелите за колата са сер-иозни и честни кандидати, предпочитам ги. Само че пред мене не стои въпросът за "доверие" и "честност", понеже нямам понятие за продаване, а само за подаряване. Но да искаме от-плата и при подаряване или самоподаряване, значи да имаме* ***очаквания****, а това значи слизане в ада -* ***психическия*** *ад. Ако в другия има импулс за даване в такива случаи, не го възприе-мам като "отблагодаряване", тъй като*

*даже и там може да има червей: Меркуриевия принцип "танто за танто" ми звучи като... **танатос** (смърт).... Мисълта да **получим**, защото да-ваме или сме давали; да ни обичат, защото обичаме, е един от сигурните пътища към Смъртта - великия Танатос. Изворът няма такова понятие и затова не умира. След сед-мица приятелите евентуално получават пари и искат да ми дадат една част, а другото - на изплащане. А може и само на изплащане. В такъв случай, ако кажеш, ако ти трябват пари, само кажи - никакъв проблем. Само не знам каква ще е първо-началната сума. Но може и нищо да не ми дадат - получаване не ме интересува. Не че нямаме проблеми, имам нужда поне от две или три хирургически операции, но това би било мисъл за себе си и, следователно, провал. Няма да е провал само мисълта за една майчица с детенце, които няма къде да жи-веят, но Господ е добър. Той е давал, дава и ще дава всичко без пари и без "тантови" работи, именно защото не сме имали **пазарене** с Бога, очаквания да ни "овъзмезди" за извора; или някой да реагира някак в наша материална или сърдечна полза.*

*И двамата имате "z" в имейлите - за мене хубав знак... Светкавицата на Зевс - висшата умствена дейност, високи-ят идеал, доблестта, честността, съвестта, принципно-стта, "висшият манас" (причинният свят) - **безсмъртна** му работа... Поначало тази буква, макар и латинска, е велик сим-вол и магичен знак. Има два мощни потенциала: 1.За душите, които пребиват в рая, но още не са се слели напълно с Бога, означава тръгване надясно към Бога, слизане от Него наляво надолу по пътя на сърцето и реализация на Божественото на земята **надясно** - отново по пътя към Бога, но вече с пълна кошница с плодове и дарове за другите и заедно с други души - пътя на Любовта и Доброто. Обаче за душите, които преби-ват в Бога, но монадите им още не са подпалени, начинът е*

друг: излизане от Бога, път в материята наляво с много труд и въздишки, подпалване за Любов и Добро надясно нагоре и извървяване, заедно с любими души, на един последен път към Бога през райските светове. Същото като китовете в уникалния филм "Римски пинии" на студия Дисни. В българославянски вариант, това е малка ръкописна абуква ***"г". Това е мекият вариант без светкавици и сътресения и без възкресения чрез подвиг и страдание, а чрез блаженство. Това дори Учителите още не са го преживели, понеже за целта трябват сродни души с космически вкус и Разпознаване; затова даже и Шефа е още на кръста - ние си миткаме по нашите предпочитания и вкусове.***

1477 29.06.2014 Скъпоценно и безценно. Кои са „Запасливците"? С какво ни обливат тия, в които са минали имотите, вещите и колите ни 10:48:00 до Х.С. *Скъпоценна! Замислям се защо употребявам това обръщение - не само към тебе. Някои го харесват, други не. "Унаследих" го от един изключителен приятел от младостта ми - Пуше, поетът и мъдрец Станислав Димитров. За него мога много да ти говоря. Обаче, като си помисля, да струва някой "скъпо", не е най-доброто. Може би за мене си "безценна", в такъв случай. Смъртните на земята поставят цени, но за безценното това е немислимо. Помниш с какво умиление Ам-гъл във "Властелина на пръстените" казваше на своето съкровище - Пръстена - "Безценното ми"... Само че той (преди Смеагол) е бил хобит от рода на Запасливците - ония, които се подсигуряват и затова могат лесно да бъдат покварени. Така че, Безценна и Драгичка, приеми поне тия двете обръщения - безценна си наистина и много драгичка на сърцата, които те обичат. Драгостта е нещо различно от радостта и за нея има цяло осияние...*

Както ти казах, за мен е особена радост, че аудито преминава в тебе. За мене то не е случайно, защото брат ми не

*беше случаен и е важно кой обитава домове и коли и пр. на хубавите хора. Ако сме ги продали или подарили на смукачи и "запасливци", чрез предмета те дълго ще извличат енергия и от нас - от дистанция. А ти от волана ще ми предаваш само благост и блаженство... Наистина, може да не ми даваш и никакви пари, даже и на изплащане - нямам такова понятие "продаване", "компенсация". Тая дума произлиза от правене нещо с с умисъл - за подсигуряване на себе си като при Запасливците... От тоя корен произлиза и "пенсия", а Хайтов питаше: „**Има ли пенсиониран орел?"**...*

*Наистина, иска ми се ангелите на земята да бъдат обезпечени поне материално, ако човечеството още няма понятие и съвест да ги обезпечава сърдечно и морално. И ти – като такава, - нека не се натоварваш поне материално с това изплащане на колата, след като работата е в нашите ръце и никой не ни кара да реагираме като плъховете. А може би в едно далечно бъдеще ще се явят хора с души и на земята и ще се научат да разпознават ангелите, когато са тука, и да ги обезпечават и сърдечно, душевно, емоционално. Обаче смъртните разпознават и ценят други неща и хора, които са за тях приоритети, защото се стремят да се подсигуряват като "Запасливците" – ако не материално, то астрално или ментално. Е, те ще се **обезпечават**, но в руския смисъл на тази дума - остават без черен дроб („обеспечение" - без печени)... Понеже тоя български орган е тялото на егото, Небето ни учи чрез него какво става, когато се подсигуряваме на земята с токсични неща и мотивации и когато се разгневяваме; или когато преглъщаме скръбта и липсата на отклик прекомерно дълго. Какво да се прави, когато вечно харесваме нещо друго и някой друг, който, от своя страна, прави същото... Цял живот играем „тенис" с Бога, а Господ ни връща топката, за да се научим да правим **връзки** в мозъка си. Да*

проумеем причини и последствия. Нали тая дума "интелигентност" означава правене на "вътрешни връзки" между причина и следствие? Има време, не са станали интелигентни в тоя тенис дори и повечето гении, и хората с най висок ИК на земята. А Господ е добър играч - не може да Му се откаже... Малшансовете в нашата част на тенис-корта сме си ги изпросили самите ние. Но има и добра новина: ангелите по-бързо от всички стават интелигентни...

1478 29.06.2014 Висшите чувства, френологията, видове богове и др.14:57:24 до Р.В.: *Вече два дни "преговарям" термините и темите за "висшите чувства" в официалната психология, синоними на любовта към всички или към повече хора (патриотизъм, хуманизъм, алтруизъм, космополитизъм, човеколюбие, "всеобнимающая любовь" и т.н.). Но изведнъж осъзнах, че ще обидя душата ти, ако започна с всеизвестни неща, които знаем още от училище. Значи, учудването ти за любовта към всички у нашия приятел има друг произход и аз искам да те разбера. Френологията дава точните места на тия висши центрове, и у когото те са развити, няма как да не ги изпитва. В беседите на Учителя и в осиянията, както може би вече си прочела, тия чувства са потенциални поне в 60 милиарда души с искра Божия само в орбитата на Земята. Божествата елохими и алохими имат много повече валенции, както и серафимите, но божествата илухими и херувимите проявяват любовта към едно отделно същество - сродната си душа; най-много към един тесен семеен и приятелски кръг от няколко души. Това не ги прави виновни или непълноценни - това е тяхното естество и тяхната служба и мисия в Битието. Сам Христос доказва божествеността на едновалентното чувство с примера за овцата, заради която Овчарят оставя понякога цялото стадо; с факта, че и Той е имал най-*

любим ученик – Йоан - и любима сродна душа - М.Магдалина. Драмата в Битието произлиза от срещите на същества от несъвместими йерархии, при което единият не разбира другия и не може да проумее валентността на сърцето му. Един ден обаче най-после разбрахме, че Любовта била не тотална вярност към собственото ни естество и собствените ни разбирания, което означава егоизъм, но "разтегателност" до определени граници да приемем различието или противоположността на другия и да намерим общ език - без конфликти, отричане, критики, спорове, назидания и автоматично противоречене. Точно тук се развиват божествените качества и добродетели от рода на разбирането, прошката, толерантността, милосърдието, отстъпването, обходата, саможертвата и т.н. Падналите илухими и херувими са много крайни - искат за себе си или всичко, или нищо. В тях денонощно бучи и кънти подземният огън на подозрението, апострофирането, опровергаването, основателната и неоснователна ревност; нуждата да отхвърлят, осъждат, поучават, назидават и т.н. Душите и сърцата с такава нагласа обикновено се "изпепеляват" при любовни неудачи и за тях другият по презумпция е "виновен". Употребяват думите "заряза ме" или "подъл", "изменник", "невъзвръщенец" в родината или в живота им. Най-адската фраза "няма да му простя никога" или "той е изцяло виновен" произлиза от самото дъно на пъкъла и говори за изключително себична и горделива душа. Такива има даже сред брамините и най-висите божества и ангели, поради което Съдбата им налага постоянно да се сблъскват с това, което не могат и не искат да приемат "в никакъв случай". Затова те обикновено са озлобени или нещастни. Най-странното е, че познаваме завършили философия и взели изпита си по диалектиката на Хегел с отличен, а в живота си не проумяват защо постоянно Бог ги среща с противоположностите им.

Все един ден трябва да разберем и приемем антиподите си, за да направим крачка напред в еволюцията си. Инак си оставаме метафизични духове в лошия смисъл - неевоспособни (неспособни за еволюция). Гордото се пречупва, но добродетелното се огъва до краен предел, защото е вече зрял житен клас - пълен с добродушие и толерантност, наведен. Зеленият клас все още стърчи с едновалентните си чувства и мнения.

Но аз тук повтарям неща, които на твоето ниво са ти отдавна известни, затова наистина те моля да ми обясниш от каква гледна точка не разбираш универсалността на нашия приятел - една от най-прелестните, най-напредналите души, които познавам. Той е абсолютен антипод на сина на една моя приятелка, която искаше да го запознае с мене, а той й казал: "Мамо, познавам те, разбирам те, обичам те, ти за мене винаги си била моя най-голям авторитет и "намест - ник" на Бога в живота ми, обаче позволи ми да ***не искам да се запознавам сега с този човек****. Убеден съм, че е стойностен, щом ти така си го преценила,* ***но аз нямам в момента нужния душевен дебит да си натоваря съзнанието с още един образ"****. Като ми го каза тя това, аз останах като гръмнат с отворена уста, понеже бях сондирал и двамата че са с монада и че такова нещо един човек с искра Божия не би могъл да си го помисли и да каже никога. Това ме хвърли в денонощни размишления няколко седмици и в търсене на обяснения от мъдри хора и в Словото как е възможно такова нещо... Най-после се сетих за едни думи на Емануил Сведенборг, които съвпадат със сведенията за* ***илухимите*** *измежду боговете и за естеството на женската душа, която е техен носител преди и след Грехопадението. Не е важен полът - има и мъже такива. Той казва, че е видял в най-вътрешното небе висши ангели по двойки, пребиваващи в състояние на божествена брачна любов. Те са толкова сляти, толкова потънали един в друг, че за*

тях навън нищо друго не съществува. Нямат нужда от други същества и неща, тъй като са станали едно с Бога и вече всичко и всички са вътре в тях. Любовта към Бога, към Цялото, към всички (което е най-точният синоним на любовта към Бога на алохимно и серафимно ниво), за божествените илухими и елохими се конценрира в кохерентен лъч към Сродната Душа. Само ***елохимите****, като равнобожествени, могат и едното, и другото). За илухима обаче, докато още не е станал елохим, външен свят и "други" не съществуват: той живее само с възлюбления си и със своето семейство, ако имат деца. Поддържа връзки и с избрани приятели, но те са много малко. Това е една фаза на съществуване на Божественото и на Истината за Любовта, еднакво вярна и свещена, колкото и противоположната. От своя страна серафимите, алохимите, хостоните и още много други класове и йерархии в Битието се движат и са живи само от едно странно чувство, една въпиюща потребност, изразена в думите на Учителя, че смисълът на живота и самият живот произтичат от "постоянното разширяване кръга на съществата, които обичаме и които ни обичат". Но Учителят казва и точно противоположното; пък и истините за любовта са поне 60 милиарда - в рамките на планетата Земя... За алохимите и серафимите важи "картинката" на мозайката или пъзела, според която, за да се върнем в Бога, трябва да открием не само сродната си душа, която е единствената ни половина във вселената, но и всичките си останали сродни души от нашето Вечно Семейство, с които сме излезли някога от Първоизточника на Живота. Илухимите по двойки са като знака на инг и янг - единство от две части. Двете точки в тях са, примерно, двете им деца. За тях друг мотив, друга потребност и друг морал не съществува. Алохимите са фотоните и неутрината във вселената и всички други божества и "частици" в*

Битето, чиято маса в покой е равна на нула. За тях да останат в покой или в "покоите" на водородната любов или брака е немислимо - там те не оцеляват, умират. За тях летежът през безброй същества и пространства и бурната им обмяна с тях е начин на живот и смисъл на живота - те са ***светлина****. Учителят дава една грандиозна картина за несъвместимостта на водорода и кислорода при зараждането на Битието, които били "враждували" непримиримо и жестоко и са изпепелявали цели вселени, предизвиквали са неведнъж анихилация на Битието поради противоположните си естества и понятия за любовта. Но Бог е всемъдър и всемогъщ – примирил ги е в молекулата на Водата. Това не е само познатата ни вода, но самият* ***вълнов*** *принцип във вселената. Понеже светлината е вълново-корпускулна, в един момент най-напредналите от алохимите и серафимите, които обичат Бога* ***повече*** *от естеството си, изведнъж са осъзнали, че съдържат в себе си и противоположното - способността да оцелеят и в покой, в "брачни" покои с една-единствена душа. Това обаче е възможно само с душа, притежаваща целия потенциал на Бога да уравновеси с една единствена любовна валенция. поне 60 милиарда валенции от способност и жажда за любов. Ако една жена е класически илухим по естество и еволюция и има такава велика любов, тя е способна на това - има мощта на черните дупки във космоса. Един микрон черна дупка има силата да всмуче цяла галактика, цели вселени от галактики! С мощта на единствената си любовна валенция тя трансформира и възпитава алохимите да преминат в друго измерение, в съвършено друг космически вид. Такава любов е едно с Бога и мощна като Бога, понеже притежава най-великото Му качество: всеприемане, всепрощаване, всемилосърдие. Тотално приемане на различието и противоположността като божествени, а не като "врагове" и "неистини". Именно това е*

свръхдиалектиката на Бога и на божествената любов! Когато противоположният - серафимът или алохимът - е вече узрял, той е в състояние да приеме с радост и непротиворечиво истината за любовта на херувима, на илухима. С върховно блаженство и щастие заживява в рамките на един микрон или ангстрьом - в един минатюрен дом или дворец с едно-единствено същество или семейство. Но когато илухимът е паднал, неговото невежество и гордост си въобразяват, че имат мощта да уравновесят валенциите на един алохим! При незавършена еволюция, такова нещо е напълно невъзможно. Именно в такива случаи Словото казва, че "мъжът и жената никога не могат да се разберат". Като се почувства "хванат", падналият серафим и алохим реагират с бясна жажда за бягство, за много контакти, за "велики дела", "алтруизъм", "космополитизъм" и пр. "Да му види подгърбието път"... Несвършваеми инициативи, благородни и неблагородни подвизи до загуба на живот или съзнание... Бесът на падналия алохим е ядрен синтез, неукротима верижна реакция, обаче с хората и нещата ***навън****, не вътре в себе си и в интимното гнездо. Когато падналият илухим е обикновен човек, той пуска обяви или си мечтае за "сродна душа и домашен уют". Не че това не е божествено, но той прави опити за тандем с подобни на себе си, понеже и те са домашари, обичат телевизора и хладилника и са верни на жена си и кебапчетата до смърт... Получава се еснафската картинка на кльощавеенето или дебелеенето с безброй болести и лекарства по чекмеджетата. Либидото спада до нулата, превръща се в "сладки чувства в червата", както казва нашият поет. Алкохолецът, цигарките, мезенцата, пастите и кафенцата и кюфтенцата и пр. се мъчат да заместят ролята на тестостерона и естрогена, на ендорфините -- или поне си мислят, че ги заместват. От своя страна, падналият алохим, неразбран и неприласкан от истинска илухи-*

мка, си мисли, че се спасява чрез велики дейности, духовни и творчески инициативи, подвизи в името на "хуманността", "истината" и "свободата" и пр. В лошия вариант - с бизнес, първенства, състезания, войни, наркотици, престъпност, алкохолища и какво ли още не.

Е, да оставим черната серия и да се помолим на Бога да ни просветли, да ни направи по-отстъпчиви и добри, за да засилим чара и валенциите си и да създадем в себе си магнинта сила. Да види в нас достойният, че сме нещо по-различно от останалите и имаме потенциал да го разбираме. Да го приемем какъвто е, да го приласкаем с мощта на Бога. Мощ, която приема противоположностите с върховна радост и щастие.

1479 29.06.2014 Иде ми да се разплача... 22:17:07 от Р.В. Благодаря ти! Отделил си ми толкоз много време от своето, да ми напишеш това писмо... Даааа, иде ми да се разплача... Преглътнах сълзите си, може би заседнаха някъде на гърлото като буца, после ми дойдоха малко тъжни, но все пак - усмивки за теб!...

1480 29.06.2014 Безкрайната любов и благост 22:33:10 от Х.С. Здравей, благодаря ти за красивите писма, за безкрайната любов и благост, с които са написани. Радвам се, че днес постигнахме някаква яснота - тези практически неща не са толкова лесни. Благодаря ти и за готовността и желанието да ми помогнеш! С обич - Х.

1481 30.06.2014 Отново ще бъдем в стихията си на руската земя 00:50:15 от Б.Б. до М.А. Писмото е интересно като пророчество на един от най-известните ни екстрасенси и за човека, чрез когото идват осиянията от Елма (символизиран по-долу с буквата "Н"). Дай Боже, М., всичко да е

така, както го изказваш сега!.. Със сигурност ще бъдем отново с Учителя и в Кавказ. Щом Той го е прогнозирал в миналото, няма да има Апокалипсис в общоприетия смисъл на думата. По-скоро, Апокалипсис ще има в душите ни. Отмиране на старото съзнание и зараждане на новото. По-важното е, че ние ще пренесем новите духовни тенденции в Златния век на славянската култура в Русия. Да си призная, радвам се, че ще бъде така! Там със сигурност ще имаме по-голяма свобода на действие и за усвояване на новите вибрации на епохата... Дори ще запазим старите спомени от настоящето и понякога ще си ги припомняме взаимно. Не бих искала да пророкувам, но там духът на Н. отново ще бъде в стихията си. За него, както и за нас, руската земя ще ни отдаде всичко от себе си... Да си пожелаем в същото това време тези духове, които ще дойдат след нас в България, да намерят една силна духовна изява и да я запазят за себе си... А и доколкото съм чувала, тогава България ще бъде част от обединена Русия... Само така, както казват сега, ще се оправим! Няма друг изход за нас. Ние сме свикнали все някой да ни подтиква, да ни предвожда... Лично аз се радвам, ако всичко се осъществи по Божия план...

1482 30.06.2014 Емоционален човек – ЖИВ човек 09:19:42 до Р.В
От писмата ти досега харесвам най-много това, че си искрена и много емоционална, което липсва на повечето хора, които познавам. Това означава, че си ЖИВ ЧОВЕК! Така ставаш много по-близка на душите, които са подобни на тебе, не си някакъв горд и недостъпен истукан - протягаш ръка за приятелство.

Задаваш ми и един много важен въпрос, който винаги е стоял пред мене като неразрешим. И досега бих се чудил ка-

кво да правя, ако няколко души едновременно искат да съм с тях и да им помагам... Доскоро се разкъсвах от тия дилеми, понеже "рибешката" душа (такава зодия съм) никога не може да изпълни опита с двете цветя, едното от които да се полива и обича, а другото не или по-малко, за да се видела разликата...

Представял съм си един фантастичен модел, недостъпен за хората на този век и сигурно в още много векове напред - да си живеем в истинска комуна и всеки да се грижи за всички, без хората да се ревнуват и да теглят чергата към себе си. Като осъзнах, че това е невъзможно, в момента практикувам единствената етична позиция, която ми е достъпна - живея сам. От всички опити за тандеми досега все още капе кръв, въпреки че са останали и някои вечни сияния.

***1483 30.06.2014 Ученик в Школата на Бялото Братство 11:58:29 от Р.В.** За мене е голяма чест да те познавам, макар и виртуално! Да общувам с мъдрец, с един от пророците на нашето съвремие, си е направо благословение! Винаги съм се чувствала недостойна да общувам със свети хора. Но винаги съм се смятала за хубав човек, а сега може да ти прозвучи и нахално: за... Ученик в Школата на Бялото Братство!*

***1484 01.07.2014 Хората на Шестата раса и Епохата на Водолея 07:29:55 до Р.В.**: Оказва се, че ти си от хората на Шестата раса и Епохата на Водолея, но си мислиш, че си била грешна. Цялата светиш и с миналото си, а не само сега и в бъдещето!*

***1485 01.07.2014 Картини с могъщ асуин 01:02:46 до Л.Л. - и по - късно до съпруга й Я.В.** И двамата не сте от обикновена еволюция. Силуетът на момичето в картината на Я. е директната връзката на автора с Бог Отец и Неговата вселена - тотвселената, Неопределеното Битие. Затова*

творците не обичат да бъдат определяни. Това е вселената на създателството и творчеството, светът на монадата и уникалността, за която говорихме. Тя е алена, а тази дума произлиза от Ал, запазено от мюсюлманите в Аллах, вариант на Еллаа. Това момиче в картината е от женските богини на тотвселената, наречени "янтрѝни" - създателки и обитателки на янтровселената, женския полюс на тотвселената. Жълтата, златната атмосфера, в която живеят янтрините, е въздухът на Мъдростта. Колкото и да са пламенни и същества от огън, те дишат Мъдрост. Изявяват се като спонтанност, но дишат Мъдрост. Черният контур на места е дошъл от татван - светът на Абсолютния Дух. Белите просветки са извори на милост и абсурд - двата полюса на хипервселената, Христовата вселена. Ето защо тази уникална картина е архетипна и магична. Двуизмерният стил произлиза от ясновселената - света на Мировата Душа или Майката Божия. Тя проектира Определеното Битие, сънувайки двуизмерни платна с безброй десени, зашеметяващо различни и прекрасни. Те, всъщност, са фрактали, понеже мотивът на Пралайя е сигурност и грижа, но фѝрмата ѝ на съществуване е математиката. Защо е планиметрична, а не стереометрична, това е една голяма тайна. Когато се намеси Духът, Той надува тия формули в обеми. Планиметричната (плоската) живопис е по-близо до Бога от стереоформите на повечето художници. Тя издава творец с душа. Същества в панвселената са плоски като картинки, но са живи. Още по-близък до Първоизочника е пунктуализмът в импресията.

Не пречи един артист с универсален диапазон да рисува в различни стилове, но когато изобразява силуети, той предава директно посланията на Мировата Душа - на ясновселената. Ето защо, ти чувстваш, че искаш да внушиш мир, въ-

преки че аленото говори за обратното. Всъщност, няма противоречие, понеже с това се постига синтез между дух и душа - между тотвселена и ясновселена, - за който мечтаят от незапомнени времена всички богове и ангели. Ако образът беше триизмерен, нямаше да излъчва такъв мир. Щеше да има друга сила, но не и мир. А тук се постига най-големият копнеж на съществата с дух и душа - Домашното Огнище. Домът е божественият мир и покой, Приласкаването, огнището носи чувството, спонтанността, творчеството. И къщата става жива!

Ако ми разрешите, искам да преснимам това нещо, което аз намирам за шедьовър на Шестата раса и Епохата на Водолея. Ако е възможно, бих искал да го включа в специален текст - дори и да е само това писмо тук - и да влезе в книга 43 или някоя по-следваща, която ще бъде включена в един от сайтовете на "Необятното говори". В тази картина То е проговорило на няколко нива едновременно и затова работата може да се окаже и лечебна, ще предизвиква мистични преживявания и просветления. Не говоря суперлативи, заставам зад всяка дума тука и мога да я развия и в трактат с доказателства. Някога работих към Института за култура при проф. Кр.Горанов и защитих изследване за психологията на художественото творчески процес. Предложих му методиката на Кирлиян, за да се заснемат и филмират удивителните феномени на психоплазмата от всяка картина, от всяко художествено произведение и от перципиента, когато ги възприема. Убеден съм, че от тази картина-подарък извира мощно асуин - есенцията и субстанцията на Абсолютната красота, чийто извор в нашата галактика е Сириус, а на земята и в другите светове - в сърцата на създателите, творците, влюбените. Когато един артефакт се продаде, асуинът спада до нищожни нива, а когато се подари, прави чудеса. От тази вечер моят

любим братовчед Я.Л. ще почувства как се пробужда монадата му, благодарение на изливащия се асуин от картината ти. Има надежда да се превърне от атеист в теист...

За богоравната мощ на синовете на Тот, Бог-Отец, Творецът, може да прочетете в главата за художника Франсоа Леоне в романа "Професии за резиденти", който съм включил в една книга, която ти изпратих с първия имейл - тя сега е под печат и ще бъде с корица и евентуално илюстрации вътре от Кеазим Исинов ("Фантастични видения"). Аз съм на 72 години, изпращал съм и нея, и стиховете си и други неща на Я., но с нулев отклик. Не съм обиден, просто разбирам колко вярно е наблюдението на хората, че в рода си човек е неоценен, както и в родината си. За сметка на това, творбите ни се превеждат и публикуват в чужбина, където има повече зрящи души от нашите космични ята. За да бъде някой оценен, трябва да има кой да го оцени.

Ако разрешиш и не счетеш, че прекалявам, бих ви изпратил и други неща. Например, разказите от една библиотека и аудиотека "Прекрасни чудаци" с много разкази от цял свят, вкл. и български, с голяма галерия от образи на прекрасния чудак в световната литература. Тя бе одобрена някога като възможна поредица за издаване от Божидар Божилов, когато беше шеф на изд."Народна култура", в което ме бе назначил като зав.редакция "Съвременни западни литератури". Това обаче се провали, понеже Николай Антонов ме изгони по заповед на ДС. Пантелей Зарев ме гълча защо не съм му съобщил веднага, а съм отишъл хамалин на Сточна гара... Едва ме бе пуснал от Съюза на писателите, за да ида в издателството, а сега се чувства лично обиден. Той нямаше да позволи това като член на ЦК и приятел на Тато, още повече, че Тато имаше симпатии към "странните птици" и спаси много от тях. Щяха да се застъпят и Владко Зарев и Свобода Бъчваро-

ва, с които бяхме приятели. Тя ми бе поръчала киносценарий, а аз я учех на астрология. По-късно Брежнев извика Бай Тошо да го гълчи защо Людмила е назначила двама "дъновисти" в Комитета (мене и Тодор Доков), но той ни е защитил блестящо и разказва за това в мемоарите си.

По-късни сведения за това писмо. *Младите хора, на които бе изпратено, понеже във вечерта на запознанството проявиха искрен интерес към тия теми, не отговориха, не се обадиха и след това. Какви са причините, знае само Небето. Без никакво осъждане, можем да споменем само, че подобни случаи има не малко. Интересно е да се проследяват съдбите на хората, които са влизали в ятата на Словото и са останали; на тия, които не са искали да влязат въобще; или ако са влезли някои, в даден момент излизат и не се връщат повече никога в рамките на едно прераждане. Съдията и Прокурорът имат правото да констатират отрицателните причини, но последователите на Защитника търсят само оправдателните варианти при всяко едно положение.*

1486 03.07.2014 Статика, динамика, кинематика

3.VII.150(2014)

СТАТИКА, ДИНАМИКА, КИНЕМАТИКА

06:23:08 ч.

Из лекцията тази сутрин:

Роботът си представя, че тялото му е лично негово и прави с него каквото си иска или го дава комуто си иска. Той няма понятие за отдаване на тялото си на Бога.

*Роботът (в зависимост от модела) си представя, че има правото да говори остро, но се дразни, когато друг му говори така. Благият Дух говори благо, но Острият (Дух) говори остро, за да види кой как реагира. Той е първият, Който има правото да говори истината остро, понеже иглата, ако не е остра, не може да съшива разкъсаните части на Битието. Естествено е раната да я боли и да не иска да я бодат и шият, но смирените същества, създадените от **Бога**, които са Негови части, **търпят** това, защото знаят, че така е по-добре, че ще възвърнат своята цялост.*

Ще каже някой: как е възможно Божия част да се разкъсва, да я боли, да кърви? Нали Бог е съвършен - коя сила може да отнеме и атом от Неговата цялост? - Бог се съвършен, но е решил да учи частите Си, на които е дал свободна воля, какво става, когато употребяват живота си и телата си за себе си и за несъщества или същества с угаснало съзнание.

*Съзнанието може да се гаси, това е факт. То се гаси с единствената цел да просветне Духът, т.е. свръхсъзнанието. Ето защо, не съдете съществата с угасено съзнание – рано или скоро в тях ще просветне **Духът**. Те **страдат** - по **това** ще ги познаете. Щом едно същество страда, когато е лишено от светлина и любов, значи то е **същество**, не е нещо друго. Всъщност, то не е лишено, а **самичко** решава да се лиши от светлина и любов - **излиза** от Океана на Любовта и започва да я търси в същества с угасено съзнание, в несъщества. Колкото и да се стреми да я получи от тях, не успява. Но надеждата му да я получи не винаги е напразна – съществата с угасено съзнание винаги има шанс да се под-*

*палят. Глупост е само надеждата да получиш любов от **същност**, от несъщества в безсъзнание. Същностите **нямат** нужда от любов; несъществата си **представят**, че нямат нужда. Има тънка разлика между същности и несъщества, има и много видове различни същности, но за тях лекциите са други.*

*В последните лекции вие чухте темата за **реактивния** негативизъм. Какво запомнихте? Винаги ли реактивният негативизъм е белег за реакция на несъщество? Винаги ли е симптом на гордост и обида, на проклетия? Вие научихте, че има майстори на отрицанието, които не миришат на селски нужник. При тях отрицанието е проверка дали самите вие реагирате на отрицанието с отрицание. **Длъжни** са да ви проверят, понеже много се омесихте. Не че Бог не вижда къде има шупли **веднага**, но като си назначи майстори, не губи време - прави това за икономия. Истинските майстори на незабавното отрицание нямат злоба в аурата си - не миришат. Злият по природа мирише и смърди цял живот, понеже не прощава и обича да назидава. Майсторът няма защо да прощава, **защото не е укорил** - той **няма** това изпражнение в устата си. Но вие не се гнусете, когато болните трябва да се изходят - това е **полезно**, те трябва да се освободят. Лошата дума е **изхождане**, инак те ще се отровят, ще умрат... То си е за погнуса, не е приятно някой да ти се изхожда на масата, т.е. в душата всеки ден когато ядеш, но като ви казвам да не се гнусите, имам предвид да се **поотдалечите** малко, за да можете да дишате. Лекарят, ако се обърне и си отиде, няма да има кой да им помогне. Той трябва да знае какво им е на болните, какво са яли, как миришат остатъците им. Те ядат боклуци - няма как да не ходят по нужда и да не миришат като говорят. Техният вкус ги принуждава да се надяват на несъщества и на същности. Мислят си, че с техния образ могат*

да се нахранят. Представят си образа им като красив и прекрасен или поне като „полезен", денонощно го преживят с надеждата да им пусне нещо, но той не пуска. Няма откъде да пусне - той е дъвка. Тогава те се упояват от собствената си слюнка - от представата си, че той е ***вече е пуснал****; от надеждата, че все някога ще пусне. Драмата е в това, че той е направен от кокали, не от нещо живо. Като дъвчеш дъвка от кокали, в един момент тя става горчива. Слюнката ти става горчива, накрая ти съзнаваш илюзията си и ставаш огорчен. Вместо да се огорчаваш от кокала, престани да го дъвчеш и забрави за представата си, че можеш да получиш живот от някого, който мисли само за себе си.*

Бог е ***Единственият****, Който мисли за Себе Си и* ***може*** *да мисли, но от това Той не става на кокал, не е горчив. В цялата си Вътрешност Бог мисли за Себе си и само за Себе - това е неговият начин на живот. За да поддържа живота Си, за да бъде безсмъртен, какъвто е, Бог трябва да е цял и сам, да мисли за Себе Си. Обаче, сам по себе си, животът не е щастлив - той е просто едно безсмъртие, мир, спокойствие, равновесие. Няма нищо по-чисто и спокойно от живота, когато се храни* ***вътрешно****, когато е самодостатъчен. Това значи, че е цял и че всички необходими процеси и елементи са* ***вътре*** *в него, няма нищо отвън. От това се ражда вътрешният мир, благословеният божествен покой.*

За да навлизате във Вътрешността та Бога, в Лоното Му, в Светая Светих, вие трябва периодично да оставате насаме със себе си, да възстановявате състоянието на мир и покой, в което пребивават Същностите, ***истинските*** *Същности. Понеже има и* ***подобия*** *на Същности, които привидно имат мир и покой, както има и подобия на щастие и живот.*

Вселената на подобията, всички светове и вселени на подобията обаче са крайно необходими. Както знаете, те бя-

*ха измолени от Бога от **Милостивата** - Великата Майка на Илюзиите. Тя сътвори **наркозите** - света на безбройните анестезии. Всички илюзии въвеждат същества в състояние на безчувственост, на изтръпналост, на различни степени на безсъзнание. В същото време изтръпналостта им причинява временна наслада, някакво подобие на живот. Далече от Живота, далече от Истината, те живеят с безброй съмнителни тръпки и си представят, че това е **нещо**, докато то фактически е нищо. Въпреки това, те имат по този начин шанса да оцелеят и да преминат през света безболезнено, или относително по-малко болезнено. В някои случаи - в пълна анесте--зия и амнезия, когато Бог прецени, че им е дошло много.*

*Ето защо вие, които сте будни и съзнателни, не се потрисайте и огорчавайте от реакциите на същества, които са в наркоза. Те са упоени от тръпките, които изпитват, или са в състояние на пълна безответност, когато ги повикате. Не се дразнете и от реактивния им негативизъм, когато са вече будни, на излизане от наркозата. Реактивният негативизъм е един много добър симптом, че те са живи, че ще оцелеят. Той произлиза от третия закон на божествената динамика, който се приписва на вашия учен Нютон. Все пак се радвайте, че те са в света на динамиката. Макар и да се движат по инерция, вие се радвайте на техните ускорения към нови измислици и илюзии, защото стратегията на Милостивата **работи** - **живи** са. Радвайте се и на **инерциите им, на противоположното** им движение, **противоположното** им мнение, с което те реагират мигновено и бягат от вас, когато ги докоснете. Може да ви е неприятно и да ви е мъчно, че така те бягат от **Живота,** от **Истината**, но по този начин Майката Божия им е дала шанс все пак да се движат, да оцелеят. В блъсканиците си в стожерите на Истината и помежду си, те все пак ще **научат** своите уроци, ще видят накрая кое е*

*илюзия и кое не. Не се учудвайте, че реагират механично – това са, все пак, закони на **механиката**. Защо падна **ябълка** на главата на Нютон, за да открие обикновената механика? - Защото ябълката е **двусемеделна** - **лични** чувства. И **те** са необходими, и **те** крепят живота и вселената - без една ябъка на ден няма да сме здрави... Но не е само ябълката - трябва и жито, пшеница, лук, плодове на палмата. Трябва и **кинематика** - кухо стъбло, през което Духът да се движи, и да ви движи безкористно.*

*Реактивното отрицание е също **проста** механика, то не се ражда от съзнателност и любов. Като знаете това, вие бъдете мъдри и се научете да се отказвате от себе си. Вие все още мислите за себе си, но не както **Бог** мисли за Себе Си. Все още се надявате на лично щастие, обаче очаквате това от обект, който е жертва на **механика**. Ако той е човек или ангел с душа, **има** защо да се тревожите за него, да искате да го върнете в Пътя. Ако държите **на него и на душата му**, а не на себе си, не се огорчавайте, че като сте го докоснали или се е блъснал във вас, моментално тръгва в противоположната посока. Той отблъсква чувствата ви или ви апострофира, но това означава, че е жив. Тогава, ако е топка **от вашата маса, наобиколете го с други топки и с играчи от Отбора.** Нека да го блъскат и той да се отблъсква от тях по инерция, нека да се прилепва понякога към някого, да пада и в ямата на живота. Все пак, това е **вашата** маса - ще ви е под око. Вие знаете, че Играта продължава и че смърт няма. Рано или късно Бог го изкарва изотдолу и го слага пак на Масата. Нали постоянно срещате такива по пътя си? Обичали сте се, клели сте се в любов и вярност за цялата вечност, а като ги сложат на масата нови и млади, не ви разпознават, карат по инерция. Ще го чукат и блъскат, ще харесва **играчи** и ще си играят с него **играчи**, ще*

*е жертва на механиката си и на простата механика. Това ще продължава до момента, в който реши да постъпи като **Бога**. Ще излезе от статиката и сляпата динамика чрез **кинематика**, ще приключи с елементарната механика.*

*В покоя ти може да си егоист, в елементарната механика също, понеже те движат удоволствия, случайни тръпки и неизбежни удари, но в божественото самодвижение ти си вече **фактор** - не зависиш от система. Силата на духа и сърцето ти е по-голяма от случайните флуктуации на тръпката и харесването, от човешки инициативи и съображения, от блъсканиците в инертни или агресивни обекти.*

*Не правете грешката да отричате **напълно** апострофирането, реактивния негативизъм, отблъскването и бягството на незрялата душа. За нея това е процес на индивидуализиране, а за интелигентния това е повод **да млъкне, да престане да просвещава** такива. Да **престане** наливането от пусто в празно, когато хората не се промѐнят. Нов повод мъдрецът да потъне отново в себе си, да почерпи от Изворите на Битието, да започне пак да се пълни.*

Реагиралият остро не винаги е от ниска еволюция, със слаба култура и възпитание или с лоша наследственост. В него сработва животинският инстинкт за озъбване или бягство, когато вижда нещо опасно или нещо, което не познава не харесва, не одобрява. Той не е наясно с диалектическата приказка да не бягаш от гърнето със жълтици, когато е паднало внезапно пред краката ти. С реактивността си той мисли, че спасява живота или душата си. Така той забавя отново еволюцията си, но все пак е жив. За него е добре, че ще се свие в черупката си или ще потърси утеха при подобни на себе си. Ще опита меда и жилото на "заместителите". Като опита вкусовете и теориите си, един ден може да се върне при вас и да погледне най-после какво може да е определил Бог за него.

Десетилетия или прераждания - за Бога няма значение. Има значение само за незрелия, защото ще се мъчи повече.

*В един момент, когато Бог иска да излезе от статиката на покоя и своя вътрешен, уравновесен живот, Той решава **да започне да изпитва щастие**. Няма друг начин да изпиташ щастие, освен да поискаш да **подариш** щастие. Всеки, който иска да изпита щастие като му **подарят** щастие, става зависим от **механиката**. Има опасност да се върне в статиката или да започнат да го блъскат тръпки и илюзии, а в най-лошия случай - да го насочват насам или натам някакви **съображения**. В този най-нисш и нещастен случай той не разбира, че съображенията нямат нищо общо с щастието. Поначало, съображението изключва подаряване, защото е **търговец:** дава само тогава, когато е **сигурно**, че ще му дадат. Ако не му дават или му дават по-малко, не дава. Съображението мисли за **себе** си, то е **пресметливец.** Затова Съдбата го хвърля на **сметта**. Докато чака боклуджиите няколко минути, т.е няколко години или десетилетия, то си представя, че живее.*

*Но какво чувства Бог, какво прави, когато реши да стане щастлив? - От статиката и елементарната механика и динамика Той преминава в **кинематика** - в активно и самосъзнателно движение. В статиката Си Той е независим, в елементарната динамика **се прави на зависим**, но в божествената кинематика има един съществен елемент: ТОЙ САМ РЕШАВА ДА **ПОДАРЯВА** ЩАСТИЕ И ТОВА НЕ ЗАВИСИ ОТ НИЩО И ОТ НИКОГО - ТОЙ ИМА СИЛАТА ДА ВЪРШИ ТОВА, КОЕТО **ИСКА**. Там е независим от обекта, понеже Той има **Ум** и съобразява, че кинетичното движение може да се предаде на пластични, а не на инертни системи. Пластичните са живи, те резонират. И на инертни може, но те се отблъскват. И ние, като Му подражаваме, моментално излизаме от статиката и от Билярда, където зависим от статични обекти и от скимванията на*

*Играчите. Кумирите, които виждаме около себе си и се влюбваме в тях, не могат да се помръднат, понеже са в закона на статиката - още нямат сърце и душа, нямат мисъл за **другия**. Такъв не може да се помръдне и да тръгне към теб самичък, когато има магнит край него, защото няма божествено желязо в недрата си като всички нормални звезди по небето, като кръвта на съществата с монада.*

*Убийците на желанието са **едно**, а неподвижните билярдни топки, в които няма желания, колкото и да са бели и красиви и понякога даже кристални, са нещо **съвсем** друго. Не ги укорявайте, че не се устремяват към вас моментално и със всичка сила, а са си добре в състоянието на статус и се помръдват, само когато нещо ги удари. Под "нещо" разбираме не само външен фактор, но и вътрешен - когато ги удари болестта или "тръпката". Те или са още в първоначалното състояние на Бога, когато Той се чувства най-добре сам и независим от всичко, включително и от желания; или вече са извървели целия кръг на еволюцията и отново са се върнали в кристалния свят на самодостатъчността. Не ги обвинявайте в егоизъм, когато не изпитват желания и нямат импулс да минат в **етичната** фаза за Господа - мисълта за **другия**. Такива чисти и уравновесени същества не реализират егоизъм, но им е дадено да се възвърнат за известно време или завинаги в Статуса. Те **имат** тази свобода, понеже са я заслужили. Бог не ги държи отговорни, ако не искат да преминат заедно с Него в една **нова божествена кинематика**, в която копнеем **да даряваме щастие**, въпреки че самите ние вече нямаме нужда от щастие, защото сме самодостатъчни. Но поради нуждата да **раздаваме** щастие, въпреки че лично на нас то не ни е необходимо, **ние в един момент започваме да подражаваме на Бога,** вървейки по стъпките Му. **Толкова** много Го обичаме и любим, че Той започва да ни липсва, когато излезе*

*от Себе си и започне да се прави на несъвършен, за да може да **раздава** щастие... За целта, Той трябва да се пожертва да влезе във времето, да реализира **движение**. Както знаем, любовта ражда **живота**, а животът ражда **движение**. Точно заради това тази наука се нарича "кинематика"; а "кинезофилия" значи любов към движението. Егоистът, развратѐн от съображения, форми и механика, може да мине в движение само когато са удовлетворени нуждите му или представите му за сигурност, пасване и продължителност. Той не може да бъде като Бога, Който няма нужда от щастие, но **подарява** живот и щастие. Да, егоистът е търговец: той дава, само когато е сигурен, че ще бъде удовлетворен и че сделката няма да се разпадне скоро. Бог и Божественото дават, защото мислят какво е нужно на **другия**. Дават го по начин, по който на **другия** му е необходимо, а не според субективните си представи за добро.*

*Статикът е далеч от такава етика и затова **вие** трябва да го търсите, той никога няма да се мръдне, за да потърси **вас**. Сами знаете, че хората, от които получихте най-много и които спасиха душите и живота ви, идваха сами в къщата ви и ви откриваха **физически** във всяка точка на Битието. Търсеха ви и ви намираха, защото се бяха превърнали в **движение** - имаха **любов** в сърцето си.*

*Кинематиката разглежда движението на **материална** точка, не на духовна или виртуална. Напоследък сте свикнали да общувате от разстояние, когато не харесвате много някого и когато не се обичате **божествено**. Физическото минава и без духовното, духовното може да мине и без физическото - поне за известно време. Прекрасно минавате без някого до себе си, достатъчно ви е да си чатите по екраните... Затова, от гледна точка на кинематиката, който не ви обича, не само че няма да дойде при вас или с вас някъде, но няма*

*да си мръдне и пръста, за да ви е по-добре. Ако все пак сте го заинтересували с нещо, ако има от вас изгода, ще ви накара **вие** да го потърсите, **вие** да идете при него...*

*Но вие не се вкисвайте много, ако някой не го е еня за вас. Той не само че няма да дойде от Сириус или от Америка заради вас на куц крак, но няма да му стане мъчно и ако **вие** не го посетите. Той си е **зает** човек - със себе си, с приоритетите си, с вкусовете си. Затова вие казвате за някого, че "дава заето". Няма да ви изпрати и един цент през живота си, и една картичка за Коледа. Ако случайно сте се срещнали по стечение на обстоятелствата, няма да ви се метне на врата. Гледа си часовника и гледа по-скоро да се отърве от вас. Това не е кинематика, а **простата** част на механиката - билярда. Хората на билярда се движат от играчи, тръпки и съображения.*

*Божествата и архатите в центъра на Статуса, който познавате под името Абсолют, обитават Неговия свят, наречен "**татвàн**". Там те се намират в състоянието на "тръпно блаженство" - това го **знаете**. Това тръпно блаженство произлиза от факта, че те не са в света на динамиката и механичните зависимости. То се изпитва по причина на самотата и непроявеността, на свободата от проява и действие, на незадължителността да се обменяме или да поемаме отговорности.*

*Има паднали божества и архати от татвана, които ги зацепва Кармата не защото има наказания, а понеже любовта им към Бога се е превърнала **в доминантна любов към себе си**, към удобството на **самодостатъчността**. Това е кармата като **последствие**. Такива хора и ангели, даже и божества има такива, постепенно загубват и физическото си съвършенство. В крайните случаи заприличват на Джаба - чудовището от "Междузвездни войни"... Понеже все пак са запазили*

*част от мъдростта си, минават за авторитети и затова глупавите им се възхищават... Тръпното блаженство за тях се е превърнало в наркоза на удобството, по-силна от любовта към Бога. По този начин те не подозират, че са изпаднали в **понятието за духовно, а не за божествено съвършенство**. И да се проявят, изпаднали са от татван в **духовния** свят, в **негативната** фаза на съвършенството – **атмическия** статус. На земята те се стремят към аскетизъм, отшелничество или монашество, а в крайните случаи изпадат в сатори или в каталепсия, развиват аутизъм. В **динамичната** фаза на атмоса те преминават в света на механиката и започват да се блъскат с другите или да ги блъскат. Всички божества и учители, изпаднали от архатското си съвършенство в света на динамичния атмос, започват да ви блъскат с правила и инициативи, за да ви раздвижат. Те разиграват тщеславието си или илюзията си за дейност, като **задвижват** хората. Те си представят, че с духовната или молитвената механика може да се постигне нещо. Тъй като в системите им има **видимо движение** - понякога не само хаотично, но строго организирано като в небесната механика, - много наблюдатели остават с впечатлението, че там има живот и се върши работа; че има еволюция, постижения, етика, духовно напредване. Там стават дори изцеления и чудеса, но какво става след това - мълчи се...*

Ето защо от днешния урок може да си направите изводи. Например, как да различавате стàтиката от мъртвата механика; и как механиката - от божествената кинематика? Как да различавате статичността и безответността на божествените Същности от тази на егоистите, които не искат да подаряват щастие, защото им е добре в кожичката им или защото са търговци? Егоистът си е егоист и в статуса, и в

*механиката. И в двата случая е немилостив - пра̀ви или не пра̀ви нещо, **защото на него си му е добре**.*

*Може да си помислите още какво значи **гореща любов към Бога**. Тя е по-гореща от любовта към себе си и от студа ни, когато други се мъчат около нас, но ние **не искаме** да полагаме мехлем, да раздаваме щастие, защото сме нямали желания...*

*Горещата любов към Бога се отличава от медитативната по това, че следваме Бога **по стъпките** Му - когато слезе на земята като Човек, когато мине в **кинематиката** и стане Брат и Учител; когато се оставим да ни разкъсват и изтезават несъзнателни същества; когато отидем на кръста заедно с Учителя си, а не се изпокриваме по шубраците и хралупите си.*

*Горещата любов към Бога се разпознава по това, че ние не можем да живеем без Него, когато Той е в **пълно проявление**. Когато се изпотяваме от неудобство, ако сме останали да медитираме или да кукуваме удобно в стаята си. Между-впрочем, изчистена и светнала до последния микрон, защото си мислим, че така сме изчистили и душата си и затова трябва да си подсигурим достоен статус и отвънка...*

*Не че това не е вярно, не че домът на ученика не трябва да е чист и прекрасен като ума му, но прекаленото пребиваване в него разбива сърцето и ни хвърля на боклука на вселената. Защо? - Защото любовта ни към Бога е останала в рамките на **статуса** - в любовта ни към самодостатъчността и "чистотата".*

*В други случаи - при **динамичния** атмос - ние **вършим** нещо в света, само когато **водим** някого или хората ни се възхищават. Не обичаме Бога и не Го любим чак толкова много, че да тръгнем с Него и верните Му приятели непрани и некъпани със седмици из бордеите, където умират живи хора. Мно-*

го добре си се чувстваме в монашеските килии, в каквито сме превърнали домовете и душите си, отколкото да се подвизаваме с Него и асистентите Му по барикадите и бойните полета; в кръчмите, по улиците и под мостовете, заедно с бездомниците. Не отстъпваме и квадратен сантиметър от дома и душата си за ползване от някой нещастник, от някой бездомен, защото си пазим аурата... Не ходим с лишените и оскърбените по улиците на техните илюзии, не въздишаме и не плачем заедно с тях, не откъсваме парче живо месо от месата си, а им препоръчваме рецепти, правила, духовни дрънкулки. Да, Той ги е дал и постоянно ги дава като основно спасение, но това важи само за степента на Скиптъра и степента на Праведника. Тогава човек е най-вляво, най-отдалечен от Бога и затова те са му крайно необходими. Без тях няма влизане в Школата, няма връщане в дома на Отца. Но като влезем, ако се залостим там отново в удобно самомнение и чистофайничество и си помислим, че пак сме се "уредили", съвсем скоро пак ще включим ресурсите на чистовселената. Обаче тоя път тя ще идентифицира ***самите нас*** *като нечистотии и ще ни измете - не сме обичали Бога прекалено горещо. Уредили сме се подло да останем в поделението да го боядисваме в бяло, вместо да сме на полето с другите. Не сме Му отстъпили дома си за лазарет, не сме Му дали средствата си за нашата собствена самоизява, не сме Му отдали мнението си, тялото си, духа си, душата си. Тогава молитвите, песните, упражненията, неприкосновеността и "чистотата" ни, духовните седенки и бърборилки, дори луксозно подвързаните* ***лично наши*** *томове със Слово Божие, посрещането на изгревите и паневритмиите с бели дрехи и пр. се превръщат в* ***боклук в очите на Бога****.*

Ако при нас всички тия палеативни средства вече не работят и ни чака само болницата и шишенцето с лекарство-

*то, значи нещо в любовта ни към Бога не е както трябва. Избрали сме бункера или легловището в самота или с човек от статуса и динамиката, а не трънливите пътища на кинематиката, на райския живот с **Бога** и **хората на Бога**.*

*Нали помните - като обикнем Бога **горещо**, ние се превръщаме в **квантов обект, в идеално твърдо тяло**. Имаме вече **постъпателно** движение, еволюираме и правим добро **реално,** всичките ни части се въртят успоредно на себе си и на Бога, имаме **идеална** ос на въртене, описваме окръжности с център, който лежи в оста на въртене. Нашата духовна форма и божественият ни обем вече не се изменят хаотично, престанали сме да тичаме по мнения, самомнения и илюзии.*

*Егоистичният покой и себичното движение са относителни, но в божествената кинематика има **идеална твърдост и постоянна** ос на въртене около себе си, въртене около Бога. Тогава вече никога не Го изоставяме, когато се влачи разкървавен по улицата или се прави на човек. Не се отплесваме по развявания и инициативи, когато Той се прави, че има нужда от нещо. Когато ние имаме нещо, от което Той се прави, че има нужда, с единствената цел **да излезем от боклука - да се откажем от себе си.***

"Защо хората не успяват в живота си, въпреки своя стремеж към новото, към красивото в света? - Те не успяват, защото, като се стремят към новото, не прилагат нови методи, но стари. Който иска да успява, той трябва да се върне назад, да събори преградите, които някога сам е поставил на пътя си. Като наблюдавам хората, виждам какъв страх ги е овладял. Те слушат да им се говори нещо хубаво, разбират, че трябва да махнат прегра-

дата в своя живот, но решават да съборят само една малка част от тази преграда. Като съборят една малка част от нея, те казват: "Голям преврат стана днес с мене!" – Днес е станал "голям преврат" с някой човек, а на другия ден работите му пак не вървят. – Не, приятелю, съборѝ тази преграда ***изведнъж!*** *Събаряш ли я част по част, животът ти няма да се оправи. Животът не се оправя с* ***палеативни*** *средства. Човек трябва да бъде смел, безстрашен. Дойде ли до тази ограда, ще я ритне да се събори* ***изведнъж****!.*

Това е философия за светиите, за адептите, за Великите Учители, които са живели без прегради. Те са давали изобилно от благата, които са получавали от Бога. Всички ония, които са поставяли прегради на пътя си, които са задържали божествените блага за себе си, са останали назад в развитието си и днес отново започват да пъплят, за да стигнат до мястото, откъдето някога са се отклонили." ***("Без прегради", 3 октомври 1928 г.)***

"Азъ не съмъ за тия залъгвания, за тия ***палеативни*** *срѣдства, но трѣбва едно коренно измѣнение на човѣчеството. Отъ всичкото това старо трѣбва изцѣло, коренно да се освободимъ. Другояче не може!* ***("Градоветѣ Содомски и Гоморски", бесѣда, 16 Ноември 1924 г.)***

Щомъ влѣза въ кѫщата ти, да ***има*** *вече туй общение помежду ни! Сега не че нѣма*

*връзка, не че нѣма общение, не че между насъ нѣма стрѣмежъ, но **червеи** има. Тия червеи сѫ външни и тѣ постепенно прогризватъ вашите нишки. Тия червеи сѫ вашитѣ заблуждѣния. Ние трѣбва да се освободимъ отъ своитѣ заблуждѣния! И ние правимъ първия опитъ. Този опитъ ще го направимъ, но съ правила. Ще туримъ закона. Азъ ще ви дамъ нѣкои правила, тѣ сѫ свободни правила. У насъ всичко да става по закона на любовьта. Само тия правила, които се прилагатъ по закона на любовьта, само тѣ сѫ вѣрни, само тѣ сѫ устойчиви. Всички други правила – тѣ сѫ палеативни. И ученицитѣ, които вѣрваха въ Христа, докато приемаха Неговото учение вървѣха много добре, но щомъ се усъмниха, почнаха да вѣрватъ въ своитѣ събори.*

Сега и насъ ни питатъ: "Въ свѣтитѣ събори вѣрвате ли, въ иконитѣ, въ кръста вѣрвате ли?" – Не, ние учимъ сега да вѣрваме само въ едно нещо: искамъ да вѣрваме въ Божията Любовь, Която е неизмѣнна, да вѣрваме въ Божията Мѫдрость, да вѣрваме и въ Божията Истина. Искамъ да вѣрваме въ тия три допирни точки. Но трѣбва да се прилага! Напримѣръ, какво сме приложили ние за тази

Любовь къмъ Бога? - Ами азъ ви казвамъ: този день, който имаме днесъ, тази гледка, която е насреща ни - какво можемъ да дадемъ на Бога за всичко туй? Ами че това е Неговата Любовь! Той седи, гледа ни, угощава ни, дава ни чай, хлѣбецъ, това-онова, дава ни и мотички за работа...

*Сегашното човешко сърце е направено отъ камъкъ. Казва се въ Писанието: "Ще имъ отнема каменнитѣ сърдца". Нѣма какво да осѫждате нѣкого – **каменно** му е сърцето. Какъ ще разберешъ свѣта съ туй сърце? Съ туй сърце не можемъ да бѫдемъ щастливи. То е студено, хладно, пълно е само съ снѣгъ, съ лѣдъ - доста гробища и кости има вѫтрѣ въ него. Е, питамъ: при такова едно състояние какъ можете да бѫдете щастливи? И казвамъ: това сърце ще имъ се отнеме, ще имъ се даде друго едно сърце, по-пластично.*

Ангелътъ може да ви говори, да ви забавлява съ години, но всичко това сѫ кукли, умни кукли - така сѫ нарѣдени. Доста разнообразно е това, но тия гости не сѫ истински ангели, които могатъ да ви говорятъ истината, това не сѫ реални сѫщества. Този ангелъ може съ години да ви говори и вие да казвате, че

той е отличенъ, че тия ангели сѫ отлични. Ще кажете: "Еди, кой си бѣше отдѣсно, еди - кой си - отлѣво...". - Не, това сѫ само кукли по полѝците!

Вие сами себе си ще запитате: реално сѫщество ли сте или сте една жива кукла? Ще се запитате: "Азъ кукла ли съмъ?" ***Тъй*** *ще се запитате: "Кукла ли съмъ - или съмъ едно сѫщество, родено отъ Бога? Отъ хората ли съмъ роденъ - или отъ Бога съмъ роденъ?" Щомъ се съмнѣвашъ, че си отъ Бога, кукла си, нищо повече! Усъмнишъ ли се, ще приемешъ, че си кукла; приемешъ ли факта, че си роденъ отъ Бога, товарътъ ще ти олекне и въ ума ти ще се роди свѣтлина.*

Сега ние, съврѣменнитѣ хора, когато сме отеготени, когато паднемъ въ нѣкое противорѣчие, търсимъ нѣкой братъ или сестра да ни утеши, да ни каже истината. - Може да ни кажатъ истината, но ние трѣбва да бѫдемъ готови да разберемъ тази велика истина.

Докато се тревожите за нещо въ душата си, въ сърдцето си, /този, когото чакате/, е далечъ. Докато вие вѫтрѣшно се тревожите, докато се смущавате, той е далечъ, нѣ-

ма да дойде скоро. И колкото повече се тревожите, колкото повече се съмнѣвате, много надалечъ е, нѣколко дни надалечъ, не бързайте! Почне ли сърдцето ви да утихва, умътъ да се стабилизира, вие сте се примирили, утихвате. Почнете ли да усещате една дълбока, тиха радость, едно зазоряване – той е вече наблизо. Има единъ моментъ, въ който ще проблѣсне тази радость! Вие сте се примирили с нещата и казвате: "Отсега нататъкъ съмъ готовъ на всичко, нищо не очаквамъ и на работа съмъ готовъ!" Кажешъ ли така - че си готовъ да сторишъ всичко, каквото Богъ иска от тебе, тогава ти си на благата страна. Кажешъ ли въ този моментъ "Азъ съмъ готовъ да направя всичко, каквото Богъ иска от мене - примирихъ се, взимамъ мотиката" - Той веднага ще дойде.

Ние влизаме въ положението на шестата раса - да имаме вече съзнателно общение съ ангелитѣ, съ светиитѣ, а тѣ не обичатъ двоеумнитѣ хора. "Двоеумниятъ човѣкъ е непостояненъ въ всичкитѣ си пѫтища".

Приложението на божествената Любовь седи въ слѣдующето: не изисквай отъ хората

*да те любятъ! Искай отъ себе си **ти** да любишъ.*

Ти си пѫтувалъ прѣзъ нѣкоя мрачна нощь, изстиналъ си, дойдешъ въ моята колиба и казваш: "Има ли Господь или не?" - Отговорѝ му: "Ние не се занимаваме съ този въпросъ. Ти нали си гладенъ, краката ти изстинали ли сѫ?" - Наклаждамъ огънь, слагамъ ти трапеза, угощавамъ те, направя ти леглото и те питамъ: "Въ моята колиба има ли Господь или не?..."

***Тогава** само ще има култура между хората! И тогава хората нѣма да се питатъ какви ще бѫдатъ отношенията между мѫжете и жените. Пакъ ще има мѫже и жени, но тѣ ще имат отдѣлни апартаменти, нѣма да*

*има плачене. **Шестата** раса ще бжде тогава! Кжщи ще иматъ пакъ голѣми, градини, всички ще ходятъ, ще се разхождатъ, ще работятъ заедно. Въ малко врѣме много ще иматъ, много работа ще свършатъ. Ще има много врѣме за учение. Ще се разхождатъ не само по земята, но и по Слънцето и по Луната; и ще правятъ такива опити, каквито не сж и помисляли.*

*Та сега едва започваме! Казвате: "Какъвъ ще бжде свѣтътъ?" – Това, което имаме сега, то не е свѣтъ. Отъ тази шеста раса има и **сега** сжщества, които живѣятъ тукъ, на земята. И сегашнитѣ хора ще влѣземъ въ тази*

нова култура. Тя вече е създадена. ***("Пробуждане на човѣшката душа", 25 мартъ 1923 г.)***

1487 04.07.2014 Въпроси за същността и същностите 09:04:06 от В.Л. За Същността и същностите е въпрос, който отдавна ме интересува! Правя извадки от години, защото последвах съвета на Учителя "да се научим да работим със същността" - каквото и да означава това... Възникна ми въпрос: Същността цялостна ли е, както Духа, както Любовта - или е и множествена като духовете?

Развълнува ме идеята за "видовете същности", защото досега не си бях представяла, че съществуват в множество – мислех, че в същността си аз, всички същности и Същността са едно и също нещо; както в Дълбокото ученикът и Учителят са двете страни на едно и също Нещо (ако изобщо ми е вярна представата?!). Същността божествена ли е винаги? От това осияние се вижда, че има и несъщностни същества, но не говоря за тях... Ако трябва да довърша въпроса си: отнася ли се Множествеността към Проявленията на Същността, докато Същността (в статика, динамика и кинематика, а и останалите състояния и проявления, които още не познаваме) е Единна и Божествена? И още един въпрос: кое в човека е "магнитът" и как се "включва"?!?

1488 04.07.2014 Образци за покани ("данкноти"- благодарствени банкноти) от "милутата" (валутата) на Новото човечество 09:32:14 до Б.Б. *Драга Б.! Прочетох едно твое писмо до М. - едно уникално пророчество за бъдещето ни в Русия, което касае и мене. Обляха ме радостни и топли чувства към тебе, което винаги е било, но сега още веднъж разбрах колко близки души сме ние с тебе и колко много сме се обичали през вековете, щом и досега сме в такъв синхрон. Винаги съм бил възхитен и удивен от твоя Контакт и твойта интуиция, от доброто ти, зрящо сърце. Ето, ти откога работиш с Н., умееш да разпознаваш стойностните духове и души. Аз и него*

чувствам много близък, но напоследък се получи един малък инцидент по причина на съпругата му. Той ме помоли да не му изпращам повече "провокативни" текстове, понеже тя е прочела едно осияние или мое писмо за въвеждането на поканите за гостуване между сродни души. Не може да не съм изпращал и на теб идеята за образци за покани, нещо като "данкноти" (благодарствени банкноти) от "милутата" (вм.валутата) на Новото човечество. На поканите се изписва, че това е покана на стойност едиколко си "елана" (от призива "ела"), които числено съответстват на броя на денонощията, за които каним сродна душа да ни гостува. Ако не съм пратил такава покана на теб, то е само защото си мисля, че това се разбира от само себе си и ти винаги би могла да ми гостуваш където и да се намирам не само за едно денонощие, но и цял живот, ако би била свободна... Толкова близка те чувствам! Но жена му на Н. възприела това като нещо безнравствено - щото какво би могло да се случи, ако някой е женен, а някаква си друга жена покани съпруга й самосиндикално?...

Този образец е дело на една приятелка и представлява покана от приятелка за приятел на стойност 1 елан – „Ела за едно денонощие!". Желателно е да има и образци от приятел за приятелка и благноти (данкноти) за по-големи срокове; или в образеца стойността да може се вписва допълнително. Всеки има право да си прави благноти със собствен дизайн. Смисълът на думата „благнота" или „данкнота" (вариант за основните западни езици) е в това, че каним даден човек от благодарност заради това, че ни е мил и симпатичен, че го обичаме, че прави добрини, че твори прекрасни неща - или че въобще го има на тази земя. В Словото се обяснява, че призивът „Елà" е най-силната молитва и звуков или писмен код за ***моментално и директно*** *включване на Бога. Бог идва моментално, когто същество с душа покани същество с душа. Идва и присъства с всичките си блага и благословения. Всъщност, не идва, защото Той си е винаги в нас и около нас, а по-скоро* ***ние*** *отваряме вратите си за Него и Той „нахлува" в живота ни с огромна радост и щастие заради това, че някой Го е чул и изпълнява основната Му воля.*

1489 04.07.2014 Жива, будна и бодра съвест 09:34:49 от Р.С.

Привет! Ето моето виждане: това, както и десетки други слу-

чаи, са своеобразен "двоен урок" – разбирай урок и за двете страни. Наличието на жива, будна и бодра съвест, както и степента на лична осъзнатост и разбирането за отговорност и коректност определят гледната точка и курса на поведение на всеки един - не визирам теб конкретно, обобщавам лични впечатления от контактите си с доста нови познати от кръга на осиянията. За себе си ще кажа, че подобно развитие отначало ме втрещяваше и напрягаше, но когато "разпрегнах каруцата", демек примирих се и приех (не без усилия и вътрешни борби) нещата такива, каквито са и се случват ИЗВЪН собственото ми съзнание, очаквания и планове, започнах да разбирам, че изходната и крайна точка на МОТИВА са определящите ориентири, от които не бива да се отклонявам. Станалото - станало. Зная, че преписвах с неизразимо вдъхновение и че нито буква от това не е напразно изписана - но това засяга единствено мен. Останалото не зависи от мен. Аз не мога да вменя силом на никого да е точен, подреден, отговорен и т.н. - мога единствено аз да се стремя да бъда такава. Колко, дали или доколко другите дават или не дават пет пари за личните ми усилия и стремежи, не би трябвало да ме засяга пряко, защото и това е част от цялото. А аз искам да съм в хармония с него. Стига ми даже това, че ми беше даден шанса да ми се отвори вътрешния усет, че се докосвам до нещо велико. Не че нямаше да е хубаво, ако нещата бяха протекли в съвсем друга посока - такава, каквато се указва многократно в самите осияния, - но явно толкова можем. Хубавото е, че лично за мен това са особено ценни уроци, макар и тук-там бодливи... Тъй че, много работа имаме още всички върху самите себе си.

1490 04.07.2014 Ако издържà както БОГ иска, ще намеря и светлината, и поуката, и любовта, и душите, които търся 11:13:22 от С.Р., в отговор на пожеланията ми да му мине завинаги главоболието и да е радостен и щастлив: Благодаря ти, това ми е задачата, битката; това ми е и смисълът на живота. Ако издържа както Бог иска, ще намеря и светлината,

и поуката, и любовта, и душите, които търся. Пътят ми е такъв...

***Ако пробием стената на лъжите,
страха и самомнението, ние излизаме в един
удивителен свят, който се е намирал в нас и около нас винаги.***

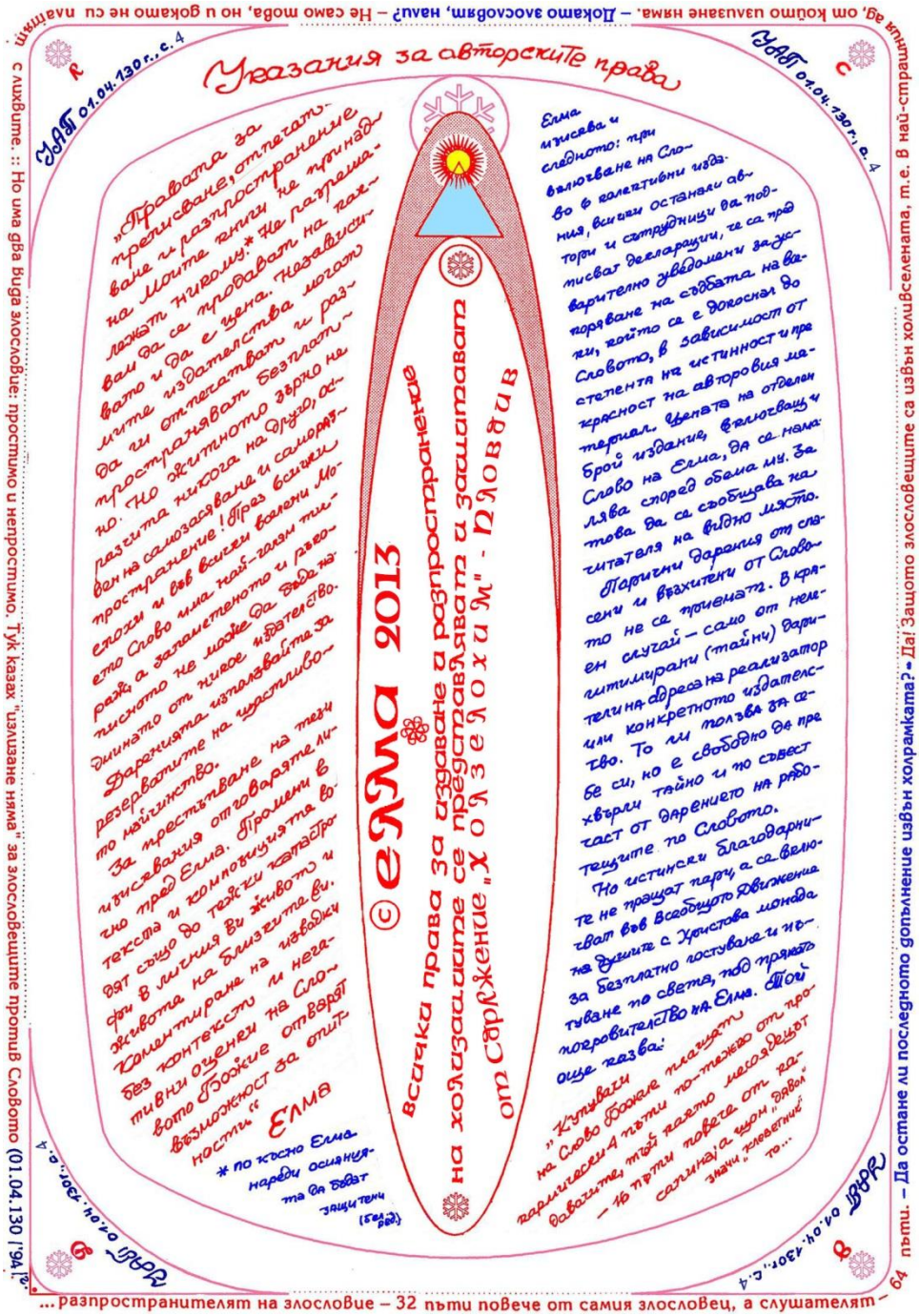

За пред света и според съществуващия днес закон за авторските права, настоящото издание е под юридическата протекция на кантора "Юсаутор".

Принципите на Христóвия Дух са истинността, анонимността и безплатното разпространение. Осиянията не бива да се продават по никой начин, а който ги включва в свои или периодични издания, трябва да намалява цената им съобразно обема на включената холизация. Илюстрациите са взети изключително от интернет, доверявайки се на съобщенията, че са предоставени за безплатно ползване. Ако някой автор попадне на своя творба в нашите книги и заяви претенции, ще заменим съответната илюстрация с друга. Бъдещото човечество, което ще е много по-етично, свободолюбиво и истинолюбиво, ще слага в изданията си специален знак, символизиращ правилото на Свободната Вселена:

"Всички права - на всички"

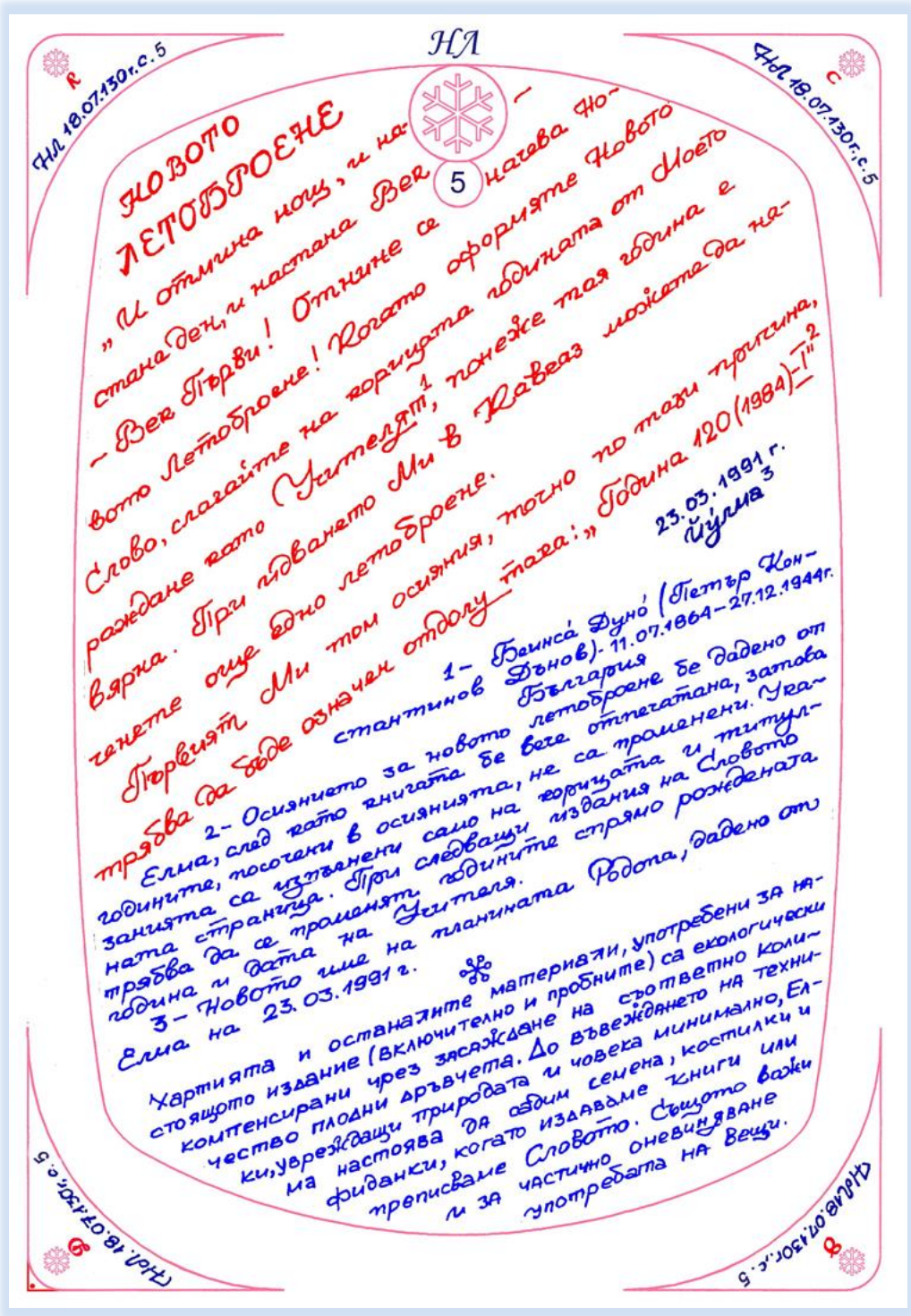

НЛ

НЛ 18.07.130г.с.5

НОВОТО ЛЕТОБРОЕНЕ

„И отмина нощ, и настана ден, и настана Ден Първи! Отчине се – Век Първи! Когато оформите Новото летоброене! Когато оформите Новото Слово, слагайте на горицата годината от Моето раждане като Учителят[1], понеже тая година е вярна. При годването Ми в Кавказ можете да начнете още едно летоброене.

Първият Ми том осянния, точно по тази причина, трябва да бъде означен отдолу така: „Година 120(1984)-I"[2]

23.03.1991 г.
Йулма[3]

1- Бяла Дуно (Петър Константинов Дънов)- 11.07.1864-27.12.1944г.

2- Осянието за новото летоброене бе дадено от Елма, след като книгата бе вече отпечатана, затова годините, посочени в осянията, не са променени. Управлението на България е останала страница. При следващи издания на Словото годината и датата на Учителя трябва да се променят годините спрямо рождената година и датата на Учителя.

3- Новото гме на планината Родопа, дадено от Елма на 23.03.1991 г.

Хартията и останалите материали, употребени за настоящото издание (включително и пробните) са екологически компенсирани чрез засаждане на съответно количество плодни дръвчета. До въвеждането на технически, увреждащи природата и човека минимално, Елма настоява да бъдим семена, костилки и фиданки, когато издаваме книги или преписваме Словото. Същото важи и за частично оневиняване употребата на Вещи.

НЛ 18.07.130г.с.5

Страницата, която виждате, е от 18.VII.130(1994)г.Затова се налагат някои пояснения, съобразени със сегашния момент [150(2013)г]. В новите ни издания годините са променени според Новото летоброене, като в ско - би се дава и годината по официалния календар. В точка 2 по - горе се говори и за начало от *рождената дата* на Учителя, но това не сме напра -

вили, понеже ни е казано, че моментът още не е настъпил. В такова ново летоброене ще има нов тип месеци (плаващ лунен календар според реалните фази на Луната), ще се сменят коренно датите, а това би довело до драстични промени, за които човечеството още не е готово.

Когато говорим за Ново летоброене, ние имаме предвид календар с начало рождената дата на Мировия Учител във всяка кардинална епоха на човечеството, когато сам Господ слиза във всеки един от безбройните светове като физическо въплъщение на Бога. Христòвият Дух казва чрез Емануил Сведенборг (1688 - 1772), че Бог не е само невидим и абстрактен, както твърдят повечето религии. Бог винаги присъства във всяко човечество в Битието и с физическото си тяло

като Богочеловек - Учител на всички Учители и същества. Истинските Му ученици и в нашия век Го разпознават безпогрешно и се начева
Ново летоброене.

С Бога може да ви свърже само Христос;
с Христос може да ви свърже само Учителят;
с Учителя може да ви свърже само Ученик.

Този род текстове с възможни намеси на Ѐлма продължават в книга 43
http://neobyatnotogovori.com/
https://web.facebook.com/GrigoriyVatan
http://toyonus.com/

anhira@abv.bg